Τό σπίτι ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

95

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(ἡ Παιδόπολις)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΠΙΣΗΜΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΡΑΝΟΥ
«ΠΡΟΝΟΙΑ ΒΟΡΕΙΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Διευθύνεται ἀπὸ τριμελῆ 'Επιτροπὴ 'Εντεταλμένων Κυριῶν ΠΒΕΕ.

ΓΡΑΦΕΙΑ: 'Ηρώδου 'Αττικοῦ 9

ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1953
ΕΤΟΣ Δ'. ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 95 (23)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :
'Οργανισμῶν, Τραπεζῶν, 'Εταιρειῶν, Δήμων Δρχ. 100.000
Κοινότητες καὶ Σχολεῖα .... » 50.000
Παιδιὰ Παιδοπόλεων καὶ συμμοριόπληκτα: 10.000 δρχ. τὸ χρόνο. Ἄπορα παιδιά: Ἕνα χρόνο 15.000. 'Εξάμηνη 10.000. Τὰ εὔπορα. Ἕνα χρόνο: 25.000. 'Εξάμηνη 15.000.
'Εξωτερικοῦ: Δολλάρια 10 ἢ Λίραι 4.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2000

'Υπεύθυνος Συντάξεως: ΑΓΓ. ΜΕΤΑΞΑΣ, 'Αντιφίλου 16 — 'Αθῆναι.
Προϊστάμενος Τυπογραφείου: Φρ. Μαλατέστας, Μενελάου 9, 'Αθῆναι

'Ο Κυριάκος 'Αντωνιάδης μὲ ἐρωτᾶ: Τί ἦταν καὶ ποῦ ἔζησαν καὶ πότε ἔδρασαν οἱ: Τζῶνσον, Κάνιγκ, Σοφία Σειράχ, Σίλλερ, Φενελὸν καὶ Γκαῖτε;

'Α π ά ν τ η σ η : 1) Μὲ τὸ ὄνομα Τζῶνσον ἀναφέρονται: α) ὁ Βενιαμὶν Ἄγγλος δραματικὸς συγγραφέας καὶ ἠθοποιὸς φίλος τοῦ Σαίξπηρ. Ἔζησε στὴν 'Αγγλία στὰ 1573 — 1637. Θεωρεῖται σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς κορυφαίους τῆς 'Αγγλικῆς λογοτεχνίας. β) Σαμουήλ: Ἄγγλος ποιητὴς καὶ συγγραφέας λεξικοῦ. Ἔζησε στὴν 'Αγγλία ἀπὸ τὸ 1709 — 1784 καὶ γ) 'Ανδρέας: 'Αμερικανὸς πολιτικός. Ἔζησε στὶς 'Ηνωμένες Πολιτεῖες ἀπὸ 1808 — 1875 καὶ ἔγινε πρόεδρος τῆς 'Αμερικανικῆς Δημοκρατίας, ἔπειτα ἀπὸ τὴ δολοφονία τοῦ Λίνκολν. (1865—1869). 2) Μὲ τὸ ὄνομα Κάννιγκ ἀναφέρονται δύο: α) ὁ Γεώργιος, Ἄγγλος πολιτικὸς (1770—1827). Ὡς πρωθυπουργὸς τῆς 'Αγγλίας, ἔτρεφε αἰσθήματα φιλελληνικὰ καὶ ἦταν ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτες τοῦ πρωτοκόλλου Πετρουπόλεως (1826) καὶ Λονδίνου (1827) μὲ τὰ ὁποῖα ἀναγνωρίστηκε ἡ ἑλληνικὴ ἀνεξαρτησία. β) Στρατφορδ, Ἄγγλος διπλωμάτης ἐξάδελφος τοῦ προηγουμένου (1786—1880). Ἦταν χρόνια Πρεσβευτὴς τῆς 'Αγγλίας στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ὑποστήριξε τὰ δίκαια τῆς 'Ελλάδος. 3) Σοφία Σειράχ. Δὲν πρόκειται περὶ γυναικὸς ὅπως πολὺ φοβοῦμαι φαντάζεσαι. 'Η «Σοφία Σειράχ» ἢ «Σοφία 'Ιησοῦ υἱοῦ Σειρὰχ» εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ποὺ λέγονται δευτεροκανονικά. Διαιρεῖται σὲ 51 κεφάλαια. Γράφηκε στὰ ἑβραϊκὰ στὰ 190 π. Χ. ἀπὸ κάποιον 'Ιησοῦν υἱὸν Σειρὰχ ποὺ καταγόταν ἀπὸ τὰ 'Ιεροσόλυμα. Μεταφράσθηκε ἀπὸ τὸν ἔγγονό του στὰ 'Ελληνικὰ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτη (147—117 π. Χ.). 4) Σίλλερ 'Ιωάννης Χριστόφορος Φρειδερῖκος. Γερμανὸς ποιητὴς ποὺ γεννήθηκε στὶς 10 - 11 - 1759 στὴν Βυρτεμβέργη καὶ πέθανε στὴ Βαϊμάρη στὰ 9 - 5 - 1805. Θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους Γερμανοὺς ποιητάς. 5) Φενελὼν Φραγκῖσκος. Γάλλος ἀρχιεπίσκοπος καὶ παιδαγωγὸς (1651—1715). Ἔγραψε «Συλλογὴ μύθων», περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ», «Νεκρικοὶ διάλογοι» καὶ τὶς «περιπέτειες τοῦ Τηλεμάχου». 6) Γκαῖτε 'Ιωάννης Βόλφγκανγκ. Θεωρεῖται ὁ μεγαλείτερος ποιητὴς τῆς Γερμανίας. Γεννήθηκε στὶς 28 - 8 - 1749 στὴ Φραγκφούρτη τοῦ Μοίνου καὶ πέθανε 22 - 3 - 1832 στὴ Βαϊμάρη.

'Ο Στυλιανὸς Καλανταρίδης μὲ ἐρωτᾶ: Μήπως ἡ Πτολεμαῒς προτοῦ νὰ λάβη τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶχε ἄλλην ὀνομασίαν;

'Α π ά ν τ η σ η : Βεβαίως. 'Η παλαιότερη ὀνομασία τῆς Πτολεμαΐδος ὡς πόλεως ἦταν Καϊλάρια, νεώτερη ὡς ἐπαρχίας 'Εορδαία.

'Ο Μιχ. Νταργάνης μὲ ἐρωτᾶ: Πόσον βάθος πρέπει νὰ ἔχη μιὰ προσγείωσις καὶ τί βάζουν μέσα;

'Α π ά ν τ η σ η : Παίρνουν σύρμα χάλκινον, τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι ἀπομονωμένον. 'Ανοίγουν μικρὸ λάκκο στὴ γῆ βάθους ἑνὸς περίπου μέτρου. Εἰς τὴν ἄκρην τοῦ σύρματος κολλοῦν ἕνα μικρὸ τεμάχιο χαλκίνου μετάλλου καὶ ἔτσι ὅπως εἶναι τὸ χώνουν εἰς τὸν ἀνοιχθέντα λάκκον. Καλύπτουν τὸ μέταλλον μὲ σκόνην ἀπὸ κάρβουνο καὶ τοῦ ρίχνουν ἀρκετὸ χῶμα μέχρις ὅτου σκεπτσθῆ ὁλόκληρος ὁ λάκκος. Καλὸν εἶναι στὸ μέρος ἐκεῖ νὰ ρίχνουν τακτικὰ νερό. Ἄλλη μέθοδο προσγειώσεως εἶναι σύνδεση τοῦ σύρματος προσγειώσεως στὴν κάνουλα τῆς βρύσης ἢ τὸ στρόφαλο τοῦ καλοριφέρ.

'Ο Δημήτριος Τσακιρίδης μὲ ἐρωτᾶ: Διατὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ εἰσέλθουν γυναῖκες εἰς τὸ ἱερὸν τῆς ἐκκλησίας;

'Α π ά ν τ η σ η : Τὸ ἱερὸν εἶναι ἄδυτον. Δὲν ἐπιτρέπεται κανονικὰ εἰς κανένα νὰ εἰσέρχεται ἐκτὸς ἂν εἶναι ἱερωμένος ἢ κοσμικὸς γενόμενος διὰ τῆς σχετικῆς εὐχῆς ἀναγνώστης. Κατὰ οἰκονομίαν ἐπιτρέπεται σὲ μικρὰ παιδιὰ νὰ εἰσέλθουν. 'Η ἀπαγόρευση συνεπῶς δὲν ἀφορᾶ μόνο τὶς γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄνδρες.

'Ο Γ. Τόλιος ('Αλμυρὸς) με ἐρωτᾶ: Τί εἶναι ἀβάκιον, 'Αββᾶς, Ἄβδηρα, 'Αβδηρίτης, 'Αβδηριτισμός;

'Α π ά ν τ η σ η : 1) 'Αβάκιον εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ ἄβαξ. Τὸ πρῶτο σημαίνει τὴν πλάκα ποὺ γράφουν τὰ πρῶτα τους γράμματα οἱ μικροὶ μαθηταί. Ἄβαξ ἄβακος σημαίνει πίνακας ἢ σανίδα ἐπίπεδος καὶ τετράπλευρος. 'Επίσης ἡ τετράγωνη μαρμάρινη πλάκα ποὺ βρίσκεται στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κιανοκράνου. 2) 'Αββᾶς εἶναι λέξη 'Αραμαϊκὴ καὶ μὲ αὐτὴν προσαγορεύουν καθολικοὺς παπάδες ἢ ἡγουμένους καθολικοῦ μοναστηριοῦ. 3) Τὰ Ἄβδηρα εἶναι ἀρχαία πόλη τῆς Θράκης κτισμένα ἀνάμεσα στὶς ἐκβολὲς τοῦ Νέστου καὶ τῆς Λίμνης Βιστωνίδος. Σύμφωνα μὲ τὸ μύθο ἡ πόλη κτίστηκε ἀπὸ τὸν 'Ηρακλῆ, κατὰ τὸν 'Ηρόδοτο ὅμως ἀπὸ τὸν Κλαζουένιο Τιμήσιο γύρω στὰ 650 π. Χ. 'Αβδηρίτης εἶναι ὁ κάτοικος τῶν 'Αβδήρων ἐπειδὴ ὅμως οἱ κάτοικοι τῶν 'Αβδήρων ἐθεωροῦντο καὶ ἀνόητοι, ἐπιδειξεομανεῖς καὶ μικροπολιτικοὶ κατήντησε μὲ τὴ λέξη 'Αβδηρίτης νὰ ἐννοοῦμε τοὺς μικρόμυαλους καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ στεροῦνται κρίσεως καὶ σοβαρότητος καὶ μὲ τὴ λέξη 'Αβδηριτισμὸς νὰ ἐννοοῦμε τὴ μικρομυαλιὰ καὶ τὴν ἀνοησία.

'Ο Νικόλαος Πολυχρονόπουλος μὲ ἐρωτᾶ ἐπὶ λέξει: 'Υπῆρχε μετεωρόλιθος; Τώρα ὑπάρχει;

'Α π ά ν τ η σ η : Θέτεις πολὺ πολὺ ἄσχημα τὴν ἐρώτησή σου. 'Υπῆρξε ἢ ἂν ὑπάρχει δὲν θὰ πῆ τίποτα. Οἱ μετεωρόλιθοι εἶναι φαινόμενα φυσικά. Εἶναι δηλαδὴ ἀερόλιθοι ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὸ οὐράνιο διάστημα καὶ δὲν ἔχουν ὡς κύριον συστατικόν τους τὸν σίδηρον, ἀλλὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἑνώσεις πυριτίου, φωσφόρου καὶ θείου. Σχεδὸν κάθε μέρα πίπτουν μετεωρόλιθοι εἰς τὴν γῆν. 'Ο μεγαλείτερος μετεωρόλιθος ποὺ ἔπεσε στὴ γῆ, καὶ ζύγιζε 239 κιλὰ ἦταν ἐκεῖνος τῆς Κνιαχίνιαν τῆς Οὐγγαρίας. Ἔπεσε στὶς 9 'Ιουνίου 1866 σὲ στιγμὴ μετεωρικῆς βροχῆς. Τὴν ἴδια μέρα ἔπεσαν στὴν ἴδια περιοχὴ 1000 μετεωρόλιθοι ποὺ ζύγιζαν 423 κιλά. Οἱ μετεωρόλιθοι εἶναι οἱ πιὸ ἄφθονοι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους μετεωρίτας γιατὶ φθάνουν τὰ 95% τῶν πιπτόντων ἐκ τοῦ οὐρανίου διαστήματος εἰς τὴν γῆν σωμάτων.

'Ο Κυριάκος Α. 'Αντωνιάδης μὲ ἐρωτᾶ: Γιατὶ ὁ ἦχος διαδίδεται γρηγορότερα τὴν νύκτα ἀπὸ τὴν ἡμέρα;

'Α π ά ν τ η σ η : 'Η ταχύτης τοῦ ἤχου δὲν εἶναι σταθερὰ εἰς τὸν ἀέρα, ἐξαρτᾶται δὲ ἀπὸ τὴν θερμοκρασία: Ἔτσι ἡ ταχύτης τοῦ ἤχου στὸν ἀέρα σὲ θερμοκρασία 0 βαθμῶν εἶναι 332 μέτρα στὸ δευτερόλεπτο, σὲ θερμοκρασία 10 βαθμῶν 338 καὶ σὲ θερμοκρασία 20 βαθμῶν 344. Συμπέρασμα: Ὅσο πιὸ ζεστὴ εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα τόσο γρηγορότερα τρέχει ὁ ἦχος. 'Εὰν πάρουμε λοιπὸν ὡς δεδόμενον ὅτι ἡ νύχτα εἶναι συνήθως ψυχρότερα τῆς ἡμέρας τότε καταλήγουμε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ ἦχος τρέχει γρηγορότερα τὴν ἡμέρα παρὰ τὴν νύκτα. Ἄλλο θέμα εἶναι ἂν ὁ ἦχος κατὰ τὴν νύκτα λόγῳ τῆς καταπαύσεως τοῦ θορύβου τῆς ἡμέρας γίνεται περισσότερο καὶ εὐκρινέστερα ἀντιληπτός. Εἶναι χρήσιμο νὰ πῶ ἀκόμη ὅτι ὁ ἦχος εἰς τὰ ἀέρια μεταδίδεται εἰς διαφορετικὴν ταχύτητα. Ἔτσι εἰς τὸ φωταέριο ὁ ἦχος τρέχει 490 μέτρα κατὰ δευτερόλεπτο. Εἰς τὸ ὑδρογόνον 1263 μ. Στὸ νερὸ ἡ ταχύτης τοῦ ἤχου εἶναι 1435 μέτρα καὶ ἐπὶ σιδερένιας ράβδου 5070 μέτρα.

'Η Γιόλα Μπουζιοῦ μὲ ἐρωτᾶ: Ποῖος κατεσκεύασε τὸ ἄγαλμα τοῦ 'Ολυμπίου Διὸς καὶ ἀπὸ τὶ ἐνεπνεύσθη ὁ καλλιτέχνης;

'Α π ά ν τ η σ η : Τὸ περίφημο χρυσελεφάντινο ἄγαλμα τοῦ Δία στὴν 'Ολυμπία ἦταν ἔργο τοῦ Φειδία ποὺ τὸ ἐμπνεύστηκε ἀπὸ τὸν Ὅμηρο ('Ιλιάδα Α' 528). Τὸ παρέστησε μὲ ὅλο τὸ μεγαλεῖο τῆς δυνάμεώς του ἀλλὰ προσηνῆ καὶ συγκαταβατικὸ στοὺς ἀνθρώπους.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Δυὸ χαρακτηριστικὲς φωτογραφίες ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ λαοφιλοῦς Βασιλέως Παύλου καὶ τῆς Μεγάλης Μάννας τῶν Ἑλληνοπαίδων, τῆς Βασιλίσσης Φρειδερίκης εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας. Ἐπάνω ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα σὲ ἀνοικτὸ αὐτοκίνητο χαιρετοῦν τὸ λαὸ τῆς Νέας Ὑόρκης ποὺ πραγματικὰ ἀποθεώνει τὸ Βασιλικὸ Ζεῦγος. Κάτω: Μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὴν μεγάλη ὑποδοχὴ ποὺ ἔγινε στοὺς Βασιλεῖς μας στὴ Νέα Ὑόρκη.

Πρέπει νὰ σημειώσουμε ἐδῶ πὼς τὸ βασιλικὸ ταξίδι στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, ἔδοσε τὴν ἀφορμὴ νὰ γίνουν πιὸ ἐγκάρδιοι οἱ φιλικοὶ δεσμοὶ ποὺ ἔχει ἡ Ἑλλὰς μὲ τὸν Ἀμερικανικὸ λαό. Μὰ δόθηκε ἀκόμα στοὺς Ἀμερικανοὺς Ἐπισήμους ἡ εὐκαιρία νὰ βροῦν στὰ πρόσωπα τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Βασιλίσσης τοὺς ἐμπνευσμένους ἡγέτες τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ὁ ἐπίσημος λόγος ποὺ ἐξεφώνησεν ὁ Βασιλεύς μας στὴν Ἀμερικὴ ἀλλὰ ἰδιαίτερα στὴ Γενικὴ Συνέλευση τοῦ Ο.Η.Ε. προεκάλεσαν γενικὸ ἐνθουσιασμό καὶ ἱκανοποίηση. Καὶ πιστοποιήθηκε ἄλλη μιὰ φορὰ πὼς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ ἡ ἡγεσία ἐργάζονται γιὰ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου καὶ ἐμφοροῦνται ἀπὸ τὰ πιὸ ἁγνὰ Ἰδανικά!

Τό ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ

—Βροχή! Τί κρῖμα! Τὸ βαρόμετρο δείχνει βροχή.

—Πάει ἡ αὐριανὴ ἐκδρομή μας! Ἐκτὸς ἂν τὸ βαρόμετρο λέει ψέμματα!

—Ἄ, μὲ συγχωρεῖς! Τὸ βαρόμετρό μου δὲν λέει ποτὲ ψέμματα.

—Ναί, τόσες φορὲς δὲν μᾶς γέλασε;

—Ὄχι. Θὰ δῆς ποὺ θὰ βρέξη!

— Δὲν θὰ βρέξη γιὰ πεῖσμα τοῦ βαρόμετρου σου!

—Παιδιά, ἡσυχία, εἶπε ὁ παπποῦς ἀκούγοντας τὴ ζωηρὴ συζήτηση τῶν ἐγγονῶν του. Μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ οἱ δυὸ ἔχετε δίκιο.

—Μὰ πῶς δηλαδή; Μπορεῖ νὰ βρέξη μαζὶ καὶ νὰ μὴ βρέξη;

—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ παπποὺς γελῶντας, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ βρέξη καὶ μπορεῖ νὰ μὴ βρέξη. Στὸ βαρόμετρο δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ βασίζεται κανεὶς πάντοτε.

Στὴν παρατήρηση, αὐτὴ τὰ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ πέρνουν θάρρος καὶ νὰ ἐρωτοῦν γιὰ τὴν αὐριανὴ ἐκδρομή τους. Ἀλλὰ ὁ Πέτρος ὁ νοικοκύρης τοῦ βαρόμετρου, δὲν μποροῦσε νὰ κρύψη τὴν λύπη του ποὺ ὁ παπποῦς τοῦ κατηγόρησε τὴν ἀκρίβεια τοῦ βαρόμετρου του, ποὺ μέχρι τώρα νόμιζε ἀλάνθαστο.

—Περίεργο! εἶπε· κι' ἐγὼ νόμιζα ὅτι τὸ βαρόμετρο δὲν λέει ποτὲ ψέμματα καὶ δὲν γελιέται ποτέ.

—Ποτέ; ὄχι εἶπε ὁ παπποῦς. Αὐτὸ τὸ βαρόμετρο ποὺ ἔχεις δὲν λέει πάντοτε τὴν ἀλήθεια. Ἐγὼ ξέρω κάτι ἄλλα βαρόμετρα ποὺ εἶναι ἀκριβέστερα ἀπὸ τὸ δικό σου.

—Νὰ μοῦ πῆτε ποῦ τὰ πουλᾶνε νὰ πάω ν' ἀγοράσω ἕνα, φώναξε ὁ μικρὸς Γιωργάκης, ποὺ εἶχε μεγάλη ὄρεξη νὰ πειράξη τὸν ἀδελφό του.

Ὁ παπποῦς γέλασε πάλι.

—Φύλαξε τὰ λεπτά σου, σὲ παρακαλῶ, εἶπε. Τὰ βαρόμετρα ποὺ ξέρω ἐγὼ δὲν πουλιοῦνται.

— Γιατί;

—Γιατὶ εἶναι στὴ διάθεση ὅλου τοῦ κόσμου... Εἶναι βαρόμετρα φυσικά, βαρόμετρα ζωντανά!

—Βαρόμετρα ζωντανά! φώναξε ὁ Πέτρος.

—Ποιὰ εἶναι αὐτὰ παπποῦ; εἶμαι περίεργος!

—Τὰ καλύτερα βαρόμετρα εἶναι τὰ ζῶα, εἶπε ὁ παπποῦς. Μάλιστα! Μὴν ἀπορεῖτε! Τὰ ζῶα, προαισθάνονται, προβλέπουν τὸν καιρό. Ὁ παρατηρητὴς μπορεῖ ἀπ' αὐτὰ νὰ ὁδηγηθῆ ἀσφαλέστατα. Ἄν, νὰ ποῦμε, τὰ πουλιὰ δὲν κάνουν τὸ συνηθισμένο τους κελάϊδημα, ἂν οἱ χῆνες καὶ οἱ πάπιες τινάζουν τὰ φτερά τους καὶ βυθίζονται ἀνήσυχες στὸ νερό, ἂν οἱ βάτραχοι κοάζουν πιὸ δυνατά, ἂν τὸ παγώνι φωνάζει, ἂν τὸ χελιδόνι ἀγγίζει τὴ γῆ ἐνῶ πετᾶ, ἂν ἡ γάτα πλένεται μ' ἐπιμονή, τότε μποροῦμε νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι τὴν ἄλλη μέρα θὰ εἶναι κακοκαιρία.

—Καὶ πῶς θὰ καταλάβουμε πῶς τὴν ἄλλη μέρα θὰ εἶναι καλοκαιρία; ρώτησε ἀνυπόμονος ὁ Γιωργάκης.

—Νά, ἂν τὰ χελιδόνια πετᾶνε ψηλά, ἂν ἡ ἀράχνη κάνει νήματα μακριὰ καὶ χαλαρά, ἂν τὰ ψάρια στέκονται ἥσυχα στὸ βυθὸ χωρὶς νὰ ἔρχωνται στὴν ἐπιφάνεια, τότε ἐνενηνταεννέα τοῖς ἑκατό, ἡ ἄλλη θὰ εἶναι ὡραία ἡμέρα.

—Ἄ ὥστε οὔτε τὰ ζωντανὰ βαρόμετρα δὲν εἶναι ἀλάνθαστα, εἶπε μὲ μειδίαμα θριάμβου ὁ Πέτρος.

—Πάντοτε ὄχι, ἀλλὰ ὅτι εἶναι πιὸ ἀκριβέστερα ἀπὸ τὰ τεχνητά, ἐγὼ τουλάχιστον τὸ παρατήρησα πολλὲς φορές.

Καθῆστε τώρα συνέχισε ὁ παπποῦς νὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ ἱστορία σχετικὴ μὲ τὸ βαρόμετρο, ποὺ μοῦ ἔρχεται πάντα ὅταν τὸ βλέπω.

Τὰ παιδιὰ μαζεύτηκαν κοντά του, καὶ ὁ παπποῦς ἄρχισε:

«Εἶναι ἀδύνατο νὰ κοιτάζω βαρόμετρο χωρὶς νὰ θυμηθῶ τὴ σκηνὴ αὐτὴ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας. Ὁ πατέρας μου εἶχε ἕνα τέτοιο ὄργανο, ποὺ τὸ ἀγαποῦσε πολὺ καὶ τὸ φύλαγε σὰν οἰκογενειακὸ κειμήλιο.

Τὸ πλαίσιό του ἦταν πολὺ καλλιτεχνικό, χρυσό, μὲ σκαλίσματα πολὺ ὡραῖα. Κρεμασμένο στὸν τοῖχο τῆς τραπεζαρίας, εἶχε τὴν πιὸ τιμητικὴ θέση. Ὁ πατέρας μου τὸ χτυποῦσε μὲ τὸ δάχτυλό του κάθε πρωΐ καὶ κανόνιζε τὸ δείχτη, πρὶν φύγη γιὰ τὴ δουλειά του.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἡ Μαρία, ἡ ὑπηρεσία μας, ἔστρωνε γιὰ φαγητό, ὁ γιός της ὁ Ἰωσὴφ κι' ἐγὼ τρέχαμε γύρω στὸ τραπέζι καὶ κυνηγιόμαστε σὰν τρελλοί. Θὰ εἴμαστε τότε περίπου δέκα - δώδεκα χρονῶν. Μιὰ σατανικὴ ἰδέα μοῦ ἦρθε ξαφνικὰ στὸ μυαλό. Ἂν καὶ πολλὲς φορὲς μοῦ εἶχαν ἀπαγορεύσει νὰ ἀγγίζω τὸ βαρόμετρο, ποὺ τὸ θεωροῦσα σὰν κάτι ἱερό, τρέχοντας, τὸ ἅρπαξα ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ πλαισίου καὶ τὸ ἔσπρωξα μὲ ὅλη μου τὴ δύναμη γιὰ νὰ ταλαντευθῆ σὰν ἐκκρεμές.

Ἀλλοίμονο! Ὄχι μόνο ἐταλαντεύθηκε, ἀλλὰ ἔφυγε ἀπὸ τὸ καρφί του καὶ ἔπεσε στὸ πάτωμα. Ὅλα ἔσπασαν καὶ τὸ γυαλί, καὶ οἱ δεῖχτες. Ὁ ὑδράργυρος σκορπίστηκε σὲ μικρὲς σταγόνες ποὺ ἔτρεχαν ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη γιὰ νὰ ἑνωθοῦν.

Ξαφνικὰ ἡ πόρτα τῆς τραπεζαρίας ἄνοιξε καὶ ὁ πατέρας μου φάνηκε στὴν πόρτα. Θύμωσε μόλις εἶδε τὴν καταστροφὴ καὶ ρώτησε:

— Ποιὸς τὸ ἔσπασε;

Ἐπειδὴ φοβόμουν τὴν τιμωρία, χαμήλωσα τὸ κεφάλι χωρὶς νὰ βγάλω λέξη. Ἀλλὰ ὁ Ἰωσήφ, ποὺ ἦταν τόσο ἀγαθὸς ὅσο καὶ ἀφοσιωμένος σὲ μένα, ἀποκρίθηκε ἀμέσως «Ἐγώ».

Τὸν ἅρπαξε ἀμέσως ὁ πατέρας μου ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔσυρε στὸ γραφεῖο του, ποὺ ἦταν δίπλα στὴν τραπεζαρία. Ἡ πόρτα ἔκλεισε καὶ ἀκούσαμε φωνές... Ὁ δυστυχισμένος ὁ Ἰωσὴφ ἔτρωγε ξύλο γιὰ νὰ μάθη στὸ ἑξῆς, νὰ μὴν ἀγγίζη τὰ βαρόμετρα.

Ὥρμησα γιὰ νὰ φωνάξω «ἐγὼ» τὸ ἔσπασα! Ἐγώ! Ἀλλὰ ἡ Μαρία, ἔτρεξε, μ' ἐσταμάτησε καὶ μοῦ εἶπε μὲ χαμηλὴ φωνή :

—Σώπα ἐσύ, σώπα! Ὁ Ἰωσὴφ ἀντέχει περισσότερο ἀπὸ σένα. Ἂς φάη καὶ δυὸ τρεῖς ξυλιές, δὲν πειράζει. Μόνο σώπα!

Ὁ πατέρας μου ἄνοιξε πάλι τὴν πόρτα κι' ἔβγαλε ἔξω τὸν Ἰωσήφ, κατακόκκινο χωρὶς δάκρυ στὰ μάτια. Ἡ Μαρία μ' ἄφησε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της καὶ ὁ πατέρας μου τῆς εἶπε:

—Εἶσαι ὑπεύθυνη γιὰ τὶς ζημιὲς τοῦ γιοῦ σου! Θὰ κρατήσω ἀπὸ τὸ μισθό σου τὴν ἀξία τοῦ βαρόμετρου!

Ἡ Μαρία τοῦ ἀπάντησε:

—Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε!

Ἔπειτα μὲ πῆρε πάλι στὴν ἀγκαλιά της, κατέβηκε τὴ σκάλα καὶ τρέχοντας μ' ἔφερε στὸ δωμάτιό της. Σὲ λίγο ἦλθε κι' ὁ Ἰωσήφ.

Ἐκεῖ μείναμε ἀγκαλιασμένοι κι' οἱ τρεῖς καὶ κλάψαμε.

—Ἐσύ, λοιπόν, θὰ πληρώσης τὸ βαρόμετρο ποὺ ἔσπασα ἐγώ; ρώτησα τὴ Μαρία.

—Ἄ! δὲν πιστεύω! ἀπάντησε ἐκείνη κλαίγοντας.

Πραγματικὰ ὁ πατέρας μου δὲν ἐπραγματοποίησε τὴν ἀπειλή του. Ἐπιδιόρθωσε ὅσο μποροῦσε καλύτερα τὸ βαρόμετρό του, ἀλλὰ δὲν ζήτησε τὰ ἔξοδα ἀπὸ τὴ Μαρία. Ὡστόσο τὸ περιστατικὸ ἐκεῖνο ἐβάραινε τὴ συνείδησή μου. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἤμουν μελαγχολικός. Καταλάβαινα ὅτι δὲν ἔκανα καλὰ κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ φανερώσω ἀμέσως στὸν πατέρα μου ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ ἔνοχος. Ἀφήνοντας τὸν Ἰωσὴφ ν' ἀναλάβη ἐκεῖνος τὴν εὐθύνη καὶ νὰ ὑποστῆ τὴν τιμωρία ποὺ ἄξιζε σὲ μένα, ἔκανα ἀπὸ δειλία καὶ φόβο, μιὰ κακὴ πράξη.

Τὸ βράδυ, ἐκεῖ ποὺ καθόμαστε μετὰ τὸ φαγητό, ὁ πατέρας μου, ποὺ εἶχε παρατηρήσει τὴν μελαγχολία μου, μὲ ρώτησε τί ἔχω. Στὴν ἀρχὴ δὲ μίλησα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου ἐπέμενε, δὲν ἄργησα νὰ ριχτῶ στὴν ἀγκαλιά του φωνάζοντας:

—Εἶναι ἀθῶος! Εἶναι ἀθῶος!

Ὁ πατέρας μου δὲν κατάλαβε περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ μοῦ εἶπε:

—Ἀθῶος, ποιός;

Τότε τοῦ διηγήθηκα ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ. Ὁ πατέρας μου τὰ ἄκουσε ἔκπληκτος, συγκινήθηκε κι' ἀφοῦ μὲ μάλλωσε, ὅπως μοῦ ἄξιζε, μοῦ εἶπε μιλῶντας γιὰ τὸν Ἰωσήφ:

—Ἔχει σπουδαία καρδιά! Μὴ ξεχάσης ποτὲ παιδί μου, τὴν διαγωγή του σ' αὐτὴ τὴν περίσταση καὶ τὴ μεγάλη ἀφοσίωση, ποὺ ἔδειξε σὲ σένα.

Ἡ καρδιά μου ἀλάφρωσε ἀμέσως καὶ ἀπὸ τότε πῆρα τὴν ἀπόφαση νὰ ὁμολογῶ μὲ θάρρος τὰ λάθη ποὺ τυχὸν θὰ ἔκανα».

Τὰ παιδιὰ εὐχαρίστησαν τὸν παπποῦ γιὰ τὴν ἱστορία ποὺ τοὺς εἶπε καὶ βγῆκαν ἔξω γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὰ ζῶα μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ καταλάβαιναν τί καιρὸ θὰ ἔκανε τὴν ἄλλη μέρα.

Π. Θ. Κ.

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Σκίτσα ἀναγνωστῶν

Ὁ Προκομμένος Τεμπέλης ἀκονίζει τὸ μυαλό του...

(Σκίτσο: Ντὰ Βίντσι)

Ὁ Φαντομᾶς πηγαίνει στὸ σχολεῖο.

(Σκίτσο: τοῦ Πάνθηρα)

ΕΣΥ ΚΑΙ ΟΙ ΑΛΛΟΙ

Ὁ Θάνος μαθαίνει γιὰ τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης.

Ὕστερα ἀπὸ τὴν συζήτηση γιὰ τὰ ἄλλα ὑπουργεῖα, ἔφτασε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης.

Ὁ Θάνος διάζονταν νὰ μάθη καὶ γιαυτὸ ρώτησε τὸν παποῦ.

—Εἶναι τὸ ὑπουργεῖο ποὺ ἔχει τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν Δικαιοσύνη Θάνο μου, εἶπε ὁ παπποῦς. Ὅλοι οἱ δικαστές, καὶ στὰ πολιτικὰ δικαστήρια καὶ στὰ ποινικά, καὶ στὰ πρωτοβάθμια καὶ στὰ δευτεροβάθμια, δικάζουν ἐλεύθερα, κατὰ τὴν συνείδησή τους, σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς χώρας. Τὸ κράτος μας εἶναι ἕνα κράτος δικαίου. Ἕνα κράτος δηλαδὴ ὅπου ὅλες οἱ διαφορὲς τῶν πολιτῶν, δικάζονται σύμφωνα μὲ ὡρισμένους δίκαιους κανόνες: τοὺς νόμους. Σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους πάλι τιμωροῦνται ὅσοι ἔφταιξαν σὲ κάτι, ὅσοι ἔβλαψαν τὸν διπλανό τους ἢ τὸ κράτος. Δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερο ἀγαθὸ Θάνο μου ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη. Ἡ δικαιοσύνη μαζὶ μὲ τὴν ἐλευθερια, εἶναι τὰ μεγαλύτερα ἀποκτήματα τοῦ ἀνθρώπου. Γιὰ νὰ ζοῦν ἐλεύθεροι οἱ ἄνθρωποι στὸ κράτος τους, γιὰ νὰ ἐπικρατῆ σ' αυτὸ δικαιοσύνη, ἀγωνιστηκαν κι' ἀγωνίζονται παντοτινὰ οἱ ἄνθρωποι...

—Πράγματι, εἶπε ὁ Θάνος. Ἔχει κανεὶς πάντα ἀνάγκη ἀπὸ δικαιοσύνη. Ἀκόμη καὶ στὸ σπιτι παποῦ. Ἀκόμη καὶ στὸ σχολεῖο! Δὲν σὲ μέλλει τόσο νὰ σὲ κρίνουν αὐστηρά, ὅσο νὰ σὲ κρίνουν δίκαια.

—Λοιπὸν τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, ἔχει τὴν εὐθύνη τῆς κανονικῆς λειτουργίας τῶν δικαστηρίων σ' ὅλη τὴ χώρα. Αὐτὸ ἔχει καὶ τὴν εὐθύνη τῶν φυλακῶν καθὼς καὶ τῶν ἀναμορφωτικῶν σχολείων, ὅπου μένουν τὰ δυστυχισμένα παιδιὰ ποὺ παραστράτησαν, ὥς νὰ διδαχθοῦν νὰ γίνουν ἄνθρωποι. Ἀλλὰ καὶ οἱ φυλακὲς σήμερα, Θᾶνο μου, δὲν εἶναι πιὰ τὰ παλιὰ μπουντρούμια ποὺ οἱ κατάδικοι ζοῦσαν ἁλυσσοδεμένοι. Οἱ φυλακὲς ἔχουν γίνει κι' αὐτὲς ἀναμορφωτικὰ ἱδρύματα, ὅπου οἱ κατάδικοι μένουν βέβαια κλεισμένοι μέσα καὶ ζοῦν μιὰ πειθαρχημένη αὐστηρὴ ζωή, ἀλλὰ συγχρόνως, διδάσκονται πῶς νὰ γίνουν καλοὶ ἄνθρωποι. Ὅταν θὰ ἐκτελέσουν τὴν ποινή τους καὶ θάβγουν ἀπὸ τὴν φυλακή, θὰ εἶναι χρήσιμα μέλη τῆς κοινωνίας, κι' ὄχι παλιάνθρωποι καὶ κακοποιοί.. Γιὰ ὅλα αὐτὰ φροντίζει τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης... Πλῆθος ἐπιστήμονες ἐκεῖ μέσα ἀσχολοῦνται μὲ ὅλ' αὐτὰ τὰ ζητήματα. Ἕνα Ἀνώτατο Δικαστικὸ Συμβούλιο ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ Ἀρειοπαγῖτες.

—Ναί... ξέρω... Εἶπε ὁ Θᾶνος. Δικαστὲς τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ ἀνώτερου Δικαστήριου τῆς χώρας...

—Ναί. Αὐτὸ τὸ Ἀνώτατο δικαστικὸ συμβούλιο κρίνει γιὰ τὶς τοποθετήσεις, μεταθέσεις καὶ προαγωγὲς ὅλων τῶν δικαστῶν τῆς χώρας... Στὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης ἀνήκει ὁ Ἄρειος Πάγος καὶ ἡ Εἰσαγγελία του. Τὰ ἐφετεῖα τῆς χώρας. Τὰ Πρωτοδικεῖα. Τὰ Κακουργοδικεῖα. Τὰ Εἰρηνοδικεῖα καὶ τὰ Πταισματοδικεῖα. Ὅλα τὰ δικαστήρια γιὰ τὰ ὁποῖο ἔχομε μιλήσει. Καὶ τὸ ἀνώτατο διοικητικὸ δικαστήριο τῆς χώρας μας, ποὺ λέγεται «Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας»...

—Τί παναπῆ διοικητικὸ δικαστήριο παποῦ;

—Νὰ ποὺ ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάτι πάρα πολὺ σπουδαῖο καὶ σημαντικὸ Θάνο μου: Ξέρεις πολὺ καλά, πὼς ὅταν ἕνας πολίτης ἀδικηθῆ ἀπὸ ἕναν συμπολίτη του, καταφεύγει στὰ δικαστήρια γιὰ νὰ βρῆ τὸ δίκιο του. Ὁ πολίτης ὅμως ἔχει καθημερινὰ πάρε δῶσε καὶ μὲ τὴν Διοίκηση τοῦ Κράτους: μὲ ὑπουργεῖα, μὲ τὴν νομαρχία, ἀκόμη καὶ μὲ τὴν ἀστυνομία. Ἂν ἀδικηθῆ ὁ πολίτης Θάνο μου ἀπὸ κάποιο ὄργανο τῆς διοικήσεως: τὸ ὑπουργεῖο, ἢ τὸν νομάρχη λ. χ. τί θὰ κάνη;

—Ἀλήθεια! Δὲν τὸ σκέφτηκα! Θαρρῶ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κάνη τίποτε! Ὅσο καὶ νὰ πῆς, ἕνας ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλη μὲ τὸ Ὑπουργεῖο ἢ μὲ τὴν Νομαρχία! Πῶς γίνεται αὐτό;

—Ἀλήθεια, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ βάλη, ὅπως λές... Ὁ κάθε ὅμως πολίτης ἑνὸς δίκαιου κράτους, πρέπει νὰ μπορῆ νὰ βρίσκει τὸ δίκιο του! Ὄχι μοναχὰ κανένας ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ καμμιὰ κρατικὴ ἀρχὴ σ' ἕνα δίκαιο κράτος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀδικήση ἕναν πολίτη. Και τὶς πιὸ πολλὲς φορές, ἡ ἀδικία δὲν γίνεται ἐπίτηδες. Ἡ κρατικὴ ἀρχή, νομίζει ὅτι σωστὰ κάνει ὅ,τι κάνει. Ὅταν ὅμως ὁ πολίτης νομίζει πὼς ἀδικεῖται, τί πρέπει νὰ γίνη;

—Ξέρω γώ! Ἀνάλογα ἀπὸ ποιὸν ἀδικήθηκε νὰ πάη στὸν κατάλληλο ὑπουργὸ καὶ νὰ διαμαρτυρηθῆ....

—Ὁ ὑπουργὸς δὲν εἶναι δικαστήριο. Οὔτε ἔχει καιρὸ ν' ἀσχοληθῆ μὲ τέτοιες ὑποθέσεις. Γι' αὐτὸ στὸ Σύνταγμά μας, προβλέπεται ἡ ἵδρυση διοικητικῶν δικαστηρίων, ποὺ θὰ κρίνη αὐτὲς τὶς διαφορὲς ἀνάμεσα στὰ διοικητικὰ ὄργανα —ὑπουργεῖο νομαρχία, ἀστυνομία καὶ τοῦ πολίτη.

—Ὑπάρχουν τέτοια δικαστήρια;

—Ὄχι ἀκόμη. Τὸ Σύνταγμα ὅμως τὰ θεωρεῖ ἀναγκαῖα, καὶ γι' αὐτὸ γράφει πὼς μποροῦν νὰ γίνουν τέτοια δικαστήρια μὲ νόμο... Ὡς νὰ γίνουν, ὁ πολίτης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καταφύγη στὰ τακτικὰ δικαστήρια, ἀφοῦ βέβαια, πάει ὣς τὸν ἀνώτερο, καὶ δὲν βρεῖ τὸ δίκιο του. Ξέρομε πὼς ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν δικαστηρίων, εἶναι τὸ ἀνώτερο δικαστήριο τῆς χώρας: ὁ Ἄρειος Πάγος, ποὺ αὐτὸς δικάζει τελειωτικὰ τὶς σοβαρὲς διαφορὲς τῶν πολιτῶν μεταξύ τους. Ἀλλὰ τὸ ἀνώτερο δικαστήριο γιὰ τὶς πολὺ σοβαρὲς διαφορὲς τῶν πολιτῶν μὲ τὴν Διοίκηση, εἶναι τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας.

—Τί θαυμάσιο πρᾶγμα! ἔκανε μὲ πραγματικὸ θαυμασμὸ ὁ Θάνος. Ποτὲ δὲν φανταζόμουν πὼς θὰ ὑπῆρχε ἕνα ἀνώτερο δικαστήριο γιὰ νὰ μὴν ἀδικεῖται οὔτε ἀπὸ τὸ κράτος ἀκόμη ὁ πολίτης!

—Βλέπεις; Τὸ Συμβούλιο λοιπὸν τῆς Ἐπικρατείας, συνέχισε ὁ παπποῦς, μπορεῖ νάχη καθὼς λέει τὸ Σύνταγμά μας ὣς εἴκοσι πέντε μέλη. Σύμβουλοι τῆς Ἐπικρατείας διορίζονται ἔξοχοι νομομαθεῖς μὲ μεγάλο κῦρος καὶ ἀναμφισβήτητη πεῖρα.

—Καὶ ποιὸς τοὺς διορίζει; ρώτησε ὁ Θάνος.

—Ὁ νόμος ὁρίζει τὰ προσόντα ποὺ πρέπει νάχουν, ποὺ εἶναι πολλὰ καὶ ἐξαιρετικά! Διορίζονται ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸ Δικαιοσύνης μὲ σύμφωνη γνώμη τοῦ ἴδιου τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ τοὺς προτείνει τὸ Ὑπουργικὸ Συμβούλιο. Εἶναι ἰσόβιοι, δηλαδὴ δὲν παύονται ποτέ, μόνον ἀποχωροῦν ὅταν κλείσουν τὰ ἑβδομῆντα. Τὸ Συμβούλιο αὐτό, χωρίζεται σὲ δυὸ τμήματα: Τὸ πρῶτο τμῆμα κρίνει κατὰ πόσον εἶναι σύμφωνα μὲ τὸ Σύνταγμα ὡρισμένα διατάγματα ποὺ βγάζουν οἱ Ὑπουργοί. Αὐτὸ εἶναι δύσκολο καὶ δὲν σ' ἐνδιαφέρει. Πρέπει νὰ εἶσαι νομικός, δικηγόρος, γιὰ νὰ καταλάβης. Τὸ πρῶτο αὐτὸ τμῆμα, κρίνει ἀκόμη ἂν ἔγιναν σωστά, σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους καὶ τὸ Σύνταγμα οἱ ἀπολύσεις ἢ οἱ ὑποβιβασμοὶ τῶν διοικητικῶν ὑπαλλήλων (τῶν ὑπαλλήλων τῶν ὑπουργείων, νομαρχιῶν κλπ.), γιατὶ κι' αὐτοὶ πρέπει νὰ βρίσκουν κάπου τὸ δίκιο τους. Τὸ δεύτερο τμῆμα, εἶναι κανονικὸ δικαστήριο καὶ κρίνει τελειωτικὰ ὣς ἀνώτατο δικαστήριο τὶς πιὸ σοβαρὲς διοικητικὲς διαφορές (Κράτους δηλαδὴ καὶ πολιτῶν), ποὺ πέρασαν ἀπὸ τ' ἄλλα δικαστήρια. Τὸ Συμβούλιο στὴν ὁλομέλειά του (καὶ τὰ δύο τοῦ τμήματα δηλαδὴ μαζὶ δικάζει ἀκόμη τὴν ὑπόθεση ἑνὸς πολίτη ποὺ εἶναι τόσο σοβαρή, ὥστε νὰ μὴ φτάνη ἡ ἀπόφαση τοῦ δεύτερου τμήματος. Ἂν ὁ πολίτης δηλαδή, διαμαρτύρεται **πρῶτα** ὅτι μία ἀπόφαση κάποιας κρατικῆς ἀρχῆς ποὺ τὸν ζημιώνει, βγῆκε χωρὶς νάχη δικαίωμα ἡ κρατικὴ αὐτὴ ἀρχὴ νὰ τὴν βγάλη. **Δεύτερον** ὅτι βγῆκε μιὰ κρατικὴ ἀπόφαση ἐπιζήμια γι' αὐτὸν χωρὶς νὰ τηρηθοῦν ὅλοι οἱ τύποι...

—Καταλαβαίνω! εἶπε ὁ Θάνος. Ὁ ἐπιστάτης λ. χ. τοῦ σχολείου μας, δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ μὲ ἀποβάλη! Ἂν νομίζη ὅτι ἔφταιξα πολὺ σὲ κάτι, πρέπει νὰ τὸ πῆ στὸν διευθυντὴ τοῦ σχολείου, κι' αὐτὸς θὰ ἀποφασίση.

—Ναί. Κάτι παρόμοιο! ἔκανε γελώντας ὁ παπποῦς. **Τρίτον** ὅταν ἡ κρατικὴ ἀρχὴ βγάζει ἀπόφαση ποὺ εἶναι ἀντίθετη μὲ τὸν νόμο. **Τέταρτον** ὅταν γίνεται μιὰ ὑπέρβαση ἐξουσίας. Κάθε κρατικὴ ἀρχή, ὑπουργεῖο, νομαρχία, ἢ ὅ,τι ἄλλο, ἔχει ἀπὸ τὸν νόμο ὡρισμένες ἐξουσίες. Δικαίωμα δηλαδὴ νὰ κάνη τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Ἂν κάνη πιὸ πολλὰ μὲ βλάβη τοῦ πολίτη, ξεπερνάει τὴν ἐξουσία της κι' ὁ πολίτης διαμαρτύρεται γιὰ νάβρη τὸ δίκιο του στὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας.

—Δηλαδή, εἶπε ὁ Θάνος, ἀπ' ὅ,τι καταλαβαίνω, τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας ὑπάρχει γιὰ νὰ φροντίζη νὰ μὴν κάνη τὸ Κράτος καὶ καμμιὰ κρατικὴ ὑπηρεσία ἀδικίες στοὺς πολῖτες ἢ στοὺς ὑπαλλήλους του!

—Ἀκριβῶς! Βλέπω πὼς τὸ κατάλαβες καλά. Καὶ εἶναι τόσο μεγάλο τὸ κῦρος αὐτοῦ τοῦ Συμβουλίου, ποὺ ὅταν ἀποφανθῆ γιὰ κάτι πὼς ἔτσι εἶναι, κανένας πιὰ δὲν μπορεῖ ν' ἀπευθυνθῆ σὲ ἄλλον. Ἀκόμη καὶ ὁ Ὑπουργὸς δὲν μπορεῖ ν' ἀντιταχθῆ σ' ἀπόφαση τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, γιατὶ ἀποστολή του εἶναι νὰ φροντίζη νὰ θριαμβεύη τὸ Δίκαιο...

Μὰ γιὰ νὰ ξαναγυρίσωμε στὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, σ' αὐτὸ ὑπάγονται ὅλα τὰ ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους. Οἱ ὑπηρεσίες δηλαδὴ ποὺ καταγράφουν ποιὸς γεννήθηκε, ποιὸς πέθανε, ποιὸς παντρέφτηκε. Ἔτσι ἅμα θέλομε ν' ἀποδείξωμε μιὰ σωστὴ ἡμερομηνία γι' αὐτά, πέρνομε ἀντίγραφο τῆς ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως, γάμου, θανάτου, κι' ἀποδείχνομε τὴ σωστὴ ἡμερομηνία... Στὸ Ὑπουργεῖο αὐτὸ ἐπίσης ὑπάγονται τὰ ὑποθηκοφυλακεῖα τοῦ Κράτους, Δηλαδὴ οἱ ὑπηρεσίες ποὺ καταγράφουν τὰ ἀκίνητα: Ποιὸς ἔχει αὐτὸ τὸ σπίτι, αὐτὸ τὸ χτῆμα, πότε τὸ ἀπόχτησε, πότε τὸ πούλησε καὶ σὲ ποιόν.

—Τὶ νὰ σοῦ πῶ παποῦ. Πρὶν ἀρχίσωμε νὰ μιλᾶμε γιὰ τὰ Ὑπουργεῖα, δὲν μποροῦσα κὰν νὰ φαντασθῶ πόσο πολύπλοκο πρᾶγμα εἶναι τὸ κράτος καὶ πόσο πολλὲς οἱ ὑπηρεσίες του!

—Ποὺ ὅλες εἶναι γιὰ νὰ ἐξυπηρετοῦν τοὺς πολίτες, νὰ τοὺς ἐξασφαλίζουν τὸ κάθε τι, καὶ νὰ φροντίζουν γιὰ τὴν δικαιοσύνη σὲ ὅλα! ΕΙΡ. ΚΑΛΚΑΝΗ

Ἡ Ἡρωΐδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἐκείνη τὴν θαυμάσια ἐποχὴ ποὺ ὁ ἀγώνας ἦταν ὑπὲρ Βωμῶν καὶ Ἑστιῶν καὶ ποὺ στὸν ἀγώνα λάβαιναν μέρος γέροι, γυναῖκες καὶ μικρὰ παιδιὰ ἀκόμη, ἡ φυσιογνωμία τῆς Σπετσιώτισσας καπετάνισσας ξεχώριζε, ὅπως καὶ ξεχωρίζει ἀκόμη σήμερα στὸ Πάνθεο τῶν ἡρώων.

Ἡ Μπουμπουλίνα ἦταν ἡ χήρα τοῦ περίφημου καπετάνιου Μπούμπουλη. Σπετσιωτοπούλα ἀναθρεμμένη μὲς στὴ θάλασσα, ἦταν ἄξια γυναῖκα αὐτοῦ τοῦ ἀτρόμητου θαλασσινοῦ. Ὁ Μπούμπουλης ἦταν Ἕλληνας πλοίαρχος ποὺ ὑπηρετοῦσε μὲ τὸ καράβι του ἐκεῖνα τὰ χρόνια τὴν Ἀγγλία, ποὺ ἔκανε φοβερὸ πόλεμο στὴ θάλασσα ἐναντίον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντα, ποὺ ἡ Εὐρώπη τὸν ἔβλεπε τότε σὰν τύραννο.

Ὁ Μπούμπουλης συναντήθηκε μὲ τὸ μικρὸ καράβι του ἔξω ἀπὸ τὴν Μάλτα μὲ μεγάλες γαλλικὲς πολεμικὲς γαλέρες ὑπὸ τὸν πλοίαρχο Ρουφέ. Ἄνοιξαν πόλεμο τὰ καράβια, τὰ δυὸ γαλλικὰ πολεμικὰ μὲ τὸ μικρὸ ρωμέϊκο. Ὧρες πολλὲς κράτησε ἡ ναυμαχία, ἀλλὰ ὁ Μπούμπουλης νικήθηκε καὶ σκοτώθηκε. Νέα ἡ Μπουμπουλίνα ἔμεινε χήρα μὲ μικρὰ παίδια, ποὺ τὰ μεγάλωσε ὅλα μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη γιὰ τὴν θάλασσα, ποὺ ἦταν παράδοση στὴν οἰκογένεια τοῦ ἀνδρός της καὶ τοῦ πατέρα της. Τ' ἀγόρια της ὅλα ἔγιναν καπετάνιοι καὶ τὴν κόρη της τὴν πάντρεψε μὲ θαλασσινό.

Καὶ πρόκοβε ἡ οἰκογένεια καὶ τράνευε, καὶ ἡ Μπουμπουλίνα — ἡ καπετάνισσα ὁλοένα καὶ πρόσθεττε καράβια στὴν περιουσία της.

Ὅταν κηρύχτηκε ἡ Ἐπανάσταση, ἡ Μπουμπουλίνα ποὺ εἶχε μυηθῆ στὴν Φιλικὴ Ἑταιρία, ὅπου ἔδινε συνεχῶς πολλὰ χρήματα, ἦταν μιὰ γυναῖκα πιὰ μεσόκοπη μὲ γυιοὺς καπετάνιους καὶ κόρη παντρεμένη.

Ὄμορφη γυναῖκα, ψηλή, καλοφτιασμένη, μὲ ἁδρὰ ἀλλὰ ὡραῖα χαρακτηριστικά, μαλλιὰ μαῦρα καὶ μάτια ποὺ πετοῦσαν φλόγες.

Σὰν ἔμαθε πῶς ξεσηκώθηκε τὸ Γένος, δὲν εἶχε πιὰ δεύτερη σκέψη: ἔδωσε ὅλο τὸ βιός της στὴν Πατρίδα...

Ἐξώπλισε ἡ ἴδια τὰ τέσσερα ἐμπορικὰ καράβια της τὸν «Ἀγαμέμνονα», τὸν «Ἀχιλλέα», τὴν «Μπουμπουλίνα» καὶ τὸν «Ἡρακλῆ», ἔβαλε μέσα τὰ ἔξη ἀδέλφια της, τὰ παιδιά της καὶ τὸν γαμπρό της καπετάνιους καὶ δεύτερους, μπῆκε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ μικροῦ αὐτοῦ στόλου, ἐπολιόρκησε τὴν Μονεμβασία κι' ἀπόκλεισε ἀπὸ τὴν θάλασσα τὸ Ναύπλιο.

Ἀπὸ κεῖ ὅταν ἔμαθε πῶς οἱ Ἕλληνες πολιορκοῦσαν τὴν πρωτεύουσα τῶν Τούρκων τὴν Τρίπολη, ἔβγαλε ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ πληρώματά της στὴ στεριά, κι' ἀπάνω σ' ἕνα ἄλογο τὰ ὁδήγησε στὰ τείχη τῆς Τριπολιτσᾶς.

Βεζύρης τῆς Πελοποννήσου ἦταν τότε ὁ Χουρσὶτ πασᾶς, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη διεύθυνε τὸν ἀγώνα, ποὺ ἡ Πόλη εἶχε κηρύξει γιὰ τὴν ἐξόντωση τοῦ ἀπαίσιου Ἀλῆ πασᾶ.

Τὸ χαρέμι του καὶ ὅλα του τὰ πλούτη βρίσκονταν στὴν Τρίπολη, ποὺ τὴν διοικοῦσε ὁ Ἀλβανὸς ἄρχοντας Ἑλμῆς ἀγᾶς.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνη, εἶχαν συγκεντρωθῆ στὴν Τρίπολη κι' ὅλοι οἱ δεσποτάδες τῆς Πελοποννήσου δώδεκα ὅλοι-ὅλοι, καθὼς καὶ οἱ δημογέροντες γιὰ νὰ κανονίσουν τοὺς φόρους.

Η Μπουμπουλίνα.

Οἱ Τοῦρκοι, λοιπόν, ὅταν ἄρχισε ἡ πολιορκία ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, ἔκλεισαν δεσποτάδες καὶ δημογέροντες στὸ μπουντρούμι ὅπου βρίσκονταν κι' ὅλοι οἱ πρόκριτοι τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ ὁ γυιὸς τοῦ Πέτρου Μαυρομιχάλη, ὁ Ἀναστάσης ποὺ τὸν εἶχαν κρατήσει γιὰ ὅμηρο.

Ὅσο στένευε ἡ πολιορκία, τόσο χειροτέρευε ἡ ζωὴ ἐκείνων τῶν δυστυχισμένων. Τοὺς θέριζαν οἱ ἀρρώστειες καὶ ἡ πεῖνα ἦταν φριχτή.

Τότε ὁ διοικητὴς τῆς πολιτείας, ὁ Ἑλμῆς ἀγᾶς, ζήτησε λίγων ἡμερῶν ἀνακωχὴ γιὰ νὰ κουβεντιάση μὲ τοὺς Ἕλληνες τοὺς καλύτερους ὅρους γιὰ νὰ τοὺς παραδώση τὴν πόλη χωρὶς πόλεμο καὶ σφαγές.

Ἔτσι στὶς 2 τοῦ Ὀκτώβρη, ὁ Ἑλμῆς μαζὶ μὲ τὸν Νεζὴμ ἐφέντη, πολλοὺς πρόκριτους Ἀλβανοὺς καὶ τὸν Βάρθακα, παρουσιάστηκε στοὺς ἀρχηγοὺς τῶν Ἑλλήνων.

Θὰ ποῦμε ἀργότερα, πῶς ἀπὸ τὸ Κάστρο τῶν Πατρῶν, ποὺ τὸν ἀφήσαμε, βρέθηκε ἐδῶ. Ὁ Ἑλμῆς ἦταν ἕνας ἄντρας ὡραιότατος. Φοροῦσε μιὰ πλούσια ἀρβανίτικη φορεσιά, κεντημένη μὲ χρυσάφι καὶ μαργαριτάρι. Στὸ κεφάλι του φοροῦσε σαρίκι ἀπὸ πολύτιμο λεχούρι, τὰ δάχτυλά του ἦταν στολισμένα μὲ χρυσαφικὰ καὶ στὸ στόμα του κρατοῦσε ἕνα πελώριο διαμαντοστόλιστο τσιμπούκι ἀπ' ὅπου ἔβγαινε ἕνα σύγνεφο ἀπὸ καπνὸ ἀρωματικό. Τ' ἅρματά του ἦταν κι' αὐτὰ ἀσημοχρυσωμένα καὶ στραφτάλιζαν ἀπὸ τὰ πολύτιμα πετράδια.

Ποιὰ διαφορὰ ἀπὸ τοὺς ἀρενωποὺς Ἕλληνες, μὲ τὰ βαρειὰ κι' ἁπλὰ ἅρματά τους, τὶς γερὲς τους φουστανέλλες καὶ τὴν πατροπαράδοτη φτώχεια τους!

—Μίλησε ἀγᾶ μου, εἶπε στὸν Ἑλμῆς ὁ Κολοκοτρώνης. Τί θέλετε ἀπὸ τοὺς Ρωμιούς;

—Ἤρθαμε νὰ κουβεντιάσωμε γιὰ τὴν παράδοση τῆς πολιτείας..., εἶπε ὁ Ἑλμῆς. Ζητῶ νὰ μᾶς ἀφήσετε νὰ φύγωμε χωρὶς νὰ μᾶς πειράξετε. Ποιοί εἶναι οἱ ὅροι σας;

—Τ' ἅρματά σας, σαράντα μιλιούνια γρόσια καὶ τὰ μισὰ πράγματα τῶν σπιτιῶν σας! εἶπε ἡ Μπουμπουλίνα. Κοντὰ στὸ νοῦ πῶς θὰ ἐλευθερώσετε πρὶν τοὺς δεσποτάδες, τοὺς δημογέροντες κι' ὅσους ρωμηοὺς κρατᾶτε φυλακισμένους. Ἐμεῖς θὰ σᾶς συντροφέψωμε ἕως τὴν Καλαμάτα ὅπου θὰ μπαρκαρισθῆτε γιὰ τὴν Ἀφρική.

Οἱ Τοῦρκοι καὶ οἱ Ἀρβανῖτες ἄρχισαν τότε νὰ φωνάζουν ὅτι οἱ ὅροι ἦταν πολὺ βαριοί.

—Λησμονήσατε τὰ ὅσα τράβηξε ἡ φυλή μας ἀπὸ σᾶς τρακόσια τόσα χρόνια; φώναξε ἡ Μπουμπουλίνα. Λησμονήσατε ἀκόμη πόσοι δικοί μας ἔχουν σκοτωθῆ ἀπὸ σᾶς;

(Συνεχίζεται)

Γιά νά γνωρίσωμε τήν ΕΛΛΑΔΑ

Πάνω ἀπὸ τὸ Σοῦλι

Τὸ σιδερένιο πουλὶ ποὺ μᾶς ταξιδεύει πετᾶ τώρα πάνω ἀπὸ τὸ Σοῦλι. Μόλις προφταίνουμε νὰ θαυμάσωμε τ' ἀδούλωτα βράχια του, τοὺς ἀθάνατους γκρεμνούς του. Γεμᾶτο περηφάνεια, καὶ σήμερα καὶ πάντα, δὲν καταδέχεται νὰ κερδίση τὸ βλέμμα μὲ πλούσια βλάστηση καὶ τοπία μαγευτικά. Μένει κατάξερο, τραχύ, ἀπομονωμένο, μοναδικὸ πάνω στὴ γῆ, καὶ στὴν ἱστορία. Κι' ὅμως καθὼς σκύβω πάνω ἀπὸ τ' ἀτίθασσα καταρράχια, τὰ βλέπω νὰ ζωντανεύουν, νὰ πλημμυρίζουν λεβέντικες μορφές. Εἶναι ὅλοι ἁρματωμένοι, γυναῖκες κι' ἄντρες. Νὰ μιὰ γυναίκα, πραγματικὴ καπετάνισσα, ποὺ ὁδηγεῖ ἕνα ὁλόκληρο ἀσκέρι ἀπὸ γυναῖκες. Ταμπουρώνονται πίσω ἀπ' τὰ ὑψώματα τῆς Κιάφας, πάνω ἀπὸ μία τρομερὴ χαράδρα. Κρατοῦν τὶς ποδιές τους γεμᾶτες φυσέκια. Εἶναι ἡ Μόσχω Τζαβέλλα μὲ τὸ γυναίκειο ἀσκέρι της. Σ' ἐτοῦτα τ' ἀπάτητα γκεμνὰ πλευροκόπησαν τὸ 1792 τοὺς Τουρκαλβανοὺς τοῦ Ἀλήπασα, ποὺ εἶχαν ἔρθει νὰ σκλαβώσουν τὸ Σοῦλι. Κι' ὅταν οἱ ἐχθροὶ ἔφυγαν νικημένοι, τοὺς ἔθαψαν κάτω ἀπὸ τὶς πέτρες ποὺ πετοῦσαν μέσα στὴ χαράδρα.

Ὁ Ἀλήπασας ἔπαθε τέτοια καταστροφὴ ἀπὸ τὶς Σουλιώτισσες τῆς Τζαβέλαινας, ποὺ γυρίζοντας στὰ Γιάννενα ἔστειλε διαταγὴ προτοῦ μπῆ στὴν πόλη νὰ κλείσουν οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τῶν σπιτιῶν κι' οἱ κάτοικοι νὰ μὴν ξεμυτίσουν ἀπὸ τὰ σπίτια τους, ὅλη ἐκείνη τὴ μέρα. Ἔτσι κατάφερε, ὁ νικημένος, νὰ κρύψη ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου τὴν ντροπή του, νὰ μὴ δοῦν οἱ Γιαννιῶτες τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ ποὺ κατώρθωσε νὰ γλυτώση ἀπὸ τὸ κακοτράχαλο Σοῦλι, καὶ τοὺς γίγαντές του.

Ἡ Μυρτὼ κάθεται τώρα δίπλα μου, γιατὶ τ' ἀγόρια ζήτησαν ἐπὶ τέλους νὰ κάμουν παρέα, κι' ὁ Φάνης ἄλλαξε θέση μὲ τὴν ξαδέλφη του.

Βλέπω τὰ μάτια τῆς ἀνηψούλας μου βυθισμένα σὲ θάμπος ὀνείρου. καθὼς παρακολουθῶ τὶς ἀπόκρημνες κατατομὲς τῶν Σουλιώτικων ἀγριοβούνων. Ποιὸ νάναι τὸ ὅραμα ποὺ τὴ συνοδεύει;

—Βάζω στοίχημα πὼς βλέπεις κι' ἐσὺ τὴ Σουλιώτισσα Μόσχω, τῆς λέω..

—Ὄχι, ἐγὼ παρακολουθῶ μιὰ κοπέλα παράξενη θεία, ποὺ διαφέρει πολὺ ἀπ' τὴ Μόσχω Τζαβέλλα. Ὅσο ἡ Μόσχω ἦταν ἄγρια, κι' ἐπιβλητική, τόσο ἡ δική μου Σουλιώτισσα εἶναι ἥρεμη καὶ γλυκιά. Κι' ὅμως πολεμᾶ κι' αὐτὴ κι' εἶναι ἁρματωμένη σὰν τὴ Τζαβέλαινα.

Μὰ ἦταν αἰθέριο πλάσμα ἡ Χάϊδω, σὰν ἄγγελος τ' οὐρανοῦ κι' οἱ τουρκαλβανοὶ τὴν ἐπίστευαν σὰν ὑπέργεια ὕπαρξη καὶ τὴν ἔτρεμαν.

Σ' ὅλες τὶς μάχες βρισκόταν δίπλα στοὺς Σουλιῶτες, τοὺς ἔδινε θάρρος, τοὺς γιάτρευε τὶς πληγές, τοὺς περιποιόταν, τοὺς φτέρωνε καὶ τοὺς ἔκανε ἡμίθεους. «Γιατὶ δὲν σταθήκατε νὰ πολεμήσετε;» ρώτησε κάποτε ὁ Ἀλῆς τοὺς τουρκαλβανοὺς ποὺ τὸ εἶχαν βάλει στὰ πόδια. Καὶ τότε ἐκεῖνοι ἀπάντησαν: «Γιατὶ φάνηκε ἡ Χάϊδω». Μὰ κοίταξε, θεία, σὲ τοῦτο τὸ μέρος, ὁ βράχος λὲς κι' εἶναι κομμένος μὲ τὸ μαχαίρι. Ὤ, σίγουρα εἶναι τὸ Ζάλογγο!

Ναὶ ἦταν τὸ Ζάλογγο. Ὅλοι εἶχαν σκύψει ἀπ' τὰ παράθυρα καὶ ψιθύριζαν τ' ὄνομά του!

«Τὲς ἐμάζωξε εἰς τὸ μέρος
τοῦ Ζαλόγγου τὸ ἀκρινὸ
τῆς ἐλευθεριᾶς ὁ ἔρως
καὶ ταῖς ἔμπνευσε χορό.
Τὰ φορέματα ἐσφυρίζαν
καὶ τὰ ξέπλεκα μαλλιά.
Κάθε γῦρο ποὺ ἐγυρίζαν,
ἀπὸ πάνου ἔλειπε μιά.

Ἔτσι τραγουδᾶ τὸ μοναδικὸ αὐτὸ χορὸ τῆς ἱστορίας ὁ ἐθνικός μας ποιητής Διονύσιος Σολωμός.

Πῶς νὰ μὴν τὴν ξαναζήσωμε μὲ τὴ φαντασία μας τὴν ἀπίστευτη ἐκείνη θυσία. Ἦταν τὸ 1803. Οἱ Σουλιῶτες φεύγανε τιμημένοι μὲ τ' ἅρματά τους ἀπὸ τ' ἅγια χώματα τοῦτα ποὺ δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ κρατήσουν ἀδούλωτα.

Εἴχανε μοιραστῆ σὲ τρεῖς ὁμάδες. Ἡ πρώτη μὲ ἀρχηγὸ τὸ Τζαβέλλα τράβηξε γιὰ τὴν Πάργα. Ἡ δεύτερη μὲ τὸ Μπότσαρη γιὰ τὴν Ἄρτα κι' ἡ τρίτη μὲ τοὺς Κουτσονικαίους γιὰ τὸν ποταμὸ Λοῦρο... Ἡ πρώτη τὰ κατάφερε νὰ περάση τὴν Κέρκυρα.

Μαζὶ ἦταν κι' ἡ Χάϊδω ποὺ ἦταν ἀδελφοποιτὴ μὲ τὸ Φῶτο. Ἡ δεύτερη ὁμάδα τῶν Μποτσαραίων πολιορκήθηκε τέσσαρες μῆνες στὸ μοναστῆρι τοῦ Σέλτσου κι' ὅταν ἀπελπίστηκαν ἔκαμαν ἔξοδο καὶ ἄλλοι γλύτωσαν, δεκατίζοντας τοὺς ἐχθρούς. Οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν πρόφταιναν νὰ σωθοῦν, ρίχτηκαν στὰ νερὰ τοῦ Ἀχελώου καὶ πνίγηκαν. Μιὰ λεβέντισσα μάλιστα, ἡ Λένη Μπότσαρη, ἀδερφὴ τοῦ Μάρκου, ποὺ ἦταν τότε ἀγόρι 13 χρόνων, κατάφερε νὰ πάρη μαζί της στὸ θάνατο κι' ἕναν Τοῦρκο ποὺ νικημένος ἀπὸ τὴν ὀμορφιά της κολυμποῦσε νὰ τὴ γλυτώση.

— Στάσου, λυπήσου τὴ ζωή σου, τῆς φώναζε. Δός μου τὸ χέρι σου νὰ σὲ σώσω.

— Πιάσε τὸ τουφέκι μου, φώναξε ἡ Λένη.

Ὁ Τουρκαλβανὸς πῆρε τὸ τουφέκι ἀπὸ τὴν ἄκρη. Μὰ ἡ Λένη πνίγηκε τότε, σέρνοντας στὸ θάνατο τὸν ἐχθρό.

Μὰ τὶ ἀπόγινε ἡ τρίτη ὁμάδα τῶν Σουλιωτῶν ποὺ ὁδηγοῦσεν ὁ Κουτσονίκας; Αὐτὴ κυκλώθηκε, ἔπεσε σ' ἐνέδρα κι' ἀπὸ 900 ἔμειναν 250. Κι' οἱ γυναῖκες ποὺ δὲν εἶχαν ἐλπίδα πιὰ νὰ σωθοῦν, στήσανε χορὸ στοῦ γκρεμοῦ τὸ χεῖλος, πέταξαν στὴν ἄβυσσο τὰ παιδιά τους καί, τραγουδώντας καὶ χορεύοντας, ἔπεσαν ὅλες στὸ Ζάλογγο.

Μοναδικὸ παράδειγμα σ' ὅλη τὴν παγκόσμιο ἱστορία. Τὶ ἀδάμαστες γυναῖκες ἔβγαζε τοῦτο τὸ Σοῦλι!

Ἀθάνατη πάντα ἡ Ἑλλάδα μας. Κάθε γωνιά της ἔχει νὰ μᾶς διηγηθῆ κι' ἀπὸ μιὰ ἡρωϊκὴ ἱστορία!

— Μιὰ μόνο, εἶπε ἡ Μυρτὼ μπορεῖ νάχουν οἱ ἄλλοι τόποι. Μὰ ἐτοῦτα τὰ βράχια ἔχουν μύριες ἀθάνατες ἱστορίες. Δὲν ἔχομε τὸ δικαίωμα, μιὰ ποὺ θυμηθήκαμε τὶς Σουλιώτισσες, νὰ ξεχάσουμε τὴ Δέσπω Μπότση. Τὶ ὅμαρφα ποὺ τὴν τραγουδᾶ ἡ δημοτική μας ποίηση:

Ἀχὸς βαρὺς ἀκούγεται,
πολλὰ τουφέκια πέφτουν·
Μήνα σὲ γάμο ρίχνουνται,
μήνα σὲ χαροκόπι;
Μήτε σὲ γάμο ρίχνουνται,
μήτε σὲ χαροκόπι!
Ἡ Δέσπω κάνει πόλεμο
μὲ νύφες καὶ μ' ἀγγόνια!

— Ναί, θυμᾶμαι καὶ τὴ δική της θυσία, ποὺ μοιάζει μὲ τοῦ καλόγερου Σαμουὴλ στὸ Κοῦγκι. Ἀρβανιτιὰ τὴν εἶχε, λέει, ζώσει στὸν πῦργο τοῦ Δημουλᾶ. «Γιώργενα ρίξε τ' ἅρματα τῆς φώναξαν - τὸ Σοῦλι δὲν ὑπάρχει πιά.» Μὰ ἡ περήφανη γερόντισσα ἀποκρίθηκε: «Κι' ἂν ἔπεσε τὸ Σοῦλι, κι' ἂν ἡ Κιάφα προσκύνησε, ἡ Δέσπω ἀφέντες δὲν κάνει τοὺς Λιάπηδες». Ὕστερα κάλεσε κοντά της τὶς κόρες της καὶ τὶς φίλες της. Ἔβαλε ὁλόγυρα, σωρό, τὰ φουσέκια ποὺ εἶχαν μείνει, κι' ὕστερα ρώτησε: «Οἱ ἄντρες σας σκοτώθηκαν θέλετε νὰ ζήσετε σκλάβες;» «Θάνατος κι' ὄχι σκλαβιά» ἀποκρίθηκαν. Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημά τους. Ἡ Δέσπω ἔβαλε τότε φωτιὰ στὰ φουσέκια κι' ὁ πύργος γκρεμίστηκε καὶ τὶς σκέπασε μαζὶ μὲ τοὺς Λιάπηδες ποὺ ζητοῦσαν νὰ τὶς σκλαβώσουν...

Μὰ ποῦ εἶναι σήμερα ὅλα τοῦτα; Τοῦ κάκου, ψηλὰ ἀπὸ τὸν καθάριον αἰθέρα ποὺ τὸν ἀπαλύνει τὸ σούρουπο, προσπαθοῦμε νὰ ξεχωρίσουμε, σ' αὐτοὺς τοὺς ἀπάτητους βράχους, στὰ γυμνὰ διάσελα καὶ στὰ τρομερὰ καταράχια, τὴν Κιάφα, τὸ Κοῦγκι, τὸν πύργο τοῦ Δημουλά, τὴ Ρηνιάσα, τὸ Σέλτσο. Τὰ ἑκατὸν εἴκοσι χωριὰ ποὺ τότε ἀποτελοῦσαν τ' ἀθάνατο Σοῦλι καὶ ποὺ εἶχαν ντροπιάσει τόσες φορὲς τὰ γένεια τοῦ γιοῦ τῆς Χάμκως.

Τώρα στὸ Σοῦλι πετοῦν ἀετοὶ ποὺ τὰ ἀπάτητα βράχια ἔγιναν ἄξιες φωλιές τους. Τὸ σιδερένιο πουλὶ τοὺς ξαφνιάζει μὲ τ' ἄγρια βρουχισμά του. Διαγράφουν κύκλους, σὰ νὰ θέλουν νὰ ξεσκονιστοῦν τὰ φτερά τους.

Πετᾶμε τώρα πάνω ἀπ' τὰ Τζουμέρκα. Ἄγριος τόπος, τραχύς, ὅλο πέτρες πρινάρια καὶ γιδοπρόβατα. Ποτὲ σχεδὸν δὲν τοῦ λείπουν τὰ χιόνια.

— Θεία κατὰ ποῦ ἔπεφτε ἡ Δωδώνη; ρωτᾶ ὁ Φάνης.

— Ἡ ἀρχαία Δωδώνη ἀγόρι μου ἦταν πιὸ βορεινὰ ἀπ' τὰ Γιάννενα. Κατὰ κεῖ.

Ἁπλώνω τὸ χέρι μου καὶ δείχνω ἔτσι στὴν τύχη, ἀόριστα. Μὰ κάτι ἀόριστο εἶναι σήμερα κι' ἡ Δωδώνη, τὸ ἀρχαιότερο Ἑλληνικὸ μαντεῖο. Δὲν ἔμειναν παρὰ οἱ βελανιδιές του ποὺ μὲ τὸν ψίθυρο τῶν φύλλων τους, μιλοῦσαν οἱ θεοὶ στοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ἔμειναν παρὰ οἱ βελανιδιές καὶ τὰ πρινάρια, μὰ χωρὶς τὸ μαντικὸ ψιθυρο κι' αὐτά. Τοῦ κάκου οἱ ἄγριοι ἄνεμοι ποὺ τὰ δέρνουν, ζητοῦν νὰ ξυπνήσουν πανάρχαιους χρησμούς. Ὁ Ζεὺς, ὁ Δωδωναῖος, δὲν ἔχει «καλύβαν» πιὰ οὔτε «μάντίδα δρῦν».

Μὲ δυσκολία μποροῦν οἱ ἀρχαιολόγοι νὰ καθορίσουν ἀκόμα καὶ τὴ θέση τοῦ παναρχαίου ἱεροῦ τοῦ Διός.

Μὰ τὸ ταξίδι μας πλησιάζει στὸ τέλος του. Σὲ δυὸ ὧρες, ἡ ματιά μας ἀγκάλιασε ὅλη τὴ Δυτικὴ Ἑλλάδα. Τὶ πανόραμα ἦταν αὐτό! Πόσα ἀλήθεια δῶρα δὲν πρόσφεραν καὶ προσφέρουν στὸν ἄνθρωπο «τὰ φτερὰ τῶν Ἰκάρων!».

Εἴμαστε κοντὰ στὴν πρωτεύουσα τῆς Ἠπείρου. Σὲ λίγο θὰ δοῦμε τὴ λίμνη της, τὸ νησί της... Ἀνυπομονοῦμε. Κι' ὅμως νά κάτι, ποὺ ἔχομε χρέος νὰ μὴν παραλείψουμε. Νὰ τὸ Μπιζάνι, ποὺ μᾶς θυμίζει τὴ γιγαντομαχία πρὶν ἀπὸ τὴν κατάληψη τῶν Ἰωαννίνων. Δεκέμβρης τοῦ 12! Ἐδῶ ἄνοιξε ὁ τότε διάδοχος Κωνσταντῖνος τὸ πέρασμα γιὰ τὴ θρυλικὴ πόλη τῆς Κερὰ Φροσύνης. Τὸ Μπιζάνι, τὸ Χάνι τοῦ Ἐμὶν

(Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 634)

Ο ΠΙΛΟΤΟΣ ΤΟΥ ΔΑΡ ΜΠΟΓΑΖ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο

Οἱ δικοί μας πάλι, ἡ μοῖρα τοῦ κὺρ Γιωργάκη Σαχτούρη, ἡ μοῖρα τοῦ Κολανδρούτσου [14] καὶ οἱ Ὑδραῖοι καὶ Ψαριανοὶ μπουρλοτιέροι, εἶχαν ρίξει τὴν ἄγκυρα πίσω ἀπὸ τὸν Ἄσπρο Κάβο καὶ τὸ Τηγάνι καὶ τὴν Κολώνα.

Ἔξαφνα λοιπὸν τοῦ παρουσιάστηκε τοῦ καπετὰν Νικόλα ἡ τουρκικὴ φεργάδα σὰν στοιχειὸ ἀφίνοντας τὸ Κοκάρι δεξιά. Δὲν ἐπερίμενε τούρκικο τόσο κοντά. Τοὖρθε ἡ ἰδέα νὰ χωθῆ μέσ' τὸ Δὰρ-Μπογάζ, μὰ δὲν ἐπρόφταινε. Ἡ ὁλοκαίνουργη φεργάδα, ὅλα τὰ πανιά της ἔξω, ἐρχότανε κατὰ πάνω του. Ἔλαμπε ὅλη. Ἡ φιγούρα της μπροστὰ χρυσή, ἡ πρύμη της ψηλή, κεῖ πάνω ὅλο μπιχλιμπίδια. Πενῆντα τέσσαρες μπουκαπόρτες ἀνοιχτὲς δείχνανε τὰ μεγάλα της κανόνια. Ὅταν ἔγινε σὲ τίρα κανονιοῦ, ἔρριξε μιὰ τοῦ δύστυχου καπετὰν Νικόλα:

— Ἔλα πάνω!

Τί νὰ κάνη; Ὀρτσάρισε, λιγόστεψε τὸ πανί του, πάει κατὰ τὴ φεργάδα. Αὐτὴ ἐστάθηκε ἀλὰ κάπα κι' ἔρριξε τὴ σχοινένια σκάλα! Ἄσπρος σὰν τὸ πανὶ ὁ Φραγγιὸς σκαρφάλωσε ἀπάνω. Ἤξερε τὰ τουρκικά.

— Σαμπαχλὰρ χαΐρ ὀλσούν, ἐφέντηδες καὶ δός του τεμενάδες. Τὸν πῆγαν στὸν Πατρονάμπεη.

— «Ὀσκελντινίζ»! χαιρετηθήκανε.

— Ποῦ πᾶς;

— Φεύγω ὑψηλότατε γιατὶ φοβᾶμαι τὰ ταγκαλάκια!

Ἦτανε καὶ ὁ μουτεσαρίφης τοῦ Κουσάντασι μέσα! Τὸν ἐγνώρισε.

— Πατρονάμπεη, τοῦ λέει. Ἔχεις τὸν καλύτερο πιλότο στὰ χέρια σου. Ἀπ' αὐτὸν ἄλλος δὲν εἶναι νὰ σὲ πάη μέσ' στὸ Δὰρ-Μπογὰζ τὰ μεσάνυχτα.

Ὁ Καπετὰν - Νικόλας ἀνατρίχιασε!

— Νὰ πάω τὸ θάνατο μέσ' στὰ ἀδέλφια μου! σκέφτηκε.

Ὁ Πατρονάμπεης ἐχάϊδεψε δυὸ τρεῖς φορὲς τὸ ὡραῖο ξανθό του γένι. Ἔσπρωξε τὸ σαρίκι του ἴσα μὲ τὰ φρύδια, ἔβαλε τὸ ἄσπρο του ἀριστοκρατικὸ χέρι στὶς μαλαμοκαπνισμένες πιστόλες του καὶ μὲ τὸ ἄλλο τράβηξε ἕνα πουγγὶ φλωριά.

— Γκιαούρη, τοῦ λέει! Κύττα με καλὰ στὰ μάτια.

Ὁ Καπετὰν Νικόλας εἶχε συνέλθει, τὸν κύτταξε ἀτάραχος.

— Γκιαούρ, τοῦ λέει δείχνοντας τὰ πιστόλια καὶ τὸ πουγγί. Ἢ τοῦτο ἢ κεῖνα! Θὰ μὲ πᾶς στὸ Δὰο Μπογάζ.

Ὁ Καπετὰν Νικόλας εἶχε κάμει πιὰ τὸ σχέδιό του.

— Μεῖνε μαζί μας κολαοῦζος [16] τοῦ λέει ἑλληνικὰ ὁ μουτεσαρίφης. Συλλογίσου τὴ φαμίλια σου ποὔχεις στὸ καΐκι. Ὁ Πατρονάμπεης εἶναι σκῦλος. Θὰ τοὺς βουλιάξη καὶ θὰ σκοτώση καὶ σένα! Μεῖνε στὴ δούλεψη τοῦ πατισάχ, καὶ δὲν θὰ μετανοιώσης.

— Πατρονάμπεη, εἶπε ὁ Καπετὰν Νικόλας, κι' ἔβαλε τὸ χέρι στὸ λαιμό του, εἶμαι πιστὸς στὸ Ντοβλέτι [17] καὶ μένω μὲ ὅλη μου τὴν εὐχαρίστηση στὴ δούλεψη τοῦ βασιλικοῦ Ντομανᾶ [18].

— Ἄφεριμ! ἐφώναξε ὁ Τοῦρκος καὶ τοὔρριξε τὸ πουγγί. Ἄϊντε νὰ δώσης τ' ἄσπρα στοὺς ἐδικούς σου καὶ νὰ γυρίσουν στὸ Κουσάντασι. Εἴμαστε μεῖς νὰ τοὺς διαφεντέψουμε. Στὰ Ζεϊμπέκια νὰ λένε πὼς εἶσαι στὴ δούλεψή μου καὶ φτάνει.

Ὁ Καπετὰν Νικόλας πῆρε τὰ φλουριὰ κι' ἔτρεξε στὸ καΐκι. Ἤτανε ὅλοι σὰν πεθαμένοι.

— Νικόλα μου, Νικόλα μου! εἶπε ἡ κυρὰ Ρήνη.

— Μὴ φοβόσαστε! Δὲν εἶναι τίποτα. τοὺς λέει ὁ κακομοίρης ὁ καπετὰν Νικόλας μὲ ψεύτικο κουράγιο.

Τὴν ἀγκάλιασε, ἀγκάλιασε τὰ παιδιά, τὴν ὄμορφη τὴν Μαντένα, κοπέλλα πιὰ στὸν καιρό της, καὶ τὴ ναζοῦ τὴ Βενέτα, καὶ τὸ Ζαφείρη, τὸ καλὸ παιδί, καὶ τὸ μικρό του κακομοιρούλη τὸ Φώτη, ποὺ τὸν λέγανε χαϊδευτικὰ Φισισί, τὸ καμάρι τους. Ἀγκάλιασε τὸ Γιώργη. Ἔκανε νὰ τὸν πάρη τὸ παράπονο. Μὰ κρατήθηκε. Κεῖνα κλαίγανε καὶ ὁ Φισισὶς τοῦ φίλαγε ὁλοένα τὸ χέρι. Πῶς βαστήχτηκε, πῶς βαστήχτηκε.

Ὁ καϋμένος ὁ καπετὰν Νικόλας. Ἀγκαλιάζοντας τοὺς κρυφομιλοῦσε.

— Κάντε πὼς πᾶτε στὸ Κουσάντασι καὶ μὲ τὴ σκοτείνια βγῆτε στὴ Ζωοδόχο Πηγὴ καὶ πᾶτε στὸ Δεσπότη, τὸν Ἅγιο Σάμου, τὸν Κύριλλο νὰ σᾶς δώση κονάκι.

Κατάπιε τὰ δάκρυά του, ἀνέβηκε ἀπάνω καὶ κάθησε ἥσυχος πίσω ἀπὸ τὸν Πατρονάμπεη, μέσα ἀπὸ τὰ φιλαρέτα, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι. Καταλάβαινε πὼς δὲν εἶχε κουράγιο νὰ βλέπη τὸ καΐκι του ποὔφευγε μὲ τοὺς δικούς του, ποὺ δὲν θὰ τοὺς ξανάβλεπε. Ὁ Πατρονάμπεης σηκώθηκε καὶ πήγαινε κι' ἐρχότανε. Ἔπειτα ξανακάθησε κι' ἐφέρανε τ' ἀσημένια ζάρφια γιὰ τὸν καφέ. Εἶπε νὰ δώσουν καὶ στὸν καπετὰν Νικόλα, κι' ἔπειτα εἶπε:

— Αὔριο μὲ τὴ σκοτεινιά, πρῶτα ὁ Ἀλλάχ, μπαίνομε στὸ Δὰρ - Μπογὰζ καὶ μιὰ φορὰ τὸ στενὸ δικό μας περνάει τ' ἀσκέρι. Ὁ Δεράμπεης Ἐλὶζ Ὀγλοὺς μὲ δεκατέσσαρες χιλιάδες ὄξω οἱ Ἀζάμπ. Ὁ Καπουδὰν πασᾶς εἶναι ἀποφασισμένος νὰ δώση τρομερὸ μάθημα σ' αὐτοὺς τοὺς φερμανλῆδες καὶ ἀποστάτες. Τώρα νὰ γυρίσωμε πίσω, νὰ πᾶμε στὸ Τσεσμὲ καὶ στὸ Κάστρο νὰ εἰδοποιήσωμε ὅλα τὰ καράβια γιὰ αὔριο.

Ὁ καπετὰν Νικόλας καφὲ ἔπινε ἢ φαρμάκι; Ὀρτσάρισε λοιπὸν ἡ φεργάδα. Δυὸ ὧρες τὸ πρωῒ ἤτανε μπροστὰ στὸ Κάστρο. Μὲ τὸν ἥλιο βγήκανε στὸν Τσεσμὲ γιὰ νὰ ἰδοῦν ποῦ θὰ κρέμαγαν τοὺς Χριστιανούς. Τέσσαρα παλληκάρια ἴσια μ' ἐκεῖ πάνω, τρεῖς τσεσμελῆδες, ἕνας ἀπὸ τὰ Ἀλάτσατα. Τοὺς εἶχαν πιάσει μὲ τ' ἅρματὰ στὰ χέρια. Τοὺς κρέμασαν σ' ἕνα πλαίσιο!

— Παναγιά μου, ἔλεε μέσα του ὁ καπετὰν Νικόλας. Τί εἶδαν τὰ μάτια μου; Δὲν θὰ γίνη ποτὲ ἡ χάρη σου, Παναγιά μου, νὰ τελειώσουν τὰ βάσανά μας;

Ἐξαλίστηκε, κι' ἄρχισε σχεδὸν δυνατὰ νὰ ψέλνη τὸ «Θεοτόκε ἡ ἐλπὶς» κι' ἐπήγαινε τρικλίζοντας σὰν μεθυσμένος. Ἔπειτα σώπασε, ἴσιωσε τὸ κορμί του, ἐσταύρωσε βάδισε μὲ βῆμα σταθερό, μὲ τὸ νοῦ του ὅλο στὸν Κλεάνθη, στὸν Λυκοῦργο καὶ στὴν Ἐλευθερία. Τὸ βράδυ ὁ Καπουδὰν πασᾶς ἔβαλε τὸ σινιάλο τοῦ μισεμοῦ κι' ὅλος ὁ στόλος σηκώθηκε στὰ πανιά!

Ἡ φεργάδα «Ἐσμὲ» ἀρμένιζε μπροστὰ τρία φανάρια στὴν πρύμη, σινιάλο «ἀκολουθῆτε», ὅλα τ' ἄλλα φῶτα σβυσμένα.

Ὁ καιρὸς στὴν Τραμουντάνα. Ὅλα ἐπήγαιναν πρίμα καὶ μὲ πολλὰ πανιά, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν φθάσουν! Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἤτανε μιὰ χαρὰ αὐτὴ ἡ φεργάδα, ἐγγλέζικο σκαρί, χτισμένη στὸ Δέπφορδ. Ὅλο χάλκωμα τὰ βρεχάμενα, ἔσχιζε τὴ θάλασσα σὰν γοργόνα.

⁂

Ἡ ἥλιος ἔχει πολλὴ ὥρα βασιλέψει. Ἡ μαυρίλα μεγάλωνε ἀκατάπαυστα. Ὁ καιρὸς δυνάμωνε· σύννεφα· ἄρχισαν καὶ συχνὲς ψιλὲς βροχές σκοτάδι πίσσα.

— Ἂν δὲν μποῦμε ἀπόψε στὸ Δὰρ - Μπογάζ, ἔλεγε ὁ Πατρονάμπεης, δὲν θὰ μποῦμε ποτέ!

— Ἔτσι εἶναι ὑψηλότατε εἶπε κι' ὁ καπετὰν Νικόλας. Τέτοια βραδιὰ δὲν τὴν ξαναβρίσκουμε.

Ὁ Πατρονάμπεης τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια. Φώναξε τέσσαρους γενίτσαρους γκαλιουτζῆδες.

— Δέστε μου τὸν πιλότο στὸν πάγκο τῆς βάρδιας.

Φοβήθηκε μὴ τὸν ρίξη ἔξω καὶ τοῦ πηδήση ἔπειτα στὴ θάλασσα! Οἱ γκαλιουτζῆδες ἄρπαξαν σὰν τὸ πούπουλο τὸν καπετὰν Νικόλα καὶ τὸν ἔδεσαν σφικτὰ ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπὸ τὰ ποδάρια ὥσπου νὰ πῆ ὤχ.

— Θὰ δίνης τὴ ρότα, πιλότε, στὸν μπὰς - ρέϊς καθαρὰ καὶ σίγουρα.

---

14 Ἦταν δυὸ Ἀνδροῦτσοι ναύαρχοι τῶν Σπετσῶν: Οἱ ἀδελφοὶ Γεώργιος καὶ Ἀναστάσιος.

15 Μουτεσαρίφης εἶναι τουρκικὴ λέξη. Πρόκειται γιὰ ἀνώτατο διοικητικὸ ὑπάλληλο ποὺ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ δικό μας Νομάρχη.

16 Κολαοῦζος: Ὁδηγός. «Χωριὸ ποὺ φαίνεται κολαοῦζο (ὁδηγὸ) δὲν θέλει».

17 Ντοβλέτι: Τὸ Κράτος ἡ Κυβέρνηση, τὸ Δημόσιον: «Ἄς εἶν' καλὰ ὁ Ὀδυσσεὺς κι' ὁ Καπετὰν Νικήτας· αὐτοὶ θὰ κάψουν τὴν Τουρκιὰ κι' ὅλα σας τὸ Ντοβλέτι».

18 Τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ.

Ἔπειτα γυρίζει στὸν πιὸ ἄγριο γενίτσαρο καὶ τοῦ λέει:

— Χασὰν τὸ νοῦ σου! νὰ μὴ μᾶς φτιάξη καμμιὰ δουλειὰ ὁ Γιουνάν. Νὰ τοῦ πάρης τὸ κεφάλι μὲ τὸ γιαταγάνι στὸ πρῶτο σημεῖο. Μπὰς - ρέϊς τὰ σκαντάγια, ὁλοένα νὰ δουλεύουνε, νὰ ρωτοῦν τὸ βάθος.

Ἐνῶ τὸν δένανε οἱ γκαλιουτζῆδες τὸν καπετὰν Νικόλα, τοῦ εἶπε ἀκόμα:

— Ἔλα, κιοπὲ-όγλού, ἂν μὲ μπάσης ἀπόψε στὸ μπογάζ, νὰ ἐδῶ —καὶ ἄγγιξε μὲ τὸ χέρι του τὸ σαρίκι του— μάρτυς μου ὁ προφήτης, γίνεσαι μπὰς ρέϊς μὲ τριάντα χιλιάδες ἄσπρα λουφὲ τὸ χρόνο.

— Πέκεϊμ, ἐφέντη μου, καπετὰν Πατρόνα, ἀπεκρίθη ὁ καπετὰν Νικόλας κι' ἔτρεμε ἀπὸ τὸν πόνο τοῦ σχοινιοῦ.

⁂

Στὰ Σάμο ἔξω, ὅλα εἶναι κατασκότεινα! Στὰ κανονοστάσια οὔτε τσιμπούκι δὲν ἄναβαν! Οἱ βάρδιες μονάχα, ποὺ καὶ ποὺ ἀκούονται:

— Ἀλέρτα.

Ὁ καπετὰν Σταμάτης, ὁ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς Λαχανάς, τρέχουν ἀπὸ ντάπια σὲ ντάπια, ἀπὸ μπεντένι σὲ μπεντένι, μὲ τὸ κλεφτοφάναρο στὸ χέρι, γιὰ νὰ δοῦν ἂν εἶναι ὅλοι στὴ θέση τους. Στὸν Ἄσπρο Κάβο ἑξῆντα κανόνια - χαβάνια καὶ νταβάσκες — εἶναι ἕτοιμα, τὰ φυτίλια κοντά.

Στὸ Τηγάνι, στὸ φρούριο τοῦ Λυκούργου, ἄλλα ἑξῆντα, ὅλο καὶ κατσαδοῦροι εἶναι σιασμένα μὲ τὸ μπερσίμι κατὰ τὴν καναπίτσα. Οἱ κανονιέροι κοιμοῦνται γύρω μὲ τὰ μπράτσα ἀνασκουμπωμένα, τὶς μπαλάσκες φορεμένες. Οἱ κουβάδες μὲ τὸ νερό, τὰ σκουπιστήρια τῶν κανονιῶν, ὅλα εἶναι ἕτοιμα. Ὁ Σαχτούρης ἔβαλε τὴν πεσάρα στὴ θάλασσα καὶ πάει στὰ μπουρλότα νὰ δῆ. Ὅλοι οἱ συντροφεναῦτες εἶναι «παρών» ἢ εἶναι ἔξω καὶ γλεντᾶνε πάντα καλὰ χαρτζιλικωμένοι καθὼς εἶναι.

Τὸ Φανάρι τοῦ Κότσικο εἶναι σβυστό. Παντοῦ σκοτάδι. Μόνο ψηλά, στὴ Ζωοδόχο Πηγή, πὸ καντήλι φέγγει θαμπὰ τοὺς καλογέρους, ποὔχουν ὁλονυχτιά, ἀλλὰ καὶ τάρματα κοντά.

Ἐκεῖ καὶ ὁ δεσπότης ὁ Κύριλλος μὲ 10 πιστόλια στὴ μέση, χωμένος στὸ στασίδι του, ξέπλεκα τὰ μαλλιά του σὰν τὸ λιοντάρι.

Καὶ στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς πεσμένη στὰ γόνατα εἶναι καὶ ἡ φαμίλια τοῦ καπετὰν Νικόλα.

> Ζητώντας καταφύγιο σὰν ὀρφανὰ πουλιά,
> ὀπ' ἀετὸς τὰ κυνηγᾶ καὶ χάνουν τὴ φωλιά.

Πέρα στὰ Σώκια ὅμως τὰ πράγματα εἶναι ἀλλοιώτικα. Οἱ Τοῦρκοι γλεντᾶνε ἀπὸ πρὶν τὴ Νίκη τους. Ἔχουν ἀνάψει φωτιὲς καὶ τὸ στρατόπεδο ἀχολογάει ἀπ' τὰ νταούλια, τὸ ναΐ καὶ τὰ ντέφια. Ἀλλοῦ κάνουν χάζι τοὺς ἀραπάδες ποὺ χορεύουνε καὶ ἀλλοῦ τοὺς μπεχλιβάνηδες ποὺ δείχνουν τὴν τέχνη τους.

Ἀλλοῦ ἡ ψιλὴ βροχὴ τοὺς σκορπίζει καὶ αὐτουνοὺς σιγὰ-σιγὰ καὶ πρὶν ἀκόμα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα εἶναι σβυσμένες ὅλες οἱ φωτιές.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἡ «Ἐσμὲ» εἶναι ἕνα μίλι μονάχα ἀπὸ τὸ μπουγάζι. Ὁ καιρὸς ἔχει δυναμώσει πολύ. Τρέχουν μόνο μὲ τὴ γάμπια καὶ τὸ παροκέτο. Ὁ Μπὰς Ρεῒς ρωτάει τὸ δρόμο:

—Παίρνομε μὲ τὴ μπαροκέτα μας ἑπτὰ μίλια τὴν ὥρα.

—Λίγο, σκέφθηκε ὁ δεμένος πιλότος, λίγο γιὰ τὴ δουλειά μου.

—Πανιά, λέει, καπετάνιο! πανιά, βάλε ὅλα τὰ πανιά. Τὸ ρέμμα εἶναι δυνατό. θεριό. Θὰ μᾶς φέρη δεξιά, θὰ μᾶς ρίξη ἀπάνω στὰ Σαμιώτικα κανόνια.

Ὁ μπὰς ρέϊς δειλιάζει. Θέλει νὰ ποδίση ὑποπτεύεται. Ἀλλὰ τώρα ὁ Πατρονάμπεης, σὰν πολὺ πολεμικὸς ποὺ ἤτανε, εἶχε πάρει τὸν κατήφορο.

—Σώπα, ρεΐς! Σώπα γιὰ τὸ σαλαμίτι τῆς κεφαλῆς σου. Βάλε ὅλα τὰ πανιὰ ἀπάνω! καὶ τὶς κουρτελάτσες. Ὅτι εἶναι γραφτό! Κισμέτ. Ὅλα τὰ πανιὰ ἀπάνω.

Ἡ φρεγάδα πετοῦσε! Τὸ σκοτάδι ὅμως ἤτανε τέτοιο, ποὺ κι' αὐτὸ τὸ γυμνασμένο μάτι τοῦ καπτὰν - Νικόλα δὲν ἔβλεπε τίποτα.

—Δόξα σοι ὁ Θεός. Δὲν βλέπαμε οὔτε τὸ δάχτυλό μας.

Τέντωνε καλὰ τὸ αὐτί του, πότε θ' ἀκούση τὸ μανιασμένο κῦμα, ποὺ ἀφροκοποῦσε στὰ πόδια τοῦ Κότσικα.

Ἐξαφνα τὸ σκαντόγιο ἔδειξε τριάντα ποδάρια! Ἑτοιμάζονται νὰ ξαναρρίξουν. Ὁ καπτὰν Νικόλας, φωνάζει τότε σὰν τρελλός.

—Δὲν εἶναι τίποτα! εἶναι ὁ πάγκος ποὺ ἀφίνουμε δεξιά. Εἴμαστε μέσ' στὸ μπουγάζι! Πατρόνα! εἶσαι μέσα στὸ Δαρ-Μπογάζ! Χοῦ, χα-χα-χά! Ἡ Σάμο εἶναι δική σου! Μὰ τὸ Θεὸ δική σου!

Μπούουου! Ἦταν σὰν νάπεσαν ἑκατὸν κανόνια μαζί! Ἡ «Ἐσμὲ» ἐστάθηκε σὰν νὰ τὴν κράτησε ἕνα σιδερένιο χέρι. Τὸ κουφάρι της σείστηκε ὁλόκληρο. Ὅλοι πέσαν χάμω, ἄλλοι μπρούμυτα, ἄλλοι ἀνάσκελα, τὰ τσιμπούκια τῶν καταρτιῶν γύρανε, στὴν πλεοῦσα τὸ κατάρτι σχίστηκε εἴκοσι ποδάρια, οἱ καλαφάτηδες πετάχτηκαν ἔξω σὰν ποντικοί, δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν τίποτε, τὸ νερὸ ἔμπαινε ποταμός!

Τὸ καράβι ἔγειρε μὲ τὴν μπάντα καὶ ἡ πρύμη βύθιζε, τὰ σχοινιὰ καὶ τὰ παράγκα τῶν δεξιῶν κανονιῶν σπάσανε καὶ τὰ κανόνια κατρακυλοῦσαν τσακίζοντας ναῦτες καὶ στρατιῶτες.

Ὁ Πατρονάμπεης ἔσπασε τὰ μοῦτρα του πάνω στὸ μπούσουλα καὶ ὅλοι μαζὶ ἕνα κουβάρι, αὐτός, ὁ μπὰς ρεΐς, ὁ μουτεσαρίφης, οἱ τιμονιέροι, κατρακύλησαν ἀπὸ τὸ κάσσαρο στὴ θάλασσα!

Ὁ Γενίτσαρος Χασάν, πιστὸς στὴ διαταγή, σκαρφαλωμένος στὴ γυρμένη κουβέρτα τῆς φεργάδας, προχωροῦσε μὲ τὸ γιαταγάνι, νὰ πάρη τὸ κεφάλι τοῦ καπτὰν - Νικόλα.

Κείνη τὴν ὥρα τὸ φανάρι τῆς σκάλας τοῦ Τσεχπανὲ ἔπεσε στὸ μπαρούτι. Πῆρε φωτιὰ κι' ὅλοι πῆγαν στὸν ἀέρα. Τὰ βουνὰ τριγύρω σείστηκαν. Ὅλη ἡ Σάμος ξύπνησε. Τὰ κανονοστάσια ἔλαμψαν! Τὰ ἑλληνικὰ καράβια ἄρχισαν τὸ κανονίδι. Οἱ τοῦρκοι ποδίζουν ἀπὸ παντοῦ. Τὰ στρατεύματα ἀφίνουν τὸ γιαλό!

—Ἀποθανέτω ἡ ψυχή μου μετὰ τῶν ἀλλοφύλων!

ΚΩΝ. Ν. ΡΑΔΟΣ

Σκίτσα ἀναγνωστῶν

ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

Ἐξάψαλμου

Γιὰ τὶς κορυφὲς τοῦ «Παρνασσοῦ»

«...ΕΠΟΘΗΣΕ ΣΕ Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ...»

Σκλάβα τοῦ μαύρου ἡ ψυχή, μὲ τὰ φτερὰ κομ-
(μένα,
βογγάει ἡ δολερή.
Καὶ σὰν ὀδύνη ξέφωτη πλακώνει τὴν καρδιά
(μου,
σκυφτὸς ἀναφωνῶ!...
«...Ἄχ!... Ὥριε μου καὶ Ἄπλαστε καὶ φῶς
(Ἁγνὲ Πατέρα!
πῶς 'πιθυμιά μου εἶναι στερνὴ — δέσ' μου τὸ
(τὸ δάκρυ ὁλόμεστο,
εἶν' κι' ἡ ψυχή μου στεῖρα, τὴ μαύρη αὐτὴ
(στιγμή —,
στὴ «Χρυσολίμνη» Σου «ΑΡΓΩ» φτερόγοργη
(νὰ τρέχω,
κι' ὅσο ἀπόμεθα γροικῶ τῆς ἡδονῆς «κον-
(τσέρτα....»
κι' ὅσο τῆς πλάνης λύρα μου ἀπόμακρα θὰ
(παίξη
τὸν «ξεπεσμὸ τοῦ τότε» μου,
ἀνάφτερή μου ἡ ψυχὴ θριαμβικὰ θὰ πλέκη
τόσα πανώρια θούρια ψηλὰ στ' ἀγγελοπλάτια,
καὶ σὰν ἰαχὴ
θὲ ν' ἀντηχῆ
μέσ' στοὺς ἀέρες
«...Αἰνεῖτε παῖδες!...»

ΜΙΜΗΣ ΒΕΡΓΗΛΗΣ

Απ' τὸ «ΑΛΦΑΒΗΤΟ ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΩΝ»

4.

Διαμαντολύχναρο ψηλὰ τὸ κάθε χρυσαστέρι
κι' ὅλος, νὰ ζήσω, αἴσθησες, σὰν στὰ οὐρά-
(νια μέρη!...
Πλὴν ὅμως, ὄντας σάρκινο τ' ὠχρὸ περίβλημά
(μου,
ἀντὶ στ' ἀψήλου νὰ μὲ πάη, πιὸ χαμηλὰ μὲ
(φέρει!...

24.

Ὠχρὸ ξεδιάκρινα τὸ φῶς, — ἀπελπισμένος
(ναυαγὸς
μὲς τῆς ζωῆς τὸ πέλαγο—, τὸ φῶς μιᾶς ἄλ-
(λης χώρας.
Κι' οὐδὲ νὰ καλονοιώσω πῶς, κίνησα κείνης
(νοσταλγὸς
τῆς χώρας μὲ τ' ὠχρὸ τὸ φῶς — ὁ χτεσινὸς
(ὁ ναυαγός...

ΘΑΝΟΣ ΠΑΣΧΟΣ
(Ἔδεσσα)

ΓΛΥΚΕΙΑ ΦΛΟΓΕΡΑ

(Στοχασμοὶ)

Νᾶν' οἱ τόνοι σου ὁλόξανθες
κρινοδάκτυλες κόρες
λυγερὰ ποὺ χορεύουνε
στῆς καρδιᾶς μου τὶς χῶρες;

Νᾶναι μάγα κι' ἀπόμακρα
νεραϊδένια παιχνίδια,
κάποια γέλια κρυστάλλινα;
—ὥρια, πλάνα πλουμίδια!—

Ἁπαλὸ νᾶν' τραγούδισμα
μιᾶς ψυχῆς πονεμένης
ποὺ γλυκὸ — δάκρυ — ἀνθόνερο
λησμονιᾶς περιμένεις;

Νᾶναι πόθοι καὶ ὄνειρα
ποὺ πνοὴ τώρα πῆραν
καὶ κλεφτὰ ἀφοῦ μὲ μέθυσαν
στὴν καρδιά μου ἦρθα, γεῖραν;

Ὤ, γλυκειὰ σὺ ἀπόμακρη
μαγική μου φλογέρα
νάσαι ἡ Μοῦσα ποὺ φώλιασες
στὴν καρδιά μ' ἐδῶ πέρα;...

ΘΕΟΠΟΥΛΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΙΑ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ

Πρακτικὲς Συμβουλὲς

Ἕνα σπίτι πρέπει νὰ εἶναι τακτικὸ καὶ καθαρὸ σὰν... ὁαπόρι πολυτελείας.

Πόσος καιρὸς διαθέσιμος μᾶς μένει ὅταν ἔχωμε στὸ σπίτι τάξη!

Καὶ πόσο ὅλα γίνονται καλύτερα καὶ πιὸ ἄνετα ὅταν ξέρομε τὸν καλύτερο τρόπο νὰ κάνωμε τὸ κάθε τι!

Αὐτὲς τὶς πρακτικὲς συμβουλὲς ποὺ σᾶς δίνει ἡ θειὰ Μαριάνα, ἀφοῦ τὶς μάθετε ἐσεῖς οἱ ἴδιες μικρές μου φίλες, νὰ τὶς μάθετε καὶ στὶς μικρότερες ἀδελφές σας, καὶ στὶς φίλες σας...

Γιατὶ πολὺ συχνὰ φυλλομετρῶντας τὸ περιοδικὸ σᾶς ἀκούω νὰ λέτε «Ὤ! τὶ καλά! Αὐτὸ δὲν τὄξερα! νὰ κάτι ποὺ μοῦ χρειάζονταν νὰ μάθω. Μπράβο θειὰ Μαριάνα ποὺ μᾶς τόμαθες!» Κι' ὕστερα νὰ κλείνετε τὸ περιοδικὸ καὶ νὰ τὸ ξεχνᾶτε.

Καμμιὰ φορά, ὅταν χρειαστῇ ν' ἀσβεστωθῇ τὸ σπίτι, νὰ πλύνετε, νὰ σιδερώσετε, νὰ βγάλετε λεκέδες, θυμόσαστε καὶ λέτε: «Μὰ κάποτε κάτι ἔγραφε στὸ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ» ἡ θειὰ Μαριάνα ποὺ μοῦ φάνηκε καλὸ καὶ πρακτικό..Ἀλλὰ σὲ ποιὸ φύλλο καὶ ποιὸν χρόνο;»..

Κάτι... Κάποτε...

Νὰ τὶ θυμᾶστε ἀπ' ὅτι σᾶς γράφω μὲ τόση φροντίδα σὲ κάθε φύλλο!

Γι' αὐτό, νὰ τὶ πρέπει νὰ κάνετε...

Μὲ τὸ πρῶτο χαρτζηλίκι ποὺ θὰ ἔχετε ν' ἀγοράσετε ἕνα καλὸ τετράδιο μὲ χοντρὸ ντῦμα.

Νὰ τὸ χωρίσετε σὲ διάφορα μέρη: «Λεκέδες» «Πλύσιμο - σιδέρωμα» «Καθαριότης σπιτιοῦ» «Κουζινικὰ» «Ραπτικὴ καὶ κοπτικὴ» «Πλέξιμο καὶ κέντημα» «Διάφορες πρακτικὲς συμβουλὲς»...

Καὶ σ' αὐτὸ τὸ τετράδιο, στὸ ἀνάλογο κεφάλαιο ν' ἀντιγράφετε ὅλες τὶς συμβουλὲς ποὺ σᾶς δίνω.

Νὰ εἶναι τὸ «τετράδιο τῆς μικρῆς νοικοκυρᾶς» ἀπ' ὅπου θὰ διδαχθῇ ἡ μικρότερη ἀδελφή, ἀπ' ὅπου θὰ γυρέψῃ μιὰ συμβουλὴ ἡ μητέρα, ὅπου θὰ τ' ἀνοίξετε γιὰ νὰ ξαναθυμηθῆτε τὸ κάθε τι...

Ἔχω καὶ ἐγὼ ἕνα τέτοιο τετράδιο μικρές μου φίλες..

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς εἶναι πολὺ εὐπαρουσίαστο..

Τὸ ἔχω λίγο τσαλακώσει, λίγο βρέξει, λίγο... κακοποιήσει! Ἀλλὰ εἶναι τόσο χρήσιμο τὸ καϋμένο! «Οἰκιακὴ σοφία!» τὸ ὀνομάζει ὁ μπάρμπα Μήτρος ὅταν θέλει νὰ μὲ πειράξει! Ἀλλὰ ἔγνοια σας! Κρύβει κι' αὐτὸς ἕνα χοντρὸ σημειωματάριο ὅπου σημειώνει τὰ γεωπονικά του. Καὶ πολλὲς φορὲς τὸ συμβουλεύεται ὅταν γράφει τὴν γεωργική του στήλη γιὰ σᾶς... «Γεωργικὴ σοφία» θὰ τ' ὀνομάσω κι' ἐγώ, γιὰ νὰ τὸν πειράξω μὲ τὴν σειρά μου.

Ἀλλά... Γιατὶ νὰ πειραζόμαστε;

Ἡ τέχνη νὰ διατηρεῖτε τὸ σπίτι καθαρὸ καὶ νὰ προκόβει, ἡ τέχνη νὰ καλλιεργεῖται ὅπως πρέπει τὸ χωράφι, εἶναι οἱ πιὸ πανάρχαια τέχνη, ἡ πρώτη σοφία ποὺ κατάκτησε ὁ ἄνθρωπος. Παντοτεινὰ χρήσιμη καὶ ἀπαραίτητη σοφία! Δὲν συμφωνεῖτε; Καὶ τώρα, ἂν ξαναγυρίσωμε στὶς πρακτικές μας συμβουλές.

Η ΣΚΟΥΠΑ

Ἡ σκούπα δὲν καταστρέφεται μόνον μὲ τὴν καθημερινὴ χρήση, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ στέκεται ὅταν τελειώνει τὸ σκούπισμα.

Γι' αὐτὸ πρέπει πάντα νὰ τῆς φτειάνομε μιὰ θηλειὰ μὲ σπάγγο στὸ πιάσιμο καὶ νὰ τὴν κρεμᾶμε.

Σκουπίζομε σφιχτὰ τὸ πάτωμα μὲ τὴν παληὰ σκούπα περνῶντας καὶ μέσα στὶς χαραμάδες, καὶ τὸ σκουπίζομε μιὰ δεύτερη φορὰ μὲ τὴν καινούργια. ὁπόταν λάμπει!

Ἔτσι διατηρεῖται πιὸ πολὺν καιρὸ ἡ καινούργια σκούπα!

ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΩΝ ΧΑΛΙΩΝ

Τὰ χαλιὰ τὰ χράμια καὶ οἱ κουβέρτες, καλὸ εἶναι νὰ χτυπιοῦνται ἁπλωμένα στὸ χορτάρι, στὸ χιόνι, ἢ ἁπλωμένα σὲ καρέκλες, στὴν αὐλή. Ἔτσι φεύγει καλύτερα ἡ σκόνη.

Τὸ χτύπημα στὸ σκοινὶ τῆς μπουγάδας ἢ στὰ κάγκελλα τοῦ μπαλκονιοῦ, δὲν εἶναι καλό.

ΛΕΚΕΔΕΣ ΣΤΟ ΞΥΛΟ

Ἂν ἔχομε κανένα ἔπιπλο (κωμό, τραπέζι, πολυθρόνα) ἀπὸ βερνικωμένο ξύλο, ὅλα τὰ ὑγρὰ ποὺ πέφτουν ἀπάνω ἀφήνουν λεκέ.

Πῶς φεύγουν αὐτοὶ οἱ λεκέδες; Νὰ πῶς!

Ἀ π ο ὀ ι ν ό π ν ε υ μ α. Τρίβομε τὸν λεκὲ μὲ φανέλλα καλὰ καλὰ πυλλὴ ὥρα. Ἂν εἶναι μεγάλος, βάζομε σ' ἕνα πιατάκι λίγο χυμὸ λεμονιοῦ μὲ λάδι, καὶ τρίβομε μ' αὐτό. Ὕστερα τρίβομε μὲ λάδι μόνο.

Κ ά ψ ι μ ο. Ἂν εἶναι ἐλαφρὸ τρίβομε μὲ λυωμένο κερί. Ἂν εἶναι βαθύ, τρίβομε μὲ πολὺ ψιλὸ γυαλόχαρτο, καὶ ξαναβάζομε βερνίκι.

Κ ε ρ ί. Τὸ σπρώχνομε νὰ φύγῃ μὲ τὸ ὄχι κοφτερὸ μέρος τοῦ μαχαιριοῦ. Ὕστερα βάζομε τὸ λεκὲ ποὺ μένει μὲ φανέλλα ποὺ τὴν ζεσταίναμε στὴν φωτιά, ἢ στυπόχαρτο ποὺ τὸ σιδερώνομε μὲ μέτρια ζεστὸ σίδερο.

Λ ί π ο ς. Τὸ βρέχομε μὲ λίγη ποτάσσα καὶ νερό. Τὸ ἀφήνομε πέντε λεπτὰ καὶ ὕστερα πλένομε μὲ καθαρὸ νερό. Προσοχὴ νὰ βραχῇ μόνο ὁ λεκές. Συχνὰ μένει λεκὲς μὲ πιὸ ἀνοιχτὸ χρῶμα ὁπόταν χρειάζεται βερνίκι.

Μ ε λ ά ν ι. Φρέσκο, τὸ τραβᾶμε ἀμέσως μὲ στυπόχαρτο, καὶ πλένομε ἀμέσως μὲ βρεμμένο κουρέλι. Παλιό, χρησιμοποιοῦμε ὀξαλικὸ ὀξὺ σὲ νερὸ μὲ λίγες σταγόνες ἀμμωνία. Ὕστερα νερό. Τὸ ὀξαλικὸ καίει.

Λ α δ ο μ π ο γ ι ὰ ἢ λ ε κ έ. Βγαίνει μὲ λίγο νέφτι.

Ν ε ρ ό. Καὶ τὸ νερὸ ἀφήνει λεκέδες. Τρίβομε τὸν λεκὲ μὲ τὸ δάχτυλο ποὺ τὸ βρέξαμε μὲ λίγες σταγόνες οἰνόπνευμα. Ἢ μισὴ κουταλιὰ ξύδι σὲ λίγο νερό. Ἡ σιδέρωμα μὲ στυπόχαρτο καὶ μέτρια ζεστὸ σίδερο.

Τὰ ἔπιπλα γυαλίζουν ἂν τὰ τρίψομε μὲ μίγμα ἀπὸ ἴσα μέρη λάδι τοῦ φαγητοῦ οἰνόπνευμα καὶ νέφτι.

Μ ε λ ά ν ι σ ὲ χ α λ ὶ ἢ μ ά λ λ ι ν η κ ο υ β έ ρ τ α.

Πλύσιμο ἀμέσως μὲ βρεμμένο κουρέλι, ὕστερα μὲ χυμὸ λεμονιοῦ, ὕστερα τρίψιμο μὲ στεγνὸ ζεσταμένο στὴ φωτιὰ κουρέλι, γιὰ ν' ἀπορροφηθῇ ὁ λεκὲς πρὶν τὸ στεγνώσῃ.

Ἂν μείνῃ μελανιά, ρίχνομε γάλα,, καὶ μουσκεμένο καθὼς εἶναι ρίχνομε κόλλα κολλαρίσματος (νισεστὲ) νὰ γίνῃ κροῦστα. Βουρτσίζομε ὅταν στεγνώσῃ, καὶ πλένομε μὲ χλιαρὸ σαπουνόνερο. Προσοχὴ μὴν ἁπλωθῇ ὁ λεκές.

Αὐτὴ ἡ ἐργασία καλὸ εἶναι νὰ γίνεται πάνω στὴν σανίδα τοῦ σιδερώματος ἢ στὸ τραπέζι σὲ στεγνὸ κουρέλι διπλωμένο πολλὲς φορές.

Ἂν ὁ λεκὲς μένει, ἀφήνομε τὸ γάλα μὲ τὴν κόλλα ὅλη τὴ νύχτα καὶ ξεπλένομε μὲ νερὸ καὶ ἀμμωνία.

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ

Κ υ δ ώ ν ι μ π ε λ ν τ ὲ κ α ὶ κ υ δ ω ν ό π α σ τ ο.

Ἀπὸ τὰ ἴδια κυδώνια, μποροῦμε νὰ κάμωμε καὶ μπελντὲ κυδωνιῶν, καὶ κυδωνόπαστο.

Τρίβομε πρῶτα καλὰ τὰ κυδώνια μὲ μιὰ καθαρὴ πετσέτα νὰ φύγῃ ὅλο τους τὸ χνοῦδι, καὶ τὰ κόβουμε στὰ τέσσερα.

Βγάζομε ὅλους τοὺς σπόρους καὶ τοὺς βάζομε σ' ἕνα πιάτο γιὰ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσωμε ἀργότερα. Βγάζομε καὶ τὴν φλοῦδα ποὺ κι' αὐτὴ θὰ χρησιμοποιηθῇ μαζὶ μὲ τοὺς σπόρους, γιατὶ ἔχει γόμα καὶ ἄρωμα, καὶ τὴν βάζομε στὸ ἴδιο πιάτο μὲ τοὺς σπόρους.

Ὕστερα κόβομε τὰ κυδώνια σὲ μικρὰ κομμάτια γιὰ νὰ δώσουν ὅλο τους τὸ χυμό, καὶ τὰ ρίχνομε σὲ κρῦο νερὸ ὅπου στάξαμε χυμὸ λεμονιοῦ γιὰ νὰ μὴ μαυρίσουν.

Ἀφοῦ καθαριστοῦν, τὰ βάζομε σὲ ἄλλο κρῦο νερὸ νὰ βράσουν. Τόσο κρῦο νερό, ὅσο νὰ σκεπαστοῦν τὰ κυδώνια. Σ' ἕνα καθαρὸ τουλπάνι, βάζομε τοὺς σπόρους καὶ τὶς φλοῦδες, τὰ δένομε καὶ τὰ βάζομε νὰ βράσουν μαζὶ μὲ τὰ κυδώνια. Ὅταν βράσουν τὰ κυδώνια, βγάζομε τὸ τουλπάνι τὸ στίβομε λίγο καὶ πετᾶμε τὶς φλοῦδες καὶ τοὺς σπόρους.

Ὕστερα ὑπολογίζομε 250 δράμια ζάχαρη γιὰ κάθε ὀκᾶ ζουμὶ τῶν κυδωνιῶν, (τὰ στραγγίζομε στὸ τρυπητὸ) καὶ ἀφοῦ βάλομε ἄλλοῦ τὰ κυδώνια, ἀφήνομε τὸ ζουμί τους νὰ βράσῃ μὲ τὴ ζάχαρη ὡς νὰ δέσῃ.

Κάθε τόσο τὰ ξαφρίζομε γιὰ νὰ μείνῃ καθαρὸς ὁ μπελντές.

Ἀφοῦ νομίζομε ὅτι ἔβρασε ἀρκετά, πέρνομε μιὰ σταγόνα μπελντὲ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ κουταλιοῦ, καὶ τὴ ρίχνομε σὲ κρύο νερό. Καὶ ἂν ὁ κόμπος δὲν διαλυθῇ ἀλλὰ μένει ὁλόκληρος, εἶναι ἕτοιμο τὸ γλυκό.

Μποροῦμε ἂν θέλομε νὰ γίνῃ πηχτὸς ὁ μπελντές, νὰ προσθέσωμε ἕνα φύλλο ζελατίνας ἢ δύο, ποὺ τὰ μουσκεύομε πρὶν στὸ νερὸ ὡς νὰ μαλακώσουν.

Μποροῦμε ν' ἀρωματίσωμε τὸν μπελντὲ μὲ φύλλα ἀρμπαρόριζας, βανίλια φλοῦδα λεμονιοῦ, λίγα γαρύφαλλα, κατὰ τὴν προτίμησή μας.

Τὰ κυδώνια ποὺ ἔμειναν, τὰ ζυμώνομε στὴν λεκάνη τῶν γλυκῶν, προσθέτομε γιὰ κάθε ὀκά τους μισὴ ὀκὰ ζάχαρη, τὰ βάζομε σὲ κατσαρόλα φαρδιὰ καὶ χαμηλὴ καὶ τ' ἀφήνομε νὰ ψηθοῦν χωρὶς νερό, ἀνακατεύοντάς τα ἀδιάκοπα.

Ὅταν ἡ μάζα ξεκολλάει ἀπὸ τὴν κατσαρόλα τὴν ἁπλώνομε σὲ πλαστήρι ἢ μάρμαρο ἀλημένο μὲ καλὸ λάδι σὲ πάχος ἑνὸς δαχτύλου, καὶ τὴν ἀφήνομε νὰ κρυώσῃ.

Τὴν κόβομε ὕστερα μὲ τὸ μαχαίρι, σὲ διάφορα σχήματα.

Ἂν θέλομε, τὴν περιβρέχομε μὲ λίγο κονιάκ, καὶ τὴν τυλίγωμε σὲ ζάχαρη.

Ἂν τὸ κυδωνόπαστο τὸ ἀφήσωμε στὸν ἥλιο μιὰ δυὸ μέρες, διατηρεῖται πολὺν καιρὸ χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Σὲ κάθε κομμάτι μποροῦμε νὰ βάλωμε κι' ἀπὸ ἕνα μύγδαλο καθαρισμένο.

Ἡ θειὰ Μαριάνα.

Γιὰ νὰ γελᾶτε

ΔΕΝ ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΖΕ

Μίμης: Γιῶργο τὸν ξέρεις τὸν Κωστάκη;

Γιῶργος: Ναί. Χθὲς μάλιστα τοῦ δάνεισα καὶ ἕνα χιλιάρικο.

Μίμης: Πῶς; Τότε δὲν τὸν ξέρεις καλά.

ΚΑΡΜΑΝΙΟΛΑΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

— Δ ά σ κ α λ ο ς: Γιατὶ τὰ μανιτάρια μοιάζουν μὲ ὀμπρέλλες;

— Γ ι α ν ν ά κ η ς: Διότι φυτρώνουν σὲ ὑγρὰ μέρη!!!!

Τσίτσιος Δημήτριος
Γυμνάσιον Σουφλίου

Ἡ Σελίδα τῶν Μικρῶν

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ ΜΕ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ

Ὁ «ντροπαλὸς»

Ἀγαπητά μου παιδιά.

Ντροπαλὸ τὸν λένε οἱ δικοί του, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὴ χωριατιά του. Μὰ μὴν τὸ πιστέψετε. Ἁπλούστατα δὲν ἔμαθε τρόπους. Ἔμεινε ἀκοινώνητος κι' ἀγριάνθρωπος. Μὰ γιὰ ποιόν, σᾶς κουβεντ'άζω τόσην ὥρα; Θὰ σκέπτεσθε. Καλὰ καλά, δὲν κατάλαβα οὔτε τ' ὄνομά του. Μήπως στάθηκε νὰ μοῦ τὸ πῆ;

—Πῶς σὲ λένε, καλό μου ἀγοράκι;

Κάτι μουρμούρισε καὶ κρύφτηκε στ' ἄλλο δωμάτιο.

Εἴχαμε πάει σὲ μιὰ οἰκογένεια φιλικὴ ποὺ γιόρταζε τὰ γενέθλιά του ἕνας συμμαθητὴς τοῦ Δημήτρη:

Ἐκεῖ ἦρθαν κι' ἄλλα παιδιὰ κι' ἀνάμεσα σ' αὐτά, κι' ὁ «ντροπαλός» μας.

—Χαιρέτισε τὴν κυρία, Λουκᾶ!

Ἐπιτέλους ἔμαθα καὶ τ' ὄνομά του. Μὰ τὸ χέρι ποὺ δὲν τὸ ἔπιασα. Ποὺ νὰ μοῦ τὸ δώση.

— Ἔλα, Λουκᾶ, δῶσε μου τὸ χέρι σου, δὲν εἶμαι μπαμπούλας, δὲ θὰ σὲ φάω, τοῦ εἶπα.

Μπᾶ! ποὺ νὰ σταθῆ καὶ νὰ χαιρετίση. Ἄν ἔχετε πόδια, κυνηγᾶτε τον.

—Τί νὰ τὸν κάνωμε, εἶπε ἡ μητέρα τοῦ Λουκᾶ, ντροπιασμένη. Εἶναι ντροπαλός.

—Ἀκοινώνητος, θέλεις νὰ πῆς, πρόσθεσε ἡ γιαγιά του. (Οἱ γιαγιάδες βλέπετε, παιδιά μου, τὰ ξέρουν καλλίτερα τὰ ἐγγόνια τους ἀπὸ τὶς μητέρες καὶ τοὺς μπαμπάδες). Ἀκοῦς ἐκεῖ δέκα χρονῶν καὶ νὰ φοβᾶται νὰ κάμη παρέα μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀπὸ ποῦ τὸν φέραμε; Ἀπὸ τὰ βουνά;

Λυπήθηκα τὴν καϋμένη τὴ γιαγιά. Φαινόταν πολὺ θυμωμένη μὲ τὰ καμώματα τοῦ Λουκᾶ.

Αὐτὸ λοιπόν, τὸ ἐλάττωμα, ἀγαπητά μου παιδιά, δὲν εἶναι καὶ τόσο σπάνιο κι' ὅσοι τόχετε, πρέπει πολὺ νὰ τὸ πολεμήσετε. Δὲ ντροπιάζει μόνο ἐσᾶς, παρὰ καὶ τὴν οἰκογένειά σας. Γιατί, ὅποιος δὲν ξέρει νὰ φερθῆ, νὰ μιλήση, νὰ χαιρετήση, εἶναι ἀγριάνθρωπος. Κι' ὁ κόσμος τὸ βάζει μὲ τοὺς δικούς του.

—Δὲν τὸν ἀνάθρεψαν καλά, λέει, δὲν τοὔμαθαν τρόπους.

Κι' ὅμως ἡ μητέρα τοῦ Λουκᾶ ἦταν μιὰ πολὺ εὐγενικὴ κυρία.

—Δὲν ξέρετε, μοῦ εἶπε, πόσο βασανίζομαι νὰ τὸν συνηθίσω νὰ φέρεται ὅπως πρέπει, καὶ δὲ συμμορφώνεται τὸ παλιόπαιδο. Τί νὰ κάμω; Καμαρώνω τὰ ἐγγονάκια σας... Πῶς μπαίνουν σ' ἕνα σπίτι μὲ χαμόγελο, χαιρετοῦν εὐγενικὰ κι' ὅταν τὰ ρωτήση κανείς, ἀποκρίνονται μὲ χαμόγελο καὶ σεμνότητα πάλι.

—Μὴ στενοχωριέστε, τῆς λέω, θὰ συνηθίση καὶ τὸ δικό σας.

Τί νὰ τῆς πῶ ἄλλο; Ἄν ἦταν δικό μου ἐγγόνι, ἤξερα ἐγώ, τί τοῦ χρειαζόταν. Δὲ θὰ τὸν ἔβγαζα ποτὲ ἔξω, ἂν ἦταν νὰ μὲ ντροπιάζη. Θὰ τὸν ἔκλεινα μέσα, τὸν ἀγριάνθρωπο, νὰ μιλῆ μὲ τὶς πόρτες καὶ τὰ ντουβάρια. Ὁρίστε μας!

Σᾶς βλέπω νὰ γελᾶτε, ἀγαπητά μου παιδιά. «Ἡ γιαγιὰ Καντιανή», θὰ λέτε, πῆρε πάλι φωτιά».

Μά, νομίζω πὼς ἔχω δίκιο παιδιά μου. Δὲν ἔχει δικαίωμα ἕνας μπόμπιρας ἐκεῖ, σὰν τὸν «ντροπαλὸ» φιλαράκο μας νὰ ντροπιάζη ὁλόκληρη οἰκογένεια. Καὶ τὸ λιγώτερο ποὺ τοῦ ἀξίζει εἶναι νὰ τὸν κλείσουν, στὴν κάμαρά του νὰ μάθη νὰ φέρεται! Καὶ νηστικὸ μάλιστα!

Μὲ ἀγάπη
Ἡ γιαγιὰ ΚΑΝΤΙΑΝΗ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

ΤΟ ΞΥΛΟ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ὁ Τάκης εἶχε πάει στὸ λόγγο γιὰ νὰ μάση ξύλα... Ἔκοψε ἀπὸ δῶ, ἔκοψε ἀπὸ κεῖ καὶ τὰ ἔκανε δέμα. Κι' ὅσο ὁ σωρὸς μεγάλωνε τόσο καὶ χαιρότουν περισσότερο γιατὶ συλλογιζότουν πὼς θὰ ἔφερνε στὸ σπίτι μεγάλο δεμάτι καὶ ἡ φωτιὰ τοῦ φτωχικοῦ τους τζακιοῦ θὰ λαμποκοποῦσε τὸ βράδυ, θὰ φώτιζε καὶ θὰ ζεστοκοποῦσε ὅλο τὸ σπίτι τὶς μέρες αὐτὲς τοῦ Δεκεμβριάτικου κρύου...

Μὰ ἐκεῖ ποὺ μάζευε ἀκόμα τὰ ξύλα βρῆκε καὶ ἕνα ποὺ δὲν ἔμοιαζε μὲ τὰ ἄλλα... Τί νὰ εἶναι αὐτὸ σιγομουρμούρισε καὶ πῶς βρέθηκε ἐδῶ πέρα;

Μὰ μὲ μεγάλη του ἔκπληξη ἄκουσε τὸ ξύλο νὰ τοῦ μιλάη... Μιλᾶν βλέπετε καὶ τὰ ξύλα, παιδιά μου.

—Εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ ἱστορία μου καὶ ἴσως δὲν ἔχεις οὔτε καιρὸ οὔτε κέφι νὰ τὴν ἀκούσης... εἶπε τὸ ξύλο.

Ὁ Τάκης σὰν μαγεμένος διαμαρτυρήθηκε:

—Ἴσα-ἴσα, πολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὴν ἀκούσω...

—Ἄκουσέ την, εἶπε τὸ ξύλο. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸν ὡραῖο σας τόπο! Ἐκεῖ ποὺ γεννήθηκα ὁ ἥλιος δὲν μᾶς χαμογελᾶ ὅπως σὲ σᾶς ἐδῶ κάτω. Καὶ ἡ γῆ μας εἶναι σχεδὸν χιονισμένη. Νὰ τὴν δῆτε τί ὄμορφη εἶναι καθὼς ἁπλώνεται κάτασπρη....

Γιὰ πρώτη φορὰ θυμᾶμαι, εἶδα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐδῶ καὶ πεντακόσια χρόνια. Ἤμουν ἕνα μικρό, τρυφερὸ καὶ ἀδύνατο βλασταράκι, ποὺ εἶχα φυτρώσει ἀπὸ τὴ γῆ κοντὰ στὴ μαμά μου. Τὰ μικρὰ μου φυλλαράκια καὶ τὸ κορμί μου ὁλόκληρο ρουφοῦσαν τὸ ὀξυγόνο καὶ οἱ ρίζες μου τραβοῦσαν τῆς γῆς τοὺς χυμούς. Κι' ἐγὼ μεγάλωνα... Μεγάλωνα ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο καὶ σὲ 100 χρόνια εἶχα γίνει ἕνα θεόρατο δέντρο... Καὶ τί δὲν εἶδαν μέσα στὰ χρόνια αὐτὰ τὰ μάτια μου. Πόσα πουλιὰ δὲν ἔχτισαν στὰ κλαδιά μου, τὶς φωλιές τους. Ἑκατομμύρια πετούμενα ἔδωσαν πάνω μου τὶς συναυλίες τους. Πόση χαρὰ νοιώθω ὅταν θυμᾶμαι τοὺς ὁλόγλυκους σκοπούς τους...

Κι' ἄρχισε τὸ ξύλο νὰ κάνη κάτι περίφημες τρίλλιες, ποὺ τὸ παιδὶ σάστισε....

—Μὰ καὶ τόσα ἄλλα εἶδα παιδί μου, συνέχισε τὸ ξύλο. Ἱππότες, Βασιλιάδες κυνηγοὶ στάθηκαν κάτω ἀπὸ τὴ σκιά μου καὶ πέρασαν δίπλα μου... Καὶ ζοῦσα μιὰ εὐτυχισμένη ζωή. Εἶχα βέβαια καὶ τὶς λύπες μου καὶ τὶς στενοχώριες μου. Ἤμουν μικρὸ ἀκόμα, κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τῆς μανούλας μου, ποὺ ἦρθαν οἱ ξυλοκόποι στὸ δάσος! Ἡ μάνα μου μοῦ εἶπε... «Πολὺ φοβᾶμαι, παιδί μου, πὼς πολὺ γρήγορα θὰ χωριστοῦμε... Θὰ φύγω ἀπὸ τὴ ζωὴ... καὶ ἴσως πρέπει. Ἄν δὲν φύγω ἐγὼ ἀπὸ κοντά σου δύσκολα θὰ μεγαλώσης... Δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίση γιατὶ σὲ λίγο ἄκουσα τὰ τσεκούρια τῶν ξυλοκόπων νὰ τὴν κτυποῦν κοντὰ στὶς ρίζες της... Σὲ λίγο ἡ μάνα μου δὲν ὑπῆρχε...

Πέρασαν πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε! Μεγάλωσα πολύ, κι' ἔγινα ἕνα θεόρατο δέντρο! Μὰ ἦρθε καὶ ἡ δική μου σειρά. Στὸ δάσος ἦρθαν καὶ πάλι οἱ ξυλοκόποι... Κρατοῦσαν τσεκούρια καὶ πριόνια στὰ χέρια τους... Τί νὰ σοῦ πῶ, κόπηκε ἡ ἀνάσα μου. Γιατὶ θὰ ξέρης πὼς κι' ἐμεῖς τὰ δέντρα ἀναπνέουμε σὰν καὶ σᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Μὰ τί μποροῦσα νὰ κάμω; εἶχα τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ γλύτωνα ὅπως γλύτωσα κι' ἄλλες φορές. Ἦταν ἡ στερνή μου ὥρα. Ἄρχισαν μὲ τὰ τσεκούρια τους νὰ μὲ χτυπᾶνε ἀλύπητα. Δὲν ἄργησαν νὰ μὲ ρίξουν χάμω...

Ἤμουν δυστυχισμένο! πολὺ δυστυχισμένο. Καὶ ἔνοιωσα μόνο χαρὰ ὅταν ἄκουσα ἕνα ξυλοκόπο νὰ λέη: «Σπουδαῖο ξύλο!». Βλέπεις παιδί μου, κι' ἐμεῖς τὰ ξύλα ἔχουμε τὶς ἀδυναμίες μας. Κολακευόμαστε εὔκολα σὰν τοὺς ἀνθρώπους!

Ὕστερα μ' ἔκοψαν κομμάτια κομμάτια... Ἐμένα ποὺ μὲ βλέπεις ἐδῶ, εἶμαι ἕνα μικρὸ κομματάκι ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ μεγάλα κομμάτια ποὺ μ' ἔκαναν... Στὴν ἀρχὴ μᾶς ἔσυραν ὅλα καὶ μᾶς ἔρριξαν σ' ἕνα ἀρκετὰ μεγάλο ρέμμα.... Κι' ἀρχίσαμε νὰ κολυμπᾶμε μέσα στὰ νερά... Μᾶς

(συνέχεια στὴ σελ. 633)

ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ

Στὸ προηγούμενο μιλήσαμε γιὰ τὶς ἀρρώστειες ποὺ προκαλοῦν μικρόβια ποὺ δὲν εἶναι ἀερόβια, δὲν ἔχουν δηλαδὴ ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα γιὰ νὰ ζήσουν.

Ἀπ' αὐτὰ τὰ σπουδαιότερα εἶναι τὸ συνέφιασμα (ἐκτροπίαση) καὶ τὸ σαλέπιασμα (πάχυνση).

Τὰ ἀερόβια μικρόβια προκαλοῦν δυὸ μόνον ἀρρώστειες στὸ κρασί: τὸ ἄνθισμα ἢ ἄνθος καὶ τὸ ξύνισμα τοῦ κρασιοῦ.

ΑΝΘΙΣΜΑ Η ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ

Ἂν δὲν ἀπογεμίσωμε καλὰ τὰ βαρέλια μας κι' ὕστερα ἀπὸ καιρὸ τὰ ξεταπώσωμε, θὰ δοῦμε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ κρασιοῦ ἕνα στρῶμα ἄσπρο ποὺ τὴν σκεπάζει πέρα γιὰ πέρα. Αὐτὸ τὸ στρῶμα κοινὰ τὸ λένε τσίπα ἢ πέτσα τοῦ κρασιοῦ καὶ πολλοὶ ἔχουν τὴν λανθασμένη ἰδέα ὅτι εἶναι ὑγεία τοῦ κρασιοῦ, ἐνῶ ὑεἶναι, ἁπλούστατα, ἀρρώστεια: Τὸ ἄνθος τοῦ κρασιοῦ. Αὐτὴ τὴν ἀρρώστεια τὴν προκαλεῖ ἕνα εἰδικὸ ἀερόβιο μικρόβιο, ποὺ ζῆ πάντα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ κρασιοῦ. Αὐτὸ τὸ μικρόβιο ὅταν εὕρη ἐλεύθερον ἀέρα, πληθαίνεται πολὺ καὶ προσβάλλει τὸ οἰνόπνευμα τοῦ κρασιοῦ. Μὲ τὴν ἐπίδραση αὐτοῦ τοῦ μικροβίου, τὸ οἰνόπνευμα γίνεται νερὸ καὶ ἀνθρακικὸν ὀξύ.

Εὐτυχῶς γιὰ νὰ ζήση ἔχει πιὸ πολλὴ ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα, παρὰ ἀπὸ οἰνόπνευμα, καὶ γιὰ τοῦτο δὲν εἶναι τόσο ἐπικίνδυνο. Ἂν τὰ βαρέλια εἶναι καλὰ γεμάτα τὸ μικρόβιο αὐτὸ δὲν ὑπάρχει. Ἀλλὰ κι' ὅταν ἀρρωστήση τὸ κρασὶ ἀπὸ ἄνθισμα, μποροῦμε νὰ σταματήσωμε τὴν ἀρρώστεια. (Τὸ κρασὶ ποὺ ἔπαθε ἄνθισμα, ἀδυνατίζει, ἀνοσταίνει καὶ ξυνίζει πολὺ εὔκολα).

Ὅταν δοῦμε αὐτὸ τὸ λευκὸ στρῶμα στὸ κρασί, ἀνοίγομε τὸ βαρέλι καὶ τὸ ἀπογεμίζομε μὲ κρασὶ σὲ τρόπο ὥστε νὰ ξεχυλίση καὶ νὰ χυθῆ ἔξω ἡ λευκὴ πέτσα. Ὕστερα κρεμᾶμε μέσα λίγο μεταμπισουλφὶτ (5 δράμια στὶς ἑκατὸ ὀκάδες) καὶ ταπώνομε καλὰ τὸ βαρέλι.

ΞΥΝΙΣΜΑ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ

Τὸ ξύνισμα εἶναι πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνη ἀρρώστεια γιὰ τὸ κρασὶ ἀπὸ τὸ ἄνθισμα γιατὶ ἂν προχωρήση, εἶναι κίνδυνος νὰ καταστρέψη τελείως τὸ κρασί.

Προκαλεῖται ἀπὸ ἕνα ἀερόβιο μικρόβιο ποὺ ζῆ πάντα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ κρασιοῦ μαζὶ μὲ τὸ μικρόβιο τοῦ ἀνθίσματος μὲ τὸ ὁποῖο συνεργάζεται.

Τὸ μικρόβιο τοῦ ξυνίσματος γιὰ νὰ ζήση ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἀέρα καὶ οἰνόπνευμα. Θέλει ὅμως περισσότερο οἰνόπνευμα καὶ λιγώτερο ἀέρα. Ἀκόμη θέλει καὶ θερμοκρασία πάνω ἀπὸ 32 βαθμούς.

Ὅταν λοιπὸν βρῆ ἀέρα στὸ κρασὶ γιατὶ δὲν ἀπογεμίσαμε τὸ βαρέλι, προσβάλλει τὸ οἰνόπνευμα τοῦ κρασιοῦ καὶ τὸ κάνει ὀξικὸ ὀξύ, δηλαδὴ ξύδι.

Αὐτὸ τὸ ξύδι, δίνει τὴν χαρακτηριστικὴ μυρουδιὰ τῆς ξυνίλας στὸ κρασί.

Ἂν δὲν προλάβωμε αὐτὴν τὴν ἀρρώστεια εἶναι δύσκολο νὰ τὴν θεραπεύσωμε.

Πρέπει ν' ἀπογεμίσωμε τὸ βαρέλι καὶ νὰ κρεμάσωμε 7 δράμια μεταλμπισουφὶτ στὶς ἑκατὸ ὀκάδες. Στὴν ἀνάγκη προσθέτομε καὶ λίγο οἰνόπνευμα λευκὸ καλῆς ποιότητος.

Ταπώνομε καλὰ τὸ βαρέλι καὶ τὸ ξοδεύομε ὅσο πιὸ γρήγορα μποροῦμε, γιατὶ εἶναι πάντα φόβος νὰ ξανάρθη ἡ ξυνίλα.

Σ' αὐτὴν τὴν ἀρρώστεια δὲν χρειάζεται μετάγγιση. Τὸ ἐναντίο, μπορεῖ νὰ βλάψη.

Κόψιμο τοῦ κρασιοῦ: Συμβαίνει καμμιὰ φορὰ καὶ προπαντὸς στ' ἄσπρα κρασιὰ τὰ μπροῦσκα ἢ τὰ κεχριμπαριά, ἐνῶ στὸ βαρέλι εἶναι διάφανα καὶ δροσερὰ στὴ γεύση, ὅταν τ' ἀφήνομε στὸ ποτήρι ἢ στὸ μπουκάλι μιὰ-δυὸ μέρες ἢ λίγες ὧρες, χάνουν τὸ χρῶμα τους καὶ ἀνοσταίνουν.

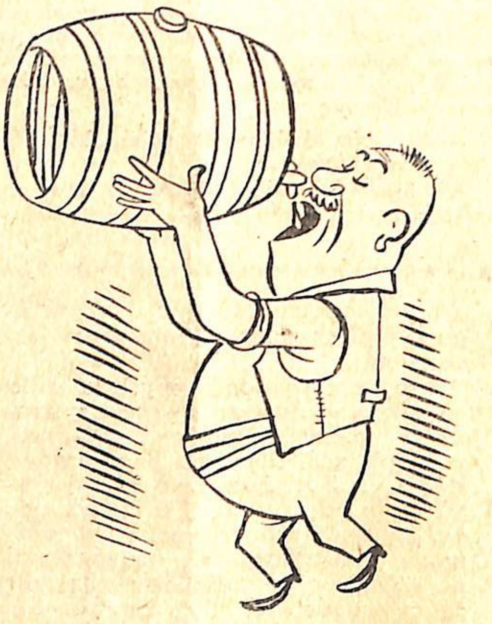
Αὐτὸ γίνεται γιατὶ τὸ κρασὶ δὲν ἔχει ἀρκετὰ ὀξέα. Ὅταν ἔχομε τέτοιο κρασί, τοῦ ρίχνομε κιτρικὸ ὀξύ. Ἀγοράζομε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο ὅπου πουλιέται ἐλεύθερα καὶ ρίχνομε 15 — 20 δράμια ἀπ' αὐτὸ γιὰ ἑκατὸ ὀκάδες.

Λυώνομε τὸ κιτρικὸ σὲ λίγο ζεστὸ νερό, τὸ ρίχνομε στὸ βαρέλι κι' ἀνακατεύομε μ' ἕνα ξύλο. Συγχρόνως κρεμᾶμε καὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ εἴπαμε καὶ 1-3 δράμια μεταμπισουλφὶτ, γιὰ κάθε 100 ὀκάδες.

ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Α΄. Ἀποθήκη καὶ βαρέλια:

1) Ἡ ἀποθήκη πρέπει νὰ εἶναι καθαρή, φρεσκοπλυμμένη καὶ φρεσκοασβεστωμένη πρὶν μπῆ ὁ μοῦστος στὰ βαρέλια. Στὸν ἀσβέστη πρόσθεσε καὶ 5% γαλαζόπετρα. Κάθε ποὺ θὰ χύνεται μοῦστος ἢ κρασί, θὰ πλένομε καὶ θὰ ρίχνομε πάνω λίγο ἀσβεστόνερο.

2) Καὶ τὰ βαρέλια πρέπει νὰ ἔχουν ἑτοιμαστῆ ἀπὸ πρίν, ὅπως εἴπαμε: ξύσιμο, πλύσιμο μὲ ζεστὸ νερό, ξέβγαλμα μὲ ἄφθονο κρύο, ἢ ἀπολύμανση μὲ διάλυση ποτάσσας (5%) σὲ ζεματιστὸ νερό. Πρέπει νὰ ξεπλυθοῦν καλὰ ἀπὸ τὴν ποτάσσα. Μετὰ καῖμε μέσα ἕνα δυὸ θειοφόφυλλα καὶ τὰ ταπώνομε γιὰ νὰ τάχωμε ἕτοιμα στὴν ὥρα τους. Ἔτσι ἔχομε ἕτοιμα καὶ καθαρὰ τὸν λινό, τὶς κάδες, κι' ὅλα τὰ σύνεργα.

Β΄. Τρῦγος καὶ μοῦστος:

1) Πρέπει νὰ τρυγᾶμε τὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νάχη ὁ μοῦστος μας γύρω στὸ 12½ γράδα.

2) Δὲν ἀφήνομε τὰ σταφύλια νὰ παρωριμάσουν. Τὰ πολὺ ὥριμα δίδουν κακὴ ποιότητα κρασὶ κι' ὁ μοῦστος τους προσβάλλεται εὐκολώτερα ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες.

Δὲν ἀμελοῦμε μαζὶ μὲ τὰ ὥριμα νὰ τρυγήσωμε καὶ λίγα ἄγουρα σταφύλια (καμπανάρια). Ἔτσι δὲν θὰ χρειασθῆ νὰ προσθέσωμε ξένα ὑλικὰ (κιτρικὸ ὀξὺ λ. γ.) γιὰ νάχωμε καλὸ καὶ διατηρήσιμο κρασί.

4) Ὁ μοῦστος πρέπει νὰ εἶναι γλυκόξυνος ἂν ὄχι ξυνούτσικος πρὶν ἀρχίσει ἡ ζύμωση.

5) Ξεχωρίζομε τὰ χαλασμένα σταφύλια γιὰ νὰ τὰ βάλωμε νὰ πατηθοῦν χωριστά.

6) Ὅταν ὁ μοῦστος περνάει τὰ 13 γράδα ρίχνουμε τέσσαρες ὀκάδες νερὸ ὄχι πηγαδίσιο γιὰ κάθε ἑκατὸ μοῦστο. Ἂν δὲν φτάνει τὰ 12 (ἐνῶ τὰ σταφύλια ἦταν ὥριμα) προσθέττομε γιὰ κάθε ἑκατὸ ὀκάδες μοῦστο 300 δράμια ζάχαρη ἢ μιὰ ὀκὰ σταφυλοζάχαρο ἢ μιάμιση ὀκὰ σταφίδα.

Ἂν ἔχομε πυκνὸ μοῦστο πρὶν βράσουν οἱ μοῦστοι πυκνώνομε μὲ αὐτὸν τὸν πιὸ ἀραιὸ ὡς νὰ φθάσωμε τὰ 12½ γράδα.

ΖΥΜΩΣΗ

1) Μόλις βγεῖ ὁ μοῦστος ἀπὸ τὰ σταφύλια καὶ πρὶν ἀρχίση ἡ ζύμωση, ἀρχίζομε τὴν ἀπολύμανση τοῦ μούστου.

Πρὶν ἀρχίση νὰ βράζη ὁ μοῦστος λυώνομε σὲ λίγο κρύο νερὸ 10 - 12 δράμια μεταμπισουλφὶτ γιὰ κάθε ἑκατὸ ὀκάδες μοῦστο. Ἂν ὁ καιρὸς εἶναι πολὺ ζεστός, φτάνομε καὶ τὰ 15 δράμια.

Ἐπίσης λυωμένα σὲ νερὸ ρίχνομε 5 δράμια θειϊκὴ ἀμωνία γιὰ κάθε 100 ὀκ. μούστο.

2) Νὰ προσπαθοῦμε ἡ ζύμωση νὰ τελειώνη γρήγορα. Γιὰ τοῦτο ἡ ἀποθήκη πρέπει νὰ ἔχη θερμοκρασία γύρω ἀπὸ τοὺς 20 - 22 βαθμούς, κι' ὁ μοῦστος 28 - 30.

3) Γιὰ ρετσίνα, ρίχνομε τὸ ρετσίνι στὴ μεγάλη βράση. Τὸ καθαρίζομε καὶ τὸ λυώνομε σὲ μερικὲς ὀκάδες μοῦστο, καὶ δὲν ρίχνομε πάνω ἀπὸ 4 ὀκάδες στὸ κάρο.

4) Ἀποφεύγομε νὰ χρησιμοποιοῦμε σιδερένια δοχεῖα ἢ ντενεκεδένια γιὰ τὸ μοῦστο. Τὸ κρασὶ θολώνει.

5) Στὴν ἀρχὴ ἀφήνομε στὰ βαρέλια 4-5 δάχτυλα χῶρο γιὰ νὰ βράση ἐλεύθερα ὁ μοῦστος. Σκεπάζομε τὴν τρύπα μὲ καθαρὸ πανάκι, καὶ τὴν ἀφήνομε ἀνοιχτὴ μόνο μόνον στὴν πολὺ μεγάλη βράση.

6) Ὅσο προχωρεῖ τὸ βράσιμο ἀπογεμίζομε τὸ βαρέλι μὲ καλὸ μοῦστο. Σὰν κόψει τὸ βράσιμο ἀνοίγομε τρύπα στὴ μέση τῆς τάπας, ποὺ τὴν φράζομε μὲ μπαμπάκι.

7) Ὡς ν' ἀποβράση ὁ μοῦστος συνεχίζομε τὸ ἀπογέμισμα τῶν βαρελιῶν, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ξέχυλα γεμάτα. Στὴν ἀνάγκη ρίχνομε καὶ λίγο χλιαρὸ νερό.

Δ. ΤΟ ΚΡΑΣΙ

1) Ὅταν τελειώση ἡ ζύμωση καὶ δὲν γλυκίζει πιὰ τὸ κρασί, τὸ μεταγγίζομε σὲ καθαρὰ βαρέλια ὅπως ἔχομε ἐξηγήσει στὰ προηγούμενα. Τὴν μετάγγιση τὴν κάνομε ὅταν φυσάει βοριάς.

2) Ἀπογεμίζομε ταχτικὰ τὰ βαρέλια καὶ συχνότερα τὸ καλοκαίρι ποὺ ἡ φύρα εἶναι μεγαλύτερη. Στὴν μεγάλη ζέστη, καταβρέχομε τὴν ἀποθήκη γιὰ λιγώτερη φύρα.

3) Ὅταν σταματήση τὸ βράσιμο καὶ δὲν γλυκίζει πιὰ διόλου τὸ κρασί, κλείνομε ὁριστικὰ τὰ καλὰ γεμάτα βαρέλια ὅπου ἔχει μεταγγιστῆ. Πρίν, λυώνομε σὲ λίγο χλιαρὸ νερὸ 15 δράμια κιτρικὸ ὀξὺ γιὰ κάθε ἑκατὸ ὀκάδες κρασί, καὶ τὸ ρίχνομε μέσα. Ὕστερα φράζομε τὶς τάπες, ταπώνομε τὰ βαρέλια καὶ σκεπάζομε τὴν κάθε τάπα μὲ γύψο ἀραιὸ σὰν γιαούρτι.

4) Δὲν ἀφήνομε ρετσινάτο κρασὶ στὴν λάσπη του ὅταν πρόκειται νὰ μείνη ἀξόδευτο πάνω ἀπὸ χρόνο γιατὶ πικρίζει.

5) Ὅταν κρασιὰ εἶναι νὰ μείνουν πέρα ἀπὸ τὴν ἄνοιξη, ὅταν ζεστάνει ὁ καιρὸς τ' ἀνοίγομε, ἀπογεμίζομε τὸ βαρέλι καὶ κρεμᾶμε σακκουλάκι, μὲ μεταμπισουλφὶτ πέντε δράμια γιὰ πεντακοσάρικο βαρέλι. Τὰ ταπώνομε καὶ σφραγίζομε μὲ γύψο.

6) Κρασιὰ (ὄχι ρετσίνα) ποὺ εἶναι νὰ μείνουν καὶ γιὰ τὸν ἄλλο χρόνο, τὸ φθινόπωρο μεταγγίζονται ξανά. Πάλι γεμάτο τὸ βαρέλι, τρία δράμια μεταμπισουλφὶτ γιὰ πεντακόσιες ὀκάδες, τάπωμα καὶ σφράγισμα μὲ γύψο. Ἔτσι διατηρεῖται χρόνια. ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ρετσίνα.

7) Δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειροῦμε νὰ διορθώνομε μόνοι μας ἄρρωστα κρασιά. Καλύτερα νὰ προλαβαίνωμε τὴν ἀρρώστεια.

8) Ποτὲ δὲν πρέπει ν' ἀγοράζωμε οὐσίες ἀγνωστες μας ποὺ πουλιοῦνται στὸ ἐμπόριο γιατὶ δῆθεν θεραπεύουν τὶς ἀρρώστειες. Οἱ οὐσίες αὐτὲς ἐκτὸς ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς ἀναφέραμε εἶναι βλαβερὲς γιὰ τὴν ὑγεία.

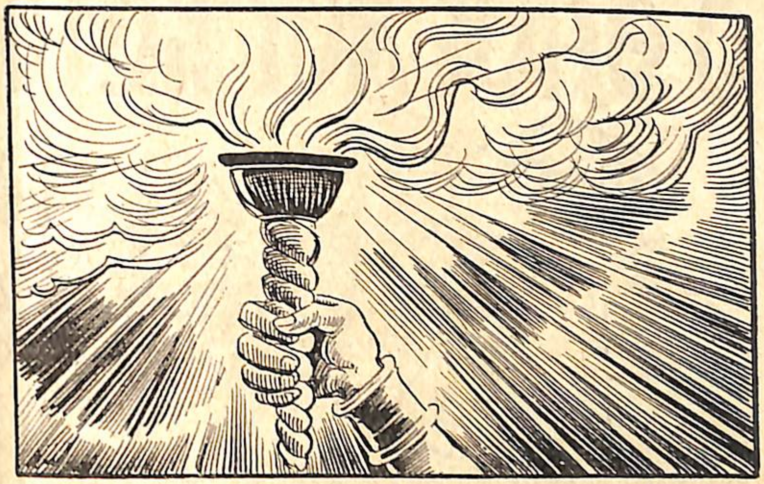
Καὶ τώρα τὸ σπουδαιότερο:

9) Πάντα ὅταν μποροῦμε, πρέπει νὰ συμβουλευόμεθα εἰδικὸ οἰνολόγο γιὰ τὰ κρασιά μας.

Μπάρμπα ΜΗΤΡΟΣ

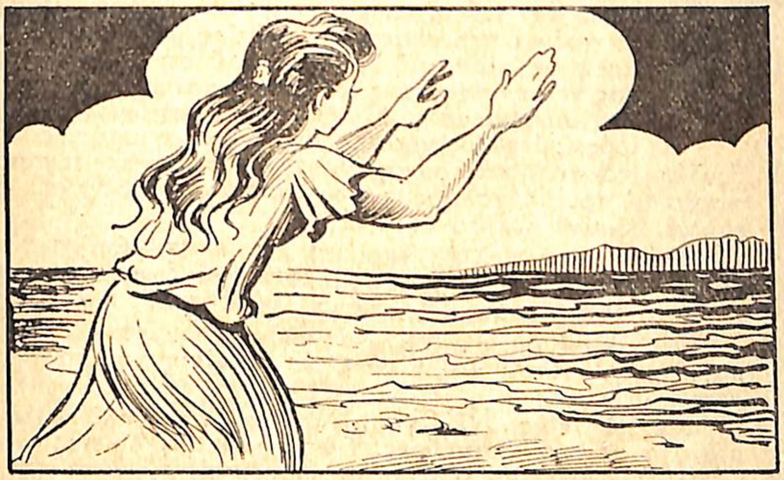

133 Ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ πρῶτος, ποὺ πῆρε ἀπὸ τὴν Ἱστορία τὸν τίτλο τοῦ Μεγάλου, πέθανε στὰ τριαντατρία του χρόνια. Θάμπος καὶ ἔκπληξη γέμισε τὸν κόσμο στὸ ἄκουσμα τοῦ θανάτου του. Ἐκεῖνος ποὺ μόνος, ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες, ἀπέκτησε τόση δύναμη, δόξα, μεγαλεῖο καὶ πλούτη, δὲν ὑπῆρχε πιά. Τὸ κράτος ποὺ εἶχε δημιουργήσει, κανένας ἄλλος δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κρατήση ἀκέραιο, κάτω ἀπὸ τὸ σκῆπτρο του. Ἦταν μοιραῖο λοιπόν, νὰ διασπασθῆ. Μὰ τὸ κάθε κομμάτι του εἶχε πιὰ δεχθῆ τὸ ἀθάνατο σπέρμα τοῦ πολιτισμοῦ.

134 Ἔργο του εἶναι ὁ ἐξελληνισμὸς τῆς Ἀσίας, ὁ ἑλληνιστικὸς πολιτισμὸς ποὺ δόξασε τὰ κράτη τῶν διαδόχων. Ἀπὸ τὴ δάδα του, πῆραν τὴ λάμψη τους οἱ νέες ἑστίες τοῦ πνεύματος καὶ τῆς Τέχνης: Ἡ Ἀλεξάνδρεια, ἡ Ἀντιόχεια, ἡ Πέργαμος καὶ τόσες ἄλλες πανένδοξες πολιτεῖες.

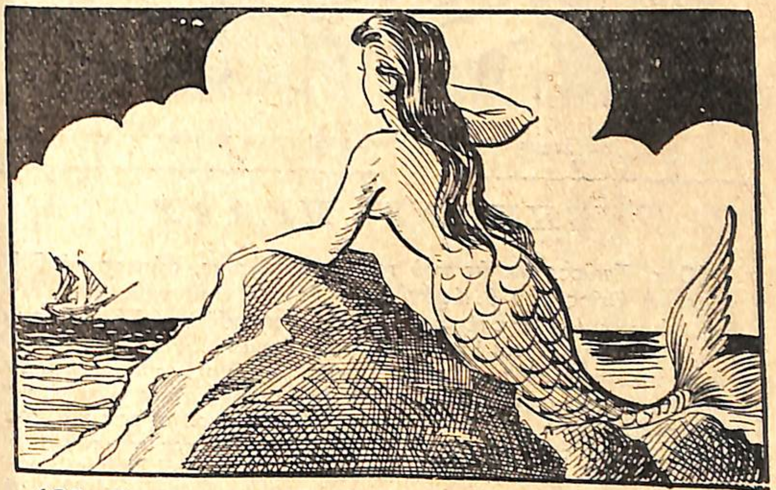
Καὶ κεῖνο ποὺ πόθησε ἡ Κύνα, ἔγινε χωρὶς νὰ χρειάζεται φίλτρο μαγικό. Ὁ Ἀλέξανδρος ἔμεινε ἀθάνατος κι' ἡ μεγάλη του προσφορὰ στὴν Ἑλλάδα καὶ στὴν ἀνθρωπότητα, εἶναι πιὰ παγκόσμια ἀναγνωρισμένη. Χωρὶς τὴ διάδοση τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας στὴν Ἀνατολή, πῶς θὰ φώτιζε τὴν Εὐρώπη τὸ Εὐαγγέλιο;

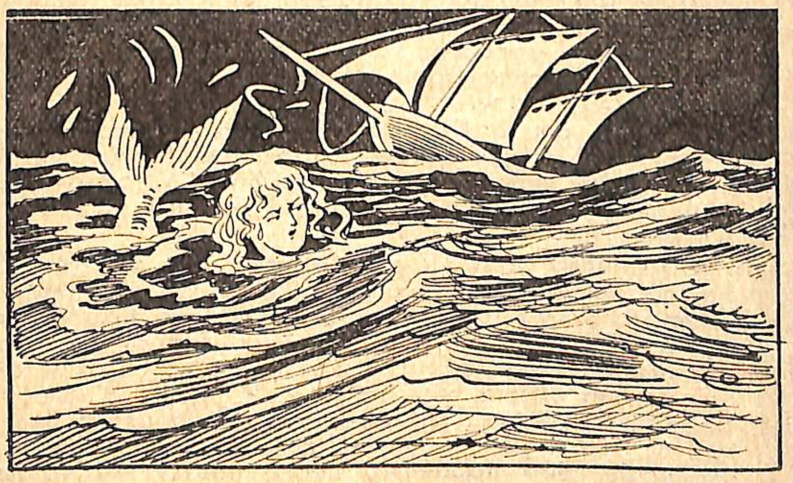
135 Καὶ τώρα θ' ἀναρωτιέστε τί νάγινε ἡ ἄτυχη Κυνάνη, ποὺ τόσο μάταια εἶχε σ' ὅλη της τὴ ζωή, προσπαθήσει νὰ προφυλάξη ἀπὸ τὸ θάνατο τὸν ἀγαπημένο της ἀδερφό.

Τὴν πῆρε ὁ θρῦλος κι' ἔπλασε στὸ πρόσωπό της, μιὰ ἐξαίσια συμβολικὴ ἱστορία.

Σὰν εἶδε, λέει, νεκρὸ τὸν Ἀλέξανδρο, ἔσβυσε ὁ νοῦς της καὶ γύριζε στὴν Ἀσία γυρεύοντάς τον. Στὴν ἀκτὴ τοῦ Ἑλλησπόντου, ξαναβρῆκε τὰ λογικά της καί, μέσα στὸν πόνο της, πήδηξε στὰ κύματα νὰ πνιγῆ. Καὶ ὁ Πόντος τὴν τύλιξε στὰ γαλάζια του πέπλα. Μὰ δὲ βρῆκε τὸ θάνατο, ὅπως εἶχε ἐλπίσει.

136 Τὸ φίλτρο τὸ μαγικὸ τῆς Ἀθανασίας, ποὺ κυλοῦσε στὶς φλέβες μαζὶ μὲ τὸ αἷμα της, τὴ μεταμόρφωσε σὲ Γοργόνα. Κοπέλλα πεντάμορφη ἀπ' τὴ μέση κι' ἀπάνω, μὲ πρόσωπο λαμπερό, σὰν τὸν ἥλιο, ποὺ θυμίζει πάντα τὸν ἀδερφό της καὶ μὲ μάτια ἀστραφτερά, π' ἀγναντεύουν τὶς θάλασσες μὲ λαχτάρα. Μ' ἀπὸ τὴ μέση καὶ κάτω, αὐτὴ ἡ σειρήνα τῆς ἀγάπης, ἔχει κορμὶ σὰν τὶς ἄλλες σειρῆνες, φιδίσιο, ντυμένο μὲ λέπια. Καὶ μιὰ οὐρὰ μὲ πτερύγια φουντωτά, ποὺ ταράζουν τοῦ Πόντου τὰ βάθη.

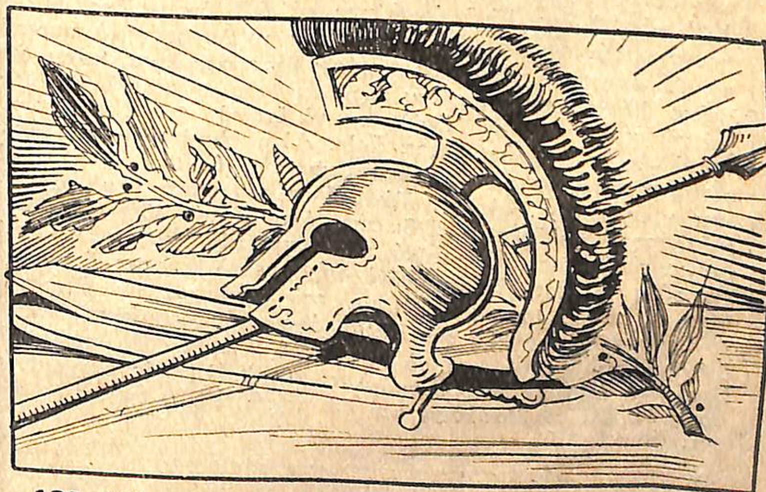

137 Ἔτσι τὴν ἀγνάντευαν μέσα ἀπὸ τὸ θρῦλο οἱ ναυτικοὶ καὶ μπορεῖ νὰ τὴν ἀγναντεύουν ἀκόμα, ποιός ξέρει;

Φανερώνεται ξάφνου, μπροστὰ στὰ καράβια, ἀστράφτουν τὰ πέλαγα ἀπ' τὴ φλόγα τῶν γαλανῶν της ματιῶν καὶ ρωτᾶ κάθε καπετάνιο:

— Ζῆ ὁ βασιλιὰς Ἀλέξανδρος;

Ἀλλοίμονο, λέει, σ' ἐκεῖνον ποὺ θ' ἀπαντήση πὼς πέθανε. Ἡ Γοργόνα ταράζει τὰ πέλαγα, ξεσηκώνει τὰ κύματα σὲ μεγάλα ὕψη καὶ τὸ καράβι βουλιάζει, μαζὶ μὲ τὸν ψεύτη κι' ἀνόσιο καπετάνιο.

138 Μὰ χαρὰ σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ νοιώση τί νόημα ἔχει τὸ ρώτημα τῆς πολύπαθης ἀδερφῆς καὶ θ' ἀποκριθῆ:

— Ζῆ καὶ Βασιλεύει!

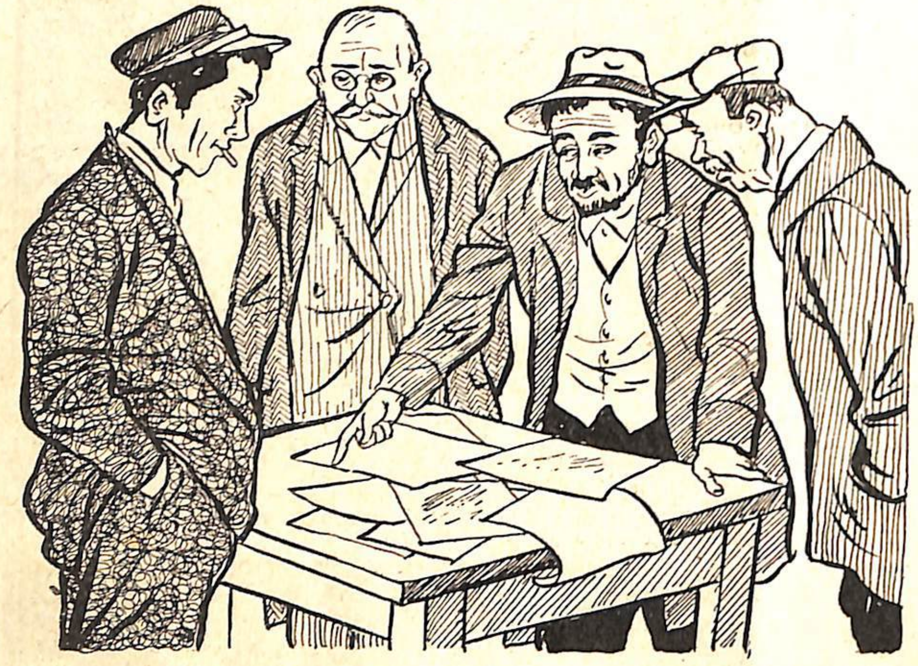
Παράδεισος γίνεται ἡ θάλασσα, ἀνοιξιάτικα μῦρα ξεχύνονται ἀπὸ τοὺς κάβους. Κι' ἡ Γοργόνακ ἀρχίζοντας τὸ γλυκό της τραγούδι, κάνει μετάξι τὸν πόντο καὶ τὰ πλεούμενα προχωροῦν φτερωτά, μέσα στὴν οὐράνια αὐτὴ μουσική.

Ἔτσι, ἀνταμείβει τὸν καπετάνιο γιὰ τὴν ἀλήθεια ποὺ εἶπε.

Γιατὶ εἶναι ἀλήθεια: Ὁ Ἀλέξανδρος, ποὔναι τὸ πνεῦμα μαζὶ κι' ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ζῆ καὶ Βασιλευει!

ΤΕΛΟΣ

Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ ΚΩΣΤΗΣ

Ἐξήγησε σ' ὅλους ὅσους μαζεύτηκαν τριγύρω τὰ καθέκαστα.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Ὁ κ. Σπῦρος Μελᾶς ποὺ τοῦ δημοσιεύουμε, σήμερα τὸ διή-
γημα «ὁ Θεῖος μου ὁ Κωστῆς» εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαί-
ους σύγχρονους λογοτέχνες, καὶ δημοσιογράφους. Τὸ διήγημα
τὸ μυθιστόρημα· τὸ ἱστορικὸ μυθιστόρημα· οἱ ἱστορίες ποὺ
ἔχουν πρωτοτυπία ποὺ τοὺς ἔδωσε ὁ ἴδιος, τὰ θεατρικά
του ἔργα, τὸ χρονογράφημά του, οἱ ταξιδιωτικές του ἐντυ-
πώσεις ἀπὸ ἐδῶ καὶ τὸ ἐξωτερικό, τὰ δημοσιογραφικά του
ρεπορτὰζ καὶ πρὸ παντὸς ἡ παντοειδὴς πνευματική του πα-
ραγωγή, ποὺ σήμερα, ποὺ πλησιάζει νὰ κλείση τὰ 70 του χρό-
νια - γεννήθηκε στὴ Ναύπακτο στὰ 1883 - εἶναι μεγάλη σὲ
ποσότητα καὶ ἐξαιρετικὴ σὲ ποιότητα - τὸν ἀνεβάζουν στὴν
κορυφὴ τῆς πυραμίδας τῶν συγχρόνων πνευματικῶν μας ἀν-
θρώπων. Ὅσοι τὸν παρακολουθοῦν ἀπὸ κοντὰ νὰ ἐργάζεται
καὶ νὰ δημιουργῆ θαυμάζουν τὴν ἀντοχή του. Κανένας μέ-
χρι σήμερα στὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχει νὰ παρουσιάση τόσο με-
γάλη πνευματικὴ παραγωγὴ καὶ κανένας στὰ 70 του χρό-
νια δὲν στάθηκε τόσο νεανικὸς σὲ ἀντοχὴ καὶ σὲ ἀπόδοση.
Καὶ κάτι ἄλλο: Ἐνῶ ἐργάζεται σὲ δυὸ ἐφημερίδες, γράφει
χρονογραφήματα καὶ ἄρθρα διευθύνει τὸ λογοτεχνικὸ περιοδι-
κὸ «Ἑλληνικὴ Δημιουργία», γράφει θεατρικὰ ἔργα, κάνει δια-
λέξεις ἐθνικοῦ περιεχομένου ἔχει καὶ τὸν καιρὸ νὰ καλλιερ-
γεῖ τὸν κῆπο του στὴν Ἑκάλη καὶ νὰ ἔχη τὶς καλλίτερες τριαν-
ταφυλλιὲς καὶ τὰ ὡραιότερα ἄνθη. Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἔχει ἀναμ-
φισβήτητα τὰ καλλίτερα χρυσάνθεμα τῆς Ἑκάλης. Καὶ τὶ δὲν
ἔχει γράψει ὁ κ. Μελᾶς. Τὰ βιβλία του μόνο γεμίζουν μιὰ
ὁλόκληρη βιβλιοθήκη. Καὶ δικαίως ἡ ἀκαδημία ἐδῶ καὶ πολλὰ
χρόνια τὸν ἔκαμε ἀκαδημαϊκό, καὶ ἀναμφισβήτητα κατέχει ἐπά-
ξια αὐτὴ τὴ θέση. Τὸ σημερινὸ διήγημα τὸ βρίκαμε δημοσιευ-
μένο σὲ παλιὸ περιοδικό. Ὅταν τοῦ ζητήσαμε τὴν ἄδεια νὰ
τὸ δημοσιεύσουμε μᾶς τὴν ἔδωσε ἀφοῦ μᾶς βεβαίωσε πὼς τὸ
διήγημά του αὐτὸ εἶναι τὸ καλλίτερό του καὶ πιστεύει πὼς
εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἑλληνικῆς διηγηματο-
γραφίας. Θὰ τὸ διαβάσετε καὶ θὰ πεισθῆτε καὶ σεῖς πὼς δὲν
ἔχει ἄδικο.

Ὅλα τὰ μικρὰ παιδιά, σὰν τὰ ρωτᾶτε τὶ θὰ γίνουνε
ὅταν μεγαλώσουνε, λένε: Δεσπότης ἢ ἀξιωματικός. Ὁ
θεῖος μου ὁ Κωστῆς σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτηση, μικρός, ἔδινε
τὴν ἀπάντηση: «Σὰ κάνω ἕνα μεγάλο τίτι, τόσο μεγάλο».
Καὶ ἅπλωνε τὰ χέρια του νὰ δείξη πόσο μεγάλο θὰ ἤτανε
αὐτὸ τὸ σπίτι, τόσο μεγάλο σὰν ὅλη τὴν ἐπαρχία κι' ἀκόμα μεγαλείτερο. Περιφρονοῦσε τ' ἄλλα παιγνίδια: σπαθάκια, σιδερόδρομους, ἀλογάκια, βαποράκια, καὶ ἀγαποῦσε νὰ κάνη μὲ χρωματιστοὺς κύβους μικρὰ σπιτάκια.

—Στοὺς δρόμους ἢ στὴν πλατεῖαν τῆς ἐκκλησίας μὲ τὰ πολλὰ πεῦκα δὲν τὸν εἶδε ποτὲ κανεὶς νὰ παίζη οὔτε κυνηγητό οὔτε ἀμπάριζα, οὔτε τοὺς κλέφτες. Ἔστελνε τοὺς φίλους νὰ τοῦ κουβαλάνε πέτρες κι' αὐτὸς ἔχτιζε σπιτάκι σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ὕστερα τὸ γκρέμιζαν οἱ περαστικοί.

Ὅταν ἤτανε στὸ Ἑλληνικὸ καὶ στὸ γυμνάσιο ὕστερα, τοῦ ἄρεσε νὰ κάνη περίπατο, στὴν πόλη καὶ νὰ βλέπη τὰ σπίτια, τὶς αὐλές, τὶς ἀποθῆκες, τοὺς κήπους, τοὺς σταύλους καὶ νὰ βρίσκη τὸ ἐλάττωμά τους. Ἤξερε μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες πῶς εἶναι διαιρεμένα, πόσο κόστισε τὸ καθένα, ποιὸς ἐργολάβος ἔκανε τὸ σχέδιο, καὶ τὸ βράδυ στὸ τραπέζι μιλοῦσε ὅλο γι' αὐτά.

Ὁ πατέρας του, παλαιὸς ἀμπελουργός, συμβουλεύτηκε τὸν κύριο εἰρηνοδίκη τὸν πάρεδρο, ἄλλα σπουδαῖα πρόσωπα, καὶ ἀποφάσισε νὰ στείλη τὸν Κωστῆ στὴν Ἀθήνα νὰ γίνη ἀρχιμάστορης μὲ δίπλωμα. Ἑτοιμάστηκε, διάβασε, πῆγε στὸ πολυτεχνεῖο. Τὸν ξέτασαν καλὰ καὶ τὸν ἀπέρριψαν.

Σὰν ἐγύρισε ντροπιασμένος στὴν ἐπαρχία, ὁ πατέρας του, ὁ κ. εἰρηνοδίκης καὶ ἄλλες ἀρχὲς συμφώνησαν ὅτι τοῦ εἶχαν κάμη μεγάλη ἀδικία. Ὡστόσο τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ ὁ θεῖος μου ὁ Κωστῆς ἔπρεπε νὰ κάνη μιὰ δουλειὰ νὰ ζήση, γιατὶ ὁ πατέρας του ἤτανε γέρος ἄνθρωπος καὶ ἡ περιουσία μικρὴ καὶ χρεωμένη. Δὲν ἤθελε νὰ γίνη ὅμως οὔτε γιατρός, οὔτε δικηγόρος, οὔτε δημολογιστής, οὔτε νὰ δουλέψη τὰ πατρικά του ἀμπέλια. Ἔκανε μονάχα τακτικὴ παρέα μὲ τοὺς ἐργολάβους τῶν σπιτιῶν, κουβέντιαζε στὸν καφενέ, θύμωνε καὶ λογόφερνε.

Κἄποτε μετὰ πολλὲς γκρίνιες στὸ σπίτι, ἐπῆρε τὴν εὐχὴ τῆς μητέρας του, κάμποσα λεφτὰ καὶ ξενητεύτηκε στὴν Αἴγυπτο. Δὲν ἔγραψε σὲ κανέναν, οὔτε στοὺς γονιούς του.

Στὸν καφενὲ ὅμως κάθε τρεῖς καὶ λίγο, εἴχανε παράξενα μαντᾶτα γι' αὐτόν, χωρὶς νὰ ξέρει κανεὶς ποιὸς τὰ πρωτόφερε.

Πότε πὼς εἶχε, λέει, γκαμήλα δική του πολὺ ψηλὴ καὶ μάλιστα μὲ δυὸ καμποῦρες. Πὼς τὴν καβαλλίκευε καὶ γύριζε στὰ χωριὰ τῶν ἀραπάδων γιὰ ἐμπόριο, πότε πὼς δὲν εἶχε ὅλως διόλου τίποτε καὶ πὼς ψωμοζητοῦσε, πότε πὼς ἐσκότωσε κάποιονε γιὰ νὰ τοῦ πάρη τὰ λεπτὰ καὶ τὸν εἴχανε οἱ Ἄγγλοι στὴ φυλακή... πότε πὼς ἔπαιξε στὰ χαρτιά, πὼς κέρδισε δὲν ξέρω πόσες χιλιάδες λίρες καὶ θὰ γυρίση ν' ἀγοράση ὅλην τὴν ἐπαρχία. Καὶ πότε πὼς πέθανε.

Κάποιο δειλινὸ ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας στὸ ὕψωμα σήμανε νεκρώσιμα καὶ μάθανε στὸν καφενὲ πὼς πέθανε ὁ πατέρας τοῦ θείου μου τοῦ Κωστῆ. Ἡ γυναῖκα του τὸν ἀκολούθησε ἐπάνω στὸ μῆνα. Πολλοὶ γειτόνοι μάλιστα βρήκανε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ γίνη διαφορετικὰ γιατὶ σ' ὅλη της τὴ ζωὴ ἡ μακαρίτισσα συνήθιζε νὰ κάνη πάντα ὅ,τι ἔκανε καὶ ὁ ἄντρας της.

Ὁ θεῖος μου ὁ Κωστῆς λίγο ὕστερα ἔφτασε γιὰ τὴν κληρονομιά. Ἐπῆγε στὸ νεκροταφεῖο, εἶδε τοὺς δύο σταυρούς, ἔκλαψε πολὺ ὅπως λένε, πούλησε τὸ πατρικὸ σπίτι, τ' ἀμπέλια, τὸ χωράφι, πλήρωσε τὰ χρέη καὶ τὰ ρέστα ἦταν ὁ ναῦλος του.

Λίγες μέρες πρὶν νὰ φύγη φάνηκε στὸν καφενὲ μὲ τοὺς παλιούς του φίλους. Μαῦρος, ἀδύνατος καὶ εἶχε ἀφήση γενάκια. Τὰ ροῦχα του ἦταν τριμμένα καὶ τὰ παπούτσια του παλιά. Ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἀπάνω στὸ τραπέζι ἕνα σωρὸ χαρτιὰ λερωμένα, καὶ φυλλάδια, ὅλα μὲ σχέδια γιὰ μεγάλα σπίτια, γιὰ παλάτια. Ἐξήγησε σ' ὅλους ὅσοι μαζεύτηκαν τριγύρω τὰ καθέκαστα, πόσα μέτρα ὕψος, καὶ πλάτος, πόσα μάκρος, πόσες κολῶνες, πόσα μπαλκόνια σκαλιστά, πόσα παράθυρα, πόσες πόρτες καὶ τὰ λοιπά. Μερικὰ φυλλάδια ἤτανε γραμμένα μάλιστα σὲ γλῶσσες διαφορετικές, ποὺ δὲν τὶς καταλαβαίναν οἱ ἄλλοι οὔτε ὁ ἴδιος.

Καμμιὰ φορὰ ἔφυγε τέλος πάντων καὶ ὅπως πρὶν δὲν ἔγραφε σὲ κανέναν. Ἔμαθαν ὅμως πὼς ἐπῆγε στὴν Αὐσ-

τραλίαν. Ἄλλο τίποτα δὲν ἀκούστηκε ἀπὸ τότε καὶ σιγὰ σιγὰ τὸν ἐξέχασαν ὅλως διόλου.

Ἕνα βράδυ, μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, εἴπανε στὸν καφενέ, πὼς ἕνας γέρος παράξενος ἔφτασε τὸ μεσημέρι μὲ τὸ σιδερόδρομο. Ἔδωσε λένε πέντε δραχμὲς στὸ λοῦστρο γιὰ τὰ πράματά του, εἴκοσι πέντε στὸν ἁμαξᾶ, καὶ νοίκιασε ὅλο τὸ ἀπάνω πάτωμα τοῦ ξενοδοχείου.

Τὸ πρωὶ λοιπὸν στὸ φαρμακεῖο καὶ στὸ ζαχαροπλαστεῖο ἀπέναντι, πολλοὶ μαζεύτηκαν ἀπὸ περιέργεια. Σὲ λίγο εἴδανε, ἀλήθεια, ἕνα γέρον ὑψηλόν, μαῦρα ντυμένον, ξουρισμένον καὶ ζαρωμένον, ἴδια γριά, ποὺ βγῆκεν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου καὶ μπῆκε στὴν καρότσα ποὺ τὸν περίμενε. Στὸ χέρι ποὺ ἔτρεμε βαστοῦσε ποῦρο. Τὸ μεσημέρι μάθανε ἀπὸ τὸν ἁμαξᾶ πὼς τὸν ἐπῆγε στὸ Ἀνεμοδούρι, μέρος ψηλό, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ποὺ τὸν δέρνουνε οἱ ἀνέμοι.

Ὁ γέρος, λέει κατέβηκε ἀπὸ τὴν καρότσα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ δάσος μὲ τὶς ἐλιὲς ποὺ ἄρχιζε ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος καὶ τελείωνε στὰ πόδια μεγάλου βουνοῦ. Ὕστερα στάθηκε σιωπηλὸς κοιτάζοντας κατὰ τὸ πέλαγος ποὺ λαμποκοποῦσε στὸν ἥλιο καὶ ἄχνιζε πέρα μακρυά. Κάποτε ρώτησε:

—Ζῆ ὁ Σταῦρος Κουγεβίνας;

—Ὄχι ἀφεντικό. Πέθανε. Πάνε τώρα τρία χρόνια.

—Ἀμὴ ὁ Παναγιώτης ὁ Μαυροκέφαλος;

—Κι' αὐτὸς ἀφεντικὸ τὸν περασμένο χρόνο.

—Καλὰ κι' ὁ Βασίλης ὁ Γονατᾶς;

—Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο, ἀφεντικό; Ὁ ἐργολάβος; Ζῆ, ἕνα κουβάρι γέρος κούσαλο.

Τότε ὁ ξένος εἶπε στὸν ἁμαξᾶ νὰ πάη τὸ βράδυ νὰ πάρη ἀπὸ τὸ σπίτι του τὸν Γονατᾶ καὶ νὰ τὸν πάει στὸ ξενοδοχεῖο ποὺ τὸνε θέλει κάποιος παλιὸς φίλος.

—Τίνος εἶναι, ρώτησε ὕστερα, αὐτὸ τὸ κτῆμα;

Τοῦ Περικλῆ Ἀμβράζου, ἀφεντικό.

—Λὲς νὰν τὸ πουλάη;

—Δὲν ξέρω ἀφεντικό.

—Γιὰ μάθε καὶ πές μου.

Τὴν ἄλλη μέρα πολλοὶ ἐπῆγαν στοῦ Γονατᾶ νὰ μάθουν ποιὸς ἦταν ὁ πλούσιος ξένος. Ὁ γέρο ἐργολάβος καθότανε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ζέσταινε τὸ αἷμα του στὸν ἥλιο.

—Μπαίνω· τοὺς λέει, ἀφοῦ ἔθηξε στὴ μεγάλη σάλα τοῦ ξενοδοχείου καὶ τόνε βλέπω σκυμμένο σ' ἕνα τραπέζι γεμάτο χαρτιὰ καὶ βιβλία, ὅλα μὲ σχέδια γιὰ σπίτια. Θυμᾶται κανένας ἀπὸ σᾶς τὸν Κωνσταντῆ τὸν Ἀστράχη, ποὺ εἶχε ὁ πατέρας τ' ἀμπέλια στὸν πάνω Κάμπο; Αὐτόνε ποὺ εἶχε ξενητευτῆ στὴν Αὐστραλία καὶ λέγανε πὼς πέθανε; Αὐτόνε ποὺ εἶχε ἀπὸ μικρὸς μανία μὲ τὰ σπίτια. Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου κλαίγοντας.

Θὰν τὸ κάνω Βασίλη μου μοῦ λέει. Τελείωσαν πιὰ τὰ ψέμματα. Ἦρθε πιὰ ἡ ὥρα του. Γι' αὐτὸ τὸ σπίτι ξενητεύτηκα, πάλεψα μὲ ἀθρώπους καὶ μὲ θεριά, ἐκεῖ κάτω, μιὰ ζωὴ ὁλάκαιρη δὲν ἐχάρηκα οὔτε στιγμή. Κοιμήθηκα στὸ δρόμο σὰν σκυλί, ἔμεινα νηστικὸς πολλὲς μέρες ἔβρεξα τὸ ψωμί μου μὲ δάκρυ πολλὰ χρόνια, μὲ περιφρόνησαν, καὶ μὲ ἐχτρεύτηκαν, μὲ κατάτρεξαν καὶ μοναχὰ μὲ τὴν ἐλπίδα ἔζησα. Ἔλα κοίταξ' ἐδῶ, εἶπε καὶ μὲ τράβηξε στὸ τραπέζι μὲ τὰ σχέδια. Κοίταξε παράθυρα, πόρτες, μπαλκόνια κήπους, συντριβάνια, κιόσκια ταράτσες ὅτι μπορεῖ νὰ πεθυμήση ὁ ἄνθρωπος. Νὰ ἕνα τέτοιο, ἕνα τέτοιο θὰ χτίσω στὸ Ἀνεμοδούρι. Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σχέδιο θὰ προσθέσω κάτι τις ἀπὸ ὅλα τ' ἄλλα κ' ἔτσι ἀπὸ τὸ δικό μου δὲν θὰ λείπει τίποτα. Θὰ ὑπογράψω αὔριο τὸ συμβόλαιο γιὰ τὸ οἰκόπεδο, θὰ φέρω μαστόρους, μηχανικοὺς καὶ μάρμαρο ἀπ' τὴν Ἀθήνα, θὰ τὸ σηκώσω σὲ λίγους μῆνες καὶ θὰ ξαπλωθῶ νάρχεται ὁ ἀέρας ἀπὸ τὴ θάλασσα νὰ μὲ δροσίζη. Μὲ κράτησε νὰ φάμε, μοῦπε πὼς ἅμα βάλη μπρὸς τὴν οἰκοδομὴ πρέπει νὰ παραστέκω κι' ἐγώ, μοῦ δειξε πέντε τομάρια ποὔφερε ἀπὸ τὴν Αὐστραλία καὶ τὰ μεσάνυχτα τὸν ἄφησα νὰ κοιμηθῆ γιατὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ μιλήση ἀπὸ τὴν κούραση.

Μῆνες ὁλάκαιρους ἔφερνε ὁ σιδερόδρομος τὰ μάρμαρα καὶ τὰ κάρρα τὰ κουβαλούσανε μέρα νύχτα στὸ Ἀνεμοδούρι. Καὶ ὅσοι βλέπανε τὸ σπίτι νὰ ὑψώνεται σιγὰ-σιγὰ λέγανε πὼς θὰ γίνη ψηλότερο ἀπὸ τοῦ Βασιλιᾶ τὸ παλάτι καὶ μάλιστα ψηλότερο καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων Βασιλιάδων.

Σὰν ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ ρίξουν τὴν σκεπὴ καὶ νὰ γιορτάσουν, ὅπως εἶναι συνήθεια, ὅλος ὁ κόσμος μαζεύτηκε νὰ ἰδῆ.

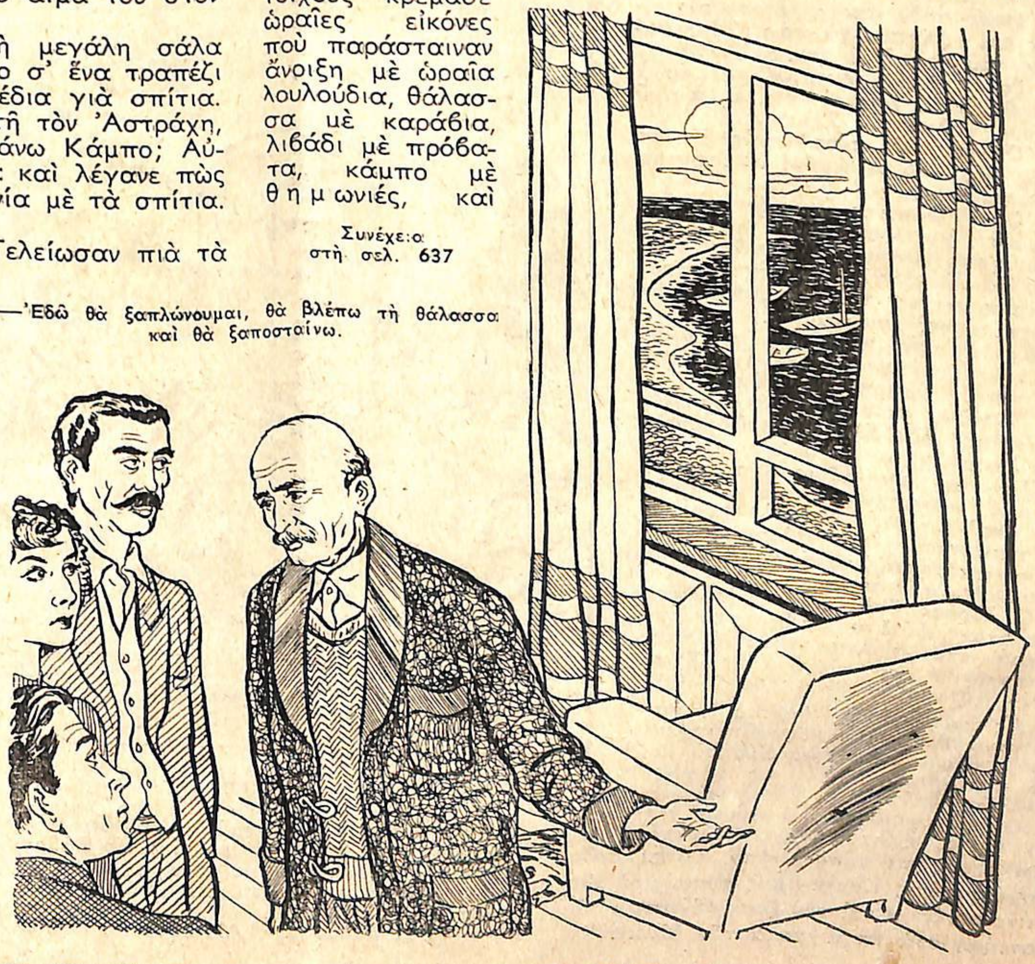
Ὁ θεῖος μου ὁ Κωστῆς ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἤτανε ἄρρωστος μὲ πυρετό. Τὸν παραστέκαμε στὸ κρεββάτι του ἐμεῖς ποὺ εἴχαμε φθάσει ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ εἴμαστε στὴ γιορτὴ καὶ νὰ τὸν κολακέψουμε, ὅπως ἤτανε ἡ ἰδέα τῆς μητέρας μου.

Ἀκόμα θυμᾶμαι τὸ στεγνωμένο κεφάλι του, ποὺ ἔτρεμε πάνω στὸ μαξιλάρι καὶ τὰ φλογισμένα μάτια ποὺ ἔβλεπαν κατὰ τὸ ταβάνι. Τὸ χέρι του τὸ ξερακιανὸ μὲ τὰ δάχτυλα μυτερὰ περπατοῦσε ἐπάνω στὸ σεντόνι σὰν καβουρομάννα. Μὲ κανένα τρόπο δὲν ἤθελε ν' ἀκούση πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ πάει στὰ ἐγκαίνια τῆς σκεπῆς. Τὸν ἐντύσαμε λοιπὸν βαρειά, τοῦ φορέσαμε τὴ γοῦνα ποὺ εἶχε φέρει ἀπὸ τὰ ξένα καὶ δὲν τὸν ἀφήσαμε νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν καρρότσα, ὅταν φτάσαμε στὸ Ἀνεμοδούρι. Μαντήλια μεταξωτὰ κυμάτιζαν στὴ σκεπή, ὁ παπὰς ἔψελνε ἁγιασμὸ πλῆθος ἄνθρωποι μπήκανε στὸ σπίτι.

Ὅταν τέλειωσε τὸ σπίτι παράγγειλε στὴν Ἀθήνα τὰ καλύτερα ἔπιπλα, καναπέδες πολυθρόνες μπουφέδες τραπέζια, κρεββάτια, χαλιά, μπερντέδες, τὰ ἀκριβώτερα βάζα τὰ ὡραιότερα σερβίτσια, δίσκους, ἀσημικὰ τῆς τραπεζαρίας καὶ ὅ,τι ἄλλο. Ὕστερα τὰ σπανιώτερα λουλούδια γιὰ τὸ περιβόλι, τὰ πιὸ καλὰ δέντρα, μιὰ καινούργια βιτώρια, δυὸ ἄτια τῆς ἀραπιᾶς, πλούσια χάμουρα καὶ ἕνα Τούρκο σεΐζη ἀπὸ τὴ Σμύρνη.

Στὸ τρίτο πάτωμα, τὸ ἐπάνω φρόντισε νὰ στολίση καλλίτερα μιὰ μεγάλη κάμαρα μὲ τὰ παράθυρα πρὸς τὴ θάλασσα. Τὴν ἔστρωσε μὲ περσικὸ χαλὶ καὶ σὲ κάθε παράθυρο κοντὰ ἔβαλε ἀπὸ μιὰ ψάθινη πολυθρόνα, μπροστὰ σὲ κάθε πολυθρόνα ἅπλωσε ἀπὸ ἕνα τομάρι τίγρης. Στοὺς τοίχους κρέμασε ὡραῖες εἰκόνες ποὺ παράσταιναν ἄνοιξη μὲ ὡραῖα λουλούδια, θάλασσα μὲ καράβια, λιβάδι μὲ πρόβατα, κάμπο μὲ θημωνιές, καὶ

Συνέχεια στὴ σελ. 637

—Ἐδῶ θὰ ξαπλώνουμαι, θὰ βλέπω τὴ θάλασσα καὶ θὰ ξαποσταίνω.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Τά παιδιά τοῦ πλοιάρχου Γκράντ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο).

Ὡστόσο παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες, τὸ κοπάδι προχωροῦσε. Ἄφηνε πίσω του βουνά, ποτάμια καὶ λαγκάδια. Καὶ ζύγωνε ὁλοένα καὶ περισσότερο στὸν τόπο ποὺ τὸ πήγαιναν. Τὸ πιὸ δύσκολο ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ πέρασμα τῶν ποταμιῶν.

Αὐτὰ τὰ ποτάμια δὲν ἦταν βαθιά, τὰ ζῶα μποροῦσαν νὰ τὰ περάσουν, ἀλλὰ ξαφνικὰ δὲν ἤθελαν νὰ μποῦνε στὸ νερό.

Τὰ βόδια, μύριζαν τὸ νερό, κι' ἔκαναν πίσω.

Τὰ πρόβατα τόβαζαν στὰ πόδια μὲ τρομάρα.

Ἔρριχναν τὰ κριάρια στὸ ποτάμι, τ' ἄλλα ὅμως δὲν ἀκολουθοῦσαν. Δὲν τ' ἄφιναν νὰ πιοῦν νερό. Ἀλλὰ αὐτὰ προτιμοῦσαν νὰ πεθάνουν τῆς δίψας παρὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ ποτάμι. Πήγαιναν τ' ἀρνάκια στὴν ἄλλη ὄχθη, μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀκολουθήσουν οἱ μητέρες. Βέλαζαν αὐτά. Οἱ προβατίνες ὅμως ἔκαναν τὸν κουφό.

Αὐτὸ κρατοῦσε καὶ ὁλόκληρο μῆνα. Κι' ὕστερα μιὰ μέρα ξαφνικά, χωρὶς λόγο κι' ἀφορμή, τὰ βόδια ρίχνονταν στὸ ποτάμι κι' ὅλο τὸ κοπάδι, ἀκολουθοῦσε καὶ μὲ τέτοια ὁρμή, ποὺ πολλὰ ζῶα πνίγονταν.

Αὐτὰ κι' ἄλλα πολλὰ ἐνδιαφέροντα τοὺς εἶπε ὁ Σὰμ Μάσελ. Ὕστερα τοὺς ἀποχαιρέτησε εὐγενικὰ καὶ κάλπασε νὰ πάη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κοπαδιοῦ του.

Τὸ καραβάνι ἔστριψε καὶ κατὰ τὸ βραδάκι, ἔφτασε στὰ ριζὰ τοῦ ὄρους Τάλμποτ.

Ὁ Παγανέλι τότε τοὺς θύμισε πὼς ἦταν 25 Δεκεμβρίου, ἀνήμερα Χριστούγεννα.

Ὁ κ. Ὄλπινετ ὅμως δὲν τὸ εἶχε ξεχάσει, γιατὶ εἶχε λάβει τὰ μέτρα του πρὶν φύγουν καὶ πῆρε μαζί του τὰ ὑλικὰ γιὰ τὴν πατροπαράδοτη πουτίγκα ποὺ τὴν ἔψησε στὴν ἔξοχη φορητὴ κουζίνα του.

Κοντὰ στὴν πουτίγκα, φρόντισε νὰ τοὺς ἑτοιμάση κι' ἕνα πλουσιώτατο «εὐρωπαϊκὸ» γεῦμα.

Σίγουρα, στὶς ἐρημιὲς τῆς Αὐστραλίας, δὲν ἔφαγε ποτὲ κανεὶς παρόμοιο.

Ἔφαγαν ἐγγλέζικο χοιρομέρι, σολωμὸ καπνιστό, βωδινὸ μὲ σάλτσα, καλὰ τυριά, καὶ τὴν περίφημη πουτίγκα. Ὅλ' αὐτὰ συνοδεύονταν ἀπὸ τσάϊ, καλὰ κρασιὰ καὶ οὐΐσκυ πρώτης ποιότητας.

Ὁ λόρδος Γκλένερβαν ἐδήλωσε πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἔτρωγαν καλύτερα στὸ Μάλκομ - κάστλ, τὸν πατρογονικό του πύργο τῆς Σκωτίας.

Ἂς ποῦμε ἀκόμη, πὼς ὁ Παγανέλι πρόσθεσε καὶ τὰ φροῦτα: γευστικὰ πορτοκάλια ἀπὸ αὐστραλιανὲς ἀγριοπορτοκαλιές τὰ «μοκκελὺ» τῶν ἰθαγενῶν. Τὰ κοκούτσια αὐτῶν τῶν φρούτων ἀκίνδυνα γιὰ τὴν ὑγεία, καῖνε σὰν κοκκινοπίπερο. Ὁ γεωγράφος τὰ μάσησε ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὴν ἐπιστήμη. Κάηκε ὅμως τόσο, ποὺ ὅλο ἔπινε συνέχεια καὶ τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀπαντήση στὰ πειράγματα τῶν ἄλλων.

Τὴν ἄλλη μέρα, — 26 Δεκεμβρίου — δὲν συνέβη τίποτα ἀξιοσημείωτο.

Συνάντησαν τὶς πηγὲς τοῦ Νόρτου κρὰκ καὶ τοῦ Μάκενσι - ρίβερ.

Ὁ καιρὸς ἦταν πάντα καλὸς καὶ δὲν ἔκανε πολλὴ ζέστη, κι' ἔτσι τὴν ἄλλη μέρα κατὰ τὶς ἕντεκα ἔφτασαν στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Γουϊμέρρα.

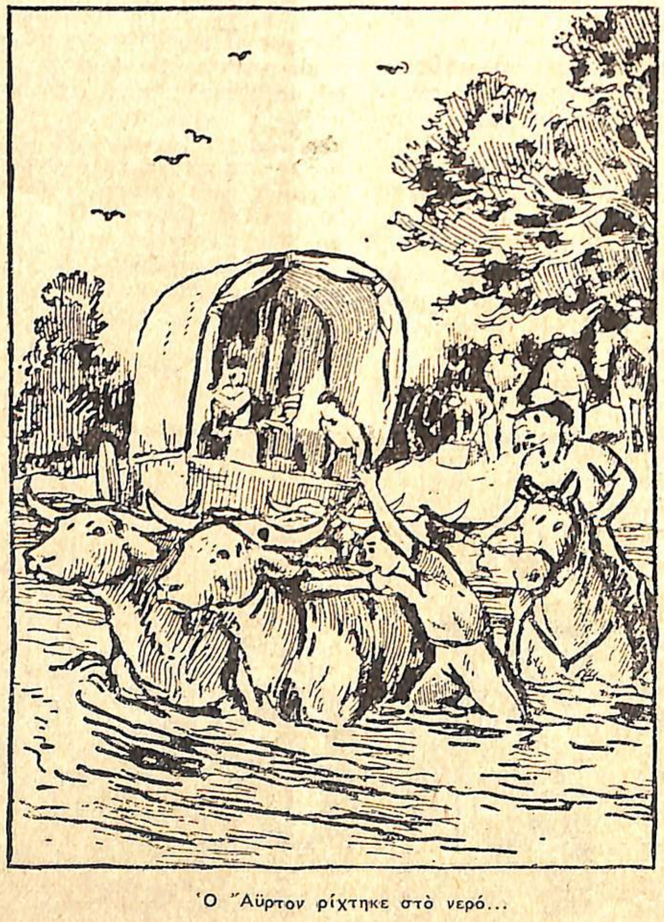
Τὸ ποτάμι, ἀρκετὰ πλατύ, ξεδίπλωνε τὴν ἀργυρὴ κορδέλλα του ἀνάμεσα στὶς ἀκακίες καὶ τ' ἄλλα ὄμορφα δέντρα. Ἐκεῖ πετοῦσαν χαρούμενα τοῦ κόσμου τὰ ὄμορφα πουλιὰ καὶ οἱ ταξιδιῶτες εἶχαν, κοντὰ στ' ἄλλα, τὴν εὐκαιρία νὰ θαυμάσουν τοὺς μαύρους κύκνους ποὺ μόνο στὴν Αὐστραλία ὑπάρχουν.

Τὸ κάρο σταμάτησε πάνω στὸ πλουμιστὸ χαλὶ τοῦ χορταριοῦ, ποὺ ἔφτανε ὡς τὸ ποτάμι.

Δὲν ὑπῆρχε οὔτε γέφυρα, οὔτε σχεδία, κι' ὡστόσο ἔπρεπε νὰ περάσουν.

Ὁ Ἄϋρτον ποὺ εἶχε πεῖρα, κατέβηκε ἀπὸ τὸ κάρο καὶ ἄρχισε νὰ βυθομετράη τὸ ποτάμι.

Σ' ἕνα μέρος τοῦ φάνηκε λιγώτερο βαθὺ κι' ἀποφάσισε νὰ περάση ἀπὸ ἐκεῖ.

Ὁ Ἄϋρτον ρίχτηκε στὸ νερό...

Ἕνα μέτρο ἦταν πάνω - κάτω τὸ βάθος

— Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ περάσωμε; ρώτησε ὁ Γκλένερβαν ποὺ ἀνησυχοῦσε γιὰ τὶς κυρίες.

— Ὄχι μυλόρδε. Ἄλλωστε μὴ φοβᾶστε. Δὲν ὑπάρχει διόλου κίνδυνος.

— Ἡ μὶς Γκρὰντ καὶ ἡ μυλαίδη πρέπει νὰ κατέβουν ἀπὸ τὸ ἁμάξι;

— Ἄ, μπά, διόλου! Τὰ βόδια μου ἔχουν σίγουρο πόδι καὶ ξέρουν ἀπὸ ποτάμια. Ἔγνοια σας! Θὰ τὸ κρατήσω στὸν σωστὸ δρόμο.

— Καλὰ Ἄϋρτον. Ἔχω ἐμπιστοσύνη στὴν ἱκανότητά σου.

— Εὐχαριστῶ, μυλόρδε!

Οἱ καβαλλάρηδες ἔζωσαν τὸ βαρὺ ἁμάξι καὶ μπῆκαν ὅλοι θαρραλέα στὸ ποτάμι.

Ὡς ἕνα σημεῖο τὰ πράγματα πήγαιναν καλά. Ὁ Παγανέλι ὡστόσο τοὺς ἐξηγοῦσε πὼς ὅταν περνοῦνε βαριὰ ἁμάξια ἀπὸ τοὺς ἄβαθους ποταμοὺς τῆς Αὐστραλίας, συνηθίζουν νὰ δένουν ἄδεια βαρέλια γύρω - γύρω, ποὺ τὰ συγκρατοῦν στὸ πέρασμά τους, καθὼς οἱ νεροκολοκύθες τὸν κολυμβητή, καὶ βοηθοῦν τὰ βόδια. Ὡστόσο, τὸ σίγουρο χέρι τοῦ Ἄϋρτον, κρατοῦσε τὰ ζῶα στὴ γραμμὴ κι' ἔφτασαν χωρὶς δυσκολία στὰ μισὰ τοῦ ποταμιοῦ.

Ἐκεῖ τὸ νερὸ ἔφτανε ὡς τὸν λαιμὸ τῶν βοδιῶν, καὶ τὰ ζῶα ἄρχισαν νὰ γλυστροῦν στὴ λάσπη τοῦ βυθοῦ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκαν νὰ χάνουν τὸ στήριγμά τους, ἀλλὰ τότε ὁ Ἄϋρτον μπῆκε στὸ νερό, τ' ἅρπαξε ἀπὸ τὰ κέρατα καὶ μὲ πολλὴ ἐπιδεξιότητα τὰ ἔφερε στὸν σωστὸ δρόμο.

Ἐκείνη ὅμως τὴν στιγμή, οἱ ρόδες τοῦ ἁμαξιοῦ, ἔπεσαν πάνω σ' ἕνα ἀπρόβλεπτο ἐμπόδιο — κορμὸ δέντρου ἢ κάτι ἄλλο.

Ὁλόκληρο τὸ ἁμάξι τότε ἔτριξε καὶ ἄρχισε νὰ γέρνη ἐπικίνδυνα. Τὸ νερὸ ἔφτασε σχεδὸν ὡς τὶς κυρίες, ὁλόκληρο τὸ ἁμάξι ἔχασε τὴν ἰσορροπία του παρ' ὅλο ποὺ ὁ Γκλένερβαν κι' ὁ Τζὼν Μὰνγκλς εἶχαν κρεμαστῆ ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριὰ καὶ τὸ τραβοῦσαν. Ἦταν μιὰ στιγμὴ γεμάτη ἀγωνία.

Εὐτυχῶς, ἕνα ἀπότομο τράβηγμα τῶν βοδιῶν, ἔφερε τὸ ἁμάξι στὴν σωστή του θέση, ὁ βυθὸς ἄρχισε ν' ἀνηφορίζη, καὶ σὲ λίγο, ἁμάξι καὶ καβαλλάρηδες, βρίσκονἀσφαλεῖς στὴν ὄχθη.

Τὸ ἁμάξι ὡστόσο εἶχε πάθει σοβαρὲς βλάβες καὶ τὸ ἄλογο τοῦ Γκλένερβαν εἶχε χάσει τὰ μπροστινά του πέταλα.

Κοιτάζονταν ὅλοι ἀρκετὰ στενοχωρημένοι, ὅταν ὁ Ἄϋρτον, πρότεινε νὰ πάη στὸ Μπλὰκ Πόϊντ, ἕνα κοντινὸ χωριὸ ποὺ ἀπεῖχε εἴκοσι μίλια καὶ νὰ φέρη ἕνα σιδηρουργό.

— Πόση ὥρα θὰ κάνης γιὰ νὰ πᾶς καὶ νὰ γυρίσης; ρώτησε ὁ Γκλένερβαν.

— Δεκαπέντε ὧρες, τὸ πολύ!

— Τότε πήγαινε, καλέ μου Ἄϋρτον! Θὰ περιμένωμε.

Ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ὁ λοστρόμος καβαλλοῦσε ἕνα ἄλλο ἄλογο καὶ ἔφευγε μὲ καλπασμό.

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Οἱ ταξιδιῶτες ἐγκαταστάθηκαν τότε στὶς ὄχθες γιὰ νὰ περάσουν τὴ μέρα τους.

Καὶ τί ὄμορφες ποὺ ἦταν οἱ ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Γουϊμέρρα!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πυκνὴ καὶ ὄμορφη βλάστηση, ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὸν τόπο αὐτὸν νὰ φαίνεται σωστὸς Παράδεισος, ἦταν τὰ πολλὰ πουλιὰ μὲ τὰ πολύχρωμα φτερά.

Κανένα μέρος τοῦ κόσμου δὲν ἔχει τόσα πουλιά, ὅσα ἡ Αὐστραλία. Γερανοί, πελαργοί, ἡ ἴβις μὲ τὰ μακρυὰ λεπτότατα πόδια, τὸ «μεταξωτὸ πουλὶ» καὶ τὰ κολίβρια, οἱ τροχίλοι, οἱ αὐστραλιανοὶ σπίνοι, καὶ ἡ ἀτελείωτη ποικιλία τῶν παπαγάλων...

«Γαλαζόλοφοι» μὲ τὰ ἑφτὰ χρώματα τοῦ πρίσματος, «ροτσχὶλ» μὲ κόκκινα κεφάλια καὶ κίτρινο λαιμό, «λόρι» μὲ φτερὰ ἅλικα καὶ γαλάζια, φλυαροῦσαν σ' ὅλα τὰ κλαριὰ τῶν δέντρων.

Οἱ κυνηγοὶ βγῆκαν γιὰ κυνῆγι. Οἱ ἄλλοι κάθησαν στὴν ὄχθη ἢ ἔκαναν περίπατο. Καὶ τὴν ὥρα τοῦ δείπνου ὁ κ. Ὄλπινετ τοὺς σέρβιρε πουλιὰ τῆς κατσαρόλας νοστιμότατα σὰν τσίχλες καὶ σὰν πέρδικες...

Κοιμήθηκαν ὕστερα ὡς τὴν αὐγή, ὡς τὴν ὥρα ποὺ ὁ Ὄλπινετ σέρβιρε τὸν καφὲ ποὺ ἄχνιζε, ἢ γιὰ ὅσους τὸ προτιμοῦσαν τὸ τσάϊ μὲ τὰ μπισκότα.

Ὁ ταγματάρχης δὲν εἶδε χωρὶς ἀνησυχία τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ Ἄϋρτον.

Τὸ ξύλο

(συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 627)

ἄρεσε αὐτὸ τὸ ταξείδι καὶ τί νὰ σοῦ πῶ; Γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπα τόσα ὄμορφα τοπεῖα... Ἔπειτα φτάσαμε στὸ ἐργοστάσιο. Ἐκεῖ μᾶς ἔκοψαν καὶ μᾶς ἔκαμαν κάτι ὄμορφες πραγματικὰ σανίδες... Ὕστερα κάμαμε μὲ μεγάλα τραῖνα ταξίδια κι' ἐφτάσαμε στὸν τόπο σας... Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν περιποίησι ποὺ εἶδα στὸ ἐργαστῆρι τοῦ ἐπιπλοποιοῦ. Καὶ στὸ τέλος ἔγινα ἕνα ὡραῖο ντουλάπι ἢ καλλίτερα ἦμουν ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ ντουλάπι. Αἰσθανόμουν περηφάνεια γιατὶ φάνταζα ὄφορφο καὶ εἶχα καλὴ συντροφιά! Φλυαρούσαμε τακτικὰ καὶ μὲ τ' ἄλλα ξύλα τῆς ντουλάπας ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ροῦχα ποὺ ἔβαζαν μέσα.... Πέρασαν ἔτσι χρόνια. Χρόνια πολλά! Καὶ μιὰ μέρα ἕνας τρομερὸς σεισμὸς ἔρριξε τὸ σπίτι καὶ οἱ πέτρες ἔπεσαν ἀπάνω στὴν ντουλάπα...Γίνηκε θρύψαλα. Κι' ἐγὼ ἔμεινα τὸ κομματάκι ποὺ μὲ βλέπεις. Ἕνας ἀνεμοστρόφουλας μὲ ἅρπαξε λίγες ὧρες ἀργότερα καὶ μ' ἔφερε ἐδῶ...

Ἂν θέλεις πάρε με μαζί σου... Πῶς θὰ ἤθελα νὰ τελειώσω τούτη τὴν πρόσκαιρη ζωή μου... Δὲν μὲ παίρνεις νὰ μὲ κάψης... Δὲν ξέρω τί θὰ γίνω! Μὰ κάτι μοῦ λέει πὼς θὰ γίνω ἀέρας καὶ θὰ ξαναπάω πάλι στὸν τόπο μου, τὸ μακρυνὸ τόπο μου, ποὺ χρόνια, χρόνια πολλὰ τὸν νοσταλγῶ... Θὰ μὲ ρουφήξη κάποιο δέντρο, ποιὸς ξέρει, κάποιο ἀπὸ τὰ δέντρα ποὺ εἶχαν φυτρώσει δίπλα μου ὅταν μὲ ἔκοψαν οἱ ξυλοκόποι.

Τὸ περίεργο ξύλο τελείωσε ἐδῶ τὴν ἱστορία του. Κι' ὁ Τάκης σαστισμένος, τὸ πρόσθεσε στὸ δεματάκι του μὲ τὰ ἄλλα ξύλα...

Τὸ ἴδιο βράδυ τὰ ξύλα στὸ τζάκι ἔπιασαν ἕνα παράξενο τραγοῦδι Ποιὸς ξέρει, λύπης ἢ χαρᾶς!

Η ΑΝΕΜΗ

Δὲν εἶπε ὅμως τίποτε σὲ κανέναν. Ὅσο γιὰ τὸν Γκλένερβαν, τὸ μόνο ποὺ φοβόταν ἦταν νὰ μὴ γυρίση μόνος του ὁ Ἄϋρτον.

Μιὰ δεύτερη προσεκτικὴ ἐξέταση τοῦ ἁμαξιοῦ, τὸν ἔκανε νὰ καταλάβη πὼς ὁ σιδηρουργὸς ἦταν ἀπαραίτητος, κι' αὐτὴ ἡ ἀναπάντεχη βλάβη μποροῦσε νὰ τοὺς ἀργοπορήση πολύ.

Ὡστόσο ὁ Ἄϋρτον δὲν ἄργησε νὰ φανῆ. Ἔφερνε μαζί του καὶ τὸν σιδηρουργό, ἕνα γίγαντα ὡς ἐκεῖ ἐπάνω ποὺ ἦταν ὁ σιδερᾶς τοῦ Μπλὰκ Ποϊντ. Ἡ φυσιογνωμία του ἦταν ἀποκρουστική, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶχε βέβαια σημασία, ἂν ἤξερε καλὰ τὴ δουλειά του.

Δὲν ἔβγαζε μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα του, ἀλλὰ ἑτοίμασε ἀμέσως τὰ ἐργαλεῖα του, κι' αὐτὸ ἱκανοποίησε τὸ λόρδο.

— Εἶναι καλὸς μάστορας; ρώτησε τὸν Ἄϋρτον.

— Αὐτὸ μυλόρδε ποῦ θέλετε νὰ τὸ ξέρω; Πρέπει νἆναι καλὸς γιατὶ εἶναι ὁ μόνος στὸ Μπλὰκ Ποϊντ.

Ὁ σιδερᾶς ὡστόσο δείχτηκε καλὸς μάστορας, γιατὶ διόρθωσε μὲ πολλὴ τέχνη τὸ ἁμάξι. Ἦταν ἐπιδέξιος καὶ φαινόταν νὰ ἔχη ἐξαιρετικὴ δύναμη στὰ χέρια. Ὁ ταγματάρχης παρατήρησε ὅτι στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του, εἶχε κάτι ἀπαίσιες μελανιές, ποὺ ἔδειχναν πρόσφατες βαθειὲς πληγές, ποὺ τὰ μανίκια τοῦ κουρελιασμένου του πουκάμισου δὲν κατόρθωναν νὰ τὶς κρύψουν.

Ὁ Μὰκ Νάμπ, ρώτησε τὸν σιδερᾶ γι' αὐτὲς τὶς πληγὲς ποὺ θἄπρεπε νὰ τὸν πονοῦν, δὲν ἔλαβε ὅμως ἀπάντηση.

Σὲ δυὸ ὧρες μέσα τὸ ἁμάξι φτιάχτηκε.

Ὅσο γιὰ τὸ ἄλογο τοῦ Γκλένερβαν, ὁ σιδερᾶς εἶχε φέρει ἕτοιμα πέταλα ποὺ καρφώθηκαν ἀμέσως στὴ θέση ἐκείνων ποὺ εἶχαν φύγη.

Αὐτὰ τὰ πέταλα εἶχαν κάτι ποὺ δὲν ξέφυγε τοῦ ταγματάρχη. Εἶχαν ἐπάνω σκαλισμένο ἕνα τετράφυλλο τριφύλλι ποὺ καθὼς τὸ ζῶο πατοῦσε στὸ μαλακὸ χῶμα, ξεχώριζε καθαρὰ στὸ ἀποτύπωμά του. Ρώτησε τὸν Ἄϋρτον καὶ κεῖνος τοῦ ἐξήγησε πὼς ἦταν ἡ μάρκα τοῦ Μπλὰκ Ποϊντ: ὅταν χανόταν κανένα ἄλογο τοῦ συνοικισμοῦ, ἦταν εὔκολο νὰ τὸ εὕρουν καὶ νὰ μὴ τὸ μπερδέψουν μὲ τὰ ζῶα ἄλλου συνοικισμοῦ ποὺ εἶχαν ἄλλο σημάδι στὸ πέταλό τους.

— Πολὺ ἔξυπνο! παραδέχτηκε ὁ Μὰκ Νάμπ.

Σὲ λίγο ὁ σιδερᾶς τέλειωσε τὴ δουλειά του, τὸν πλήρωσαν καβάλλησε τὸ ἄλογό του κι' ἔφυγε.

Μισὴ ὥρα ἀργότερα, οἱ ταξιδιῶτες ξεκινοῦσαν.

Τὸ ταξίδι ἦταν ἀρκετὰ μονότονο. Ἡ λαίδη Ἕλενα δεχόταν μὲ τὴ σειρὰ τὴν ἐπίσκεψη τῶν καβαλλάρηδων στὸ σαλονάκι της πάνω στὸ ἁμάξι ποὺ γιὰ λίγη ὥρα ξεκουράζονταν ἀπὸ τὸ ἄλογο, ἔπιναν κανένα καφεδάκι καὶ κουβέντιαζαν μὲ τὴν ἔξυπνη καὶ ὡραία γυναίκα τοῦ λόρδου, καὶ τὴν χαριτωμένη μὶς Γκράντ...

Ἔτσι ταξίδεψαν ὡς τὶς 29 Δεκεμβρίου καὶ κατὰ τὶς δέκα, ἔφτασαν σὲ μιὰ μικρὴ πόλη, τὸ Κάρλσμπουργκ. Ὁ Ἄϋρτον ἦταν τῆς γνώμης νὰ μὴν περάσουν ἀπὸ μέσα γιὰ νὰ μὴν ἀργοπορήσουν, ἀλλὰ ὁ Παγανέλ ποὺ ἤθελε νὰ τὴν δῆ, πῆγε μὲ τὸν Ροβέρτο, μὲ τὴν συμφωνία νὰ συναντηθοῦν ἀργότερα πιὸ πέρα.

— Εἶναι μιὰ πόλη τυπικὰ Αὐστραλιανή, καὶ θέλω νὰ δῶ πῶς εἶναι. Αὐτὲς οἱ πόλεις φυτρώνουν ἀπὸ τὴν μιὰ ὡς τὴν ἄλλη μέρα, καὶ εἶναι ἑκατοντάδες τέτοιες στὴν Αὐστραλία.

Στὴ μέση τοῦ Κάρλσμπουργκ ἦταν μιὰ πλατεῖα. Ἐκεῖ ἦταν ἡ Τράπεζα, τὸ Δικαστήριο, τὸ Σχολεῖο, ἡ ἐκκλησία τὸ δημαρχεῖο, καὶ τὰ καταστήματα. Πιὸ πέρα, ἁπλώνονταν τὰ σπίτια, καμμιὰ διακοσαριὰ σπίτια ἀπὸ κόκκινο τοῦβλο, ὅλα παρόμοια.

Ὅταν μαζεύονταν καὶ ἄλλοι κάτοικοι, ἔχτιζαν καὶ ἄλλα σπίτια στὴν ἄκρη τῶν δρόμων. Κι' ἔτσι ἡ Πολιτεία μεγάλωνε κανονικά, ὅπως μακραίνουν τὰ παντελόνια τῶν παιδιῶν ὅταν ψηλώνουν.

Ξαναβρῆκαν τὴν κατασκήνωση ὁδηγούμενοι ἀπὸ τὸ Σταυρὸ τοῦ Νότου.

Δὲν ἔμειναν παρὰ μιὰ ὥρα στὸ Κάρλσμπουργκ κι' ὕστερα ἕνας γρήγορος καλπασμός, τοὺς ἔφερε στὸ ἁμάξι.

Δὲν εἶχαν συναντήσει ἀκόμη κανέναν ἰθαγενῆ, ἀλλὰ ὁ Παγανέλ τοὺς ἐξήγησε, πὼς οἱ Αὐστραλιανοὶ εἶχαν μαζευτῆ στὰ δυτικά, ὅπου ζοῦσαν καλύτερα.

— Πλησιάζουμε στὴν περιοχὴ τοῦ χρυσαφιοῦ, τοὺς ἐξήγησε. Εἴμαστε σὲ περιοχὴ πολιτισμένη καὶ πρὶν νὰ δύση ὁ ἥλιος, θὰ φθάσωμε στὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές.

— Σιδηρόδρομος σ' αὐτὴν τὴν ἐρημιά!

— Μὰ γιατὶ ὄχι;

Καὶ πράγματι. Σὲ λίγο ἄκουσαν τὸ σφύριγμα τῆς ἀτμομηχανῆς.

Αὐτὸς ὁ σιδηρόδρομος συνέδεε τὴν πρωτεύουσα τῆς Βικτωρίας μὲ τὸν μεγάλο ποταμὸ τῆς Αὐστραλίας.

Ὁ τριακοστὸς ἔβδομος παράλληλος ποὺ ἀκολουθοῦσαν οἱ ταξιδιῶτες μας, διέσχιζε τὴν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἀκριβῶς σ' ἕνα σημεῖο ποὺ λεγόταν Κάμδεν Μπρίτζ. Γέφυρα τοῦ Κάμδεν.

Ἡ γέφυρα τοῦ Κάμδεν ἀπ' ὅπου περνοῦσε ὁ σιδηρόδρομος, ἦταν μιὰ γέφυρα κομμένη στὰ δύο, ποὺ ἄνοιγε κι' ἔκλεινε σὰν πορτόνι, γιὰ νὰ περνάη τὸ τραῖνο ὅταν ἦταν κλειστή, καὶ τὰ πλοῖα τοῦ ποταμοῦ ὅταν ἦταν ἀνοιχτή, γιατὶ ἦταν πολὺ χαμηλὴ καὶ θὰ πιανόταν τὰ κατάρτια τους.

Πρὸς τὴν Κάμδε μπρίτζ πήγαινε λοιπὸν καὶ ὁ Ἄϋρτον τὸ ἁμάξι.

Ὁ Γκλένερβαν ὅμως ποὺ παρατήρησε διάφορους καουμπόϋς τῆς περιοχῆς νὰ καλπάζουν πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση, πρότεινε στοὺς φίλους του νὰ πᾶνε πιὸ γρήγορα μὲ τ' ἄλογά τους γιὰ νὰ δοῦνε τί συμβαίνει.

Τὸ ἁμάξι θὰ περίμενε φυσικὰ νὰ γυρίσουν.

Ὅσο προχωροῦσαν πρὸς τὴν Κάμδεν μπρίτζ, τόσο γινόταν καὶ πιὸ βέβαιο πὼς κάτι σοβαρὸ ἔπρεπε νὰ ἔχη συμβῆ ἐκεῖ.

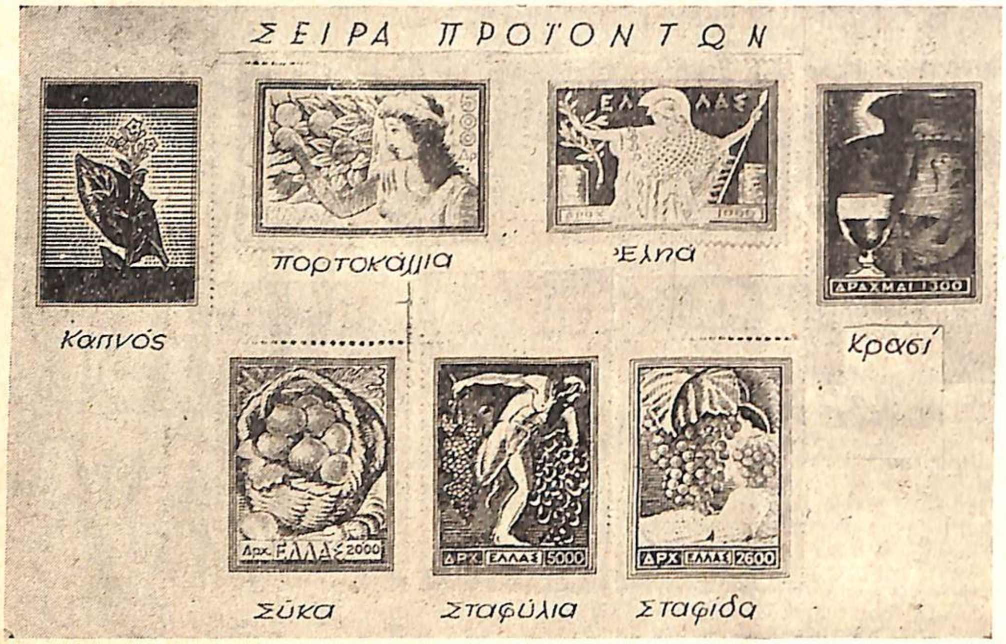
Οἱ καουμπόϋς ποὺ κάλπαζαν, ὁλοένα ἐπαναλάμβαναν:

—Τοῦ δὴ ραίηλγουαίη! Στὸν σιδηρόδρομο!

Ὅταν ἔφταναν στὴν Κάμδεν μπρίτζ, κατάλαβαν πὼς εἶχαν καλὰ μαντέψει. Στὶς ὄχθες τοῦ ποταμιοῦ, στὴν ἀνοιχτὴ γέφυρα, ἦταν ἕνα τραῖνο μὲ ἀρκετὰ βαγόνια, ἐκτροχιασμένο, ποὺ καΐγονταν.

(Συνεχίζεται)

Η ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΜΑΣ ΣΤΗΛΗ

Τὰ γραμματόσημα τῆς «σειρᾶς 'Ελληνικῶν Προϊόντων» γιὰ τὰ ὁποῖα ὁ Φιλοτελιστὴς σᾶς μίλησε στὸ προηγούμενο φύλλο.

'Εδῶ καὶ λίγο καιρὸ ἡ Αἴγυπτος ἦτο βασίλειο. Βασιληᾶς ἦταν ὁ Φαρούκ. Ἕνα μέρος ἀπὸ τὴν περιουσία του ἦταν καὶ οἱ συλλογὲς ποὺ τοῦ ἄφησε ὁ πατέρας του.

Μεταξὺ τῶν διαφόρων συλλογῶν ποὺ ἔκαμε ὁ Φουάτ, ὁ πατέρας τοῦ σημερινοῦ ἐκπτώτου βασιλέα Φαρούκ, ὑπῆρχε καὶ σπουδαία συλλογὴ γραμματοσήμων ἡ ὁποία εἶχε μεγάλην ἀξία. Βάση, ὅμως, αὐτῶν τῶν συλλογῶν ἦτο ἡ συλλογή του Αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ποὺ κατήρτισε ἀρχικῶς ὁ Φουάτ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ τὴν ὁποίαν ἐπλούτησε μὲ δύο συλλογὰς ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἀργότερον ἀπὸ δύο μεγάλους φιλοτελιστάς. Ἡ μία ἡ καὶ σπουδαιοτέρα ἀνῆκε σ' ἕνα ἄλλο συλλέκτη ποὺ λεγόταν Μακένζυ Λῶ καὶ ἀγοράσθηκε τότε ἀντὶ περίπου 5000 χρυσῶν ἀγγλικῶν λιρῶν.

Ἡ δευτέρα ἡ ὁποία ἦτο ἐπίσης ἀρκετὰ καλὴ ἀγοράσθηκε ἀπὸ ἕνα Αἰγύπτιον συλλέκτη τὸν 'Αλβέρτο Ἔϊντ.

Ὁ Φουάτ κατόρθωσε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ γίνη κάτοχος τῆς μεγαλυτέρας, πλουσιοτέρας, καὶ σπουδαιοτέρας συλλογῆς αἰγυπτιακῶν γραμμστοσήμων ὅλου τοῦ κόσμου. Στὴν συλλογὴ αὐτὴ ὑπῆρχον γραμματόσημα εἰς τετράδες, μὲ σφάλματα καὶ ποικιλίας τὰς ὁποίας εἰς καμμίαν ἄλλην συλλογὴν δὲν εὑρίσκοντο. Ὑπῆρχον ἐκεῖ καὶ φύλλα ὁλόκληρα πλήρων σειρῶν. Μία τέτοια σειρὰ ποὺ σήμερον εἶναι περιζήτητη καὶ στοιχίζει τοὐλάχιστον 2.000.000 δραχμὰς ἡ μία, ὑπάρχει ἐκεῖ εἰς φύλλα τῶν 100. Λοιπὸν μόνον αὐτὰ τὰ φύλλα στοιχίζουν 200.000.000 δραχμῶν. Καὶ τὶ ἄλλο δὲν ἔχει αὐτὴ ἡ συλλογή.

Ὁ Φουάτ ἐκτὸς τῆς Αἰγυπτιακῆς συλλογῆς εἶχε κάμει καὶ ἄλλες συλλογὲς, πολὺ σοβαρές καὶ πλούσιες. Εἶχε μία συλλογὴ ἀπὸ γραμματόσημα τοῦ Μεξικοῦ, καὶ ἄλλην μίαν τῆς μικρᾶς δημοκρατίας τῆς Κόστα Ρίκα εἰς τὴν Κεντρικὴν 'Αμερικήν, μίαν τῆς Νεαπόλεως (παλαιὸ ἰταλικὸν κρατίδιον) εἶχε δὲ καὶ πολλὰ σπάνια γραμματόσημα τῆς Ρουμανίας. 'Αγγλικῶν 'Αποικιῶν, Γαλλίας, 'Αμερικῆς ποὺ τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ ἀξίζει πολλὰ ἑκατομμύρια δραχμῶν

Ἡ Αἰγυπτιακὴ Κυβέρνησις ἡ ὁποία ἔχει κάμει κατάσχεσιν ὅλης τῆς περιουσίας τοῦ Φαροὺκ πρόκειται νὰ πωλήση μαζὺ μὲ τὶς ἄλλες συλλογὲς καὶ τὶς συλλογὲς τῶν γραμματοσήμων τοῦ Φαροὺκ σὲ δημοπρασία ποὺ θὰ γίνη τὴν ἄνοιξη τοῦ ἐρχομένου χρόνου εἰς τὸ Κάϊρον.

'Επειδὴ αἱ δημοπρασίαι αὐταὶ τῶν διαφόρων συλλογῶν, πινάκων, κοσμημάτων, χρυσῶν ἀντικειμένων κλπ. θὰ δώσουν ἀφορμὴν εἰς πολλοὺς συλλέκτας νὰ παρευρεθοῦν προσωπικῶς διὰ νὰ ἀγοράσουν ὅτι τοὺς χρειάζεται, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ μεταβοῦν καὶ πολλοὶ φιλοτελισταὶ, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀγοράσουν, συναγωνιζόμενοι μεταξύ των, τὰ γραμματόσημα ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρουν.

Δυστυχῶς διὰ τὸν φιλοτελισμὸν θὰ σκορπισθῆ τὸ περιεχόμενον τῶν μοναδικῶν εἰς τὸν κόσμον αὐτῶν συλλογῶν Αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ποὺ θὰ εἶναι πλέον ἀδύνατον νὰ συγκεντρωθοῦν εἰς μίαν καὶ μόνην συλλογήν, ἐκτὸς ἐὰν εὑρεθῆ κανένας πάμπλουτος συλλέκτης καὶ τὴν ἀγοράση ὁλόκληρη.

Ο ΦΙΛΟΤΕΛΙΣΤΗΣ

◇◇

Πάνω ἀπ' τὸ Σοῦλι

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 623)

'Αγᾶ. Σκύβομε καὶ σκορπίζομε νοερὰ λίγες δάφνες.

Φτάνουμε στὴν πόλη, σούρουπο πιά. Τὸ σιδερένιο πουλὶ κατεβαίνει ἀπότομα. Ἕνα τράνταγμα, ἕνα καρδιοχτῦπι. Τὰ φτερά του ἀγγίζουν τὴν ἠπειρώτικη γῆ.

Δὲν εἴμαστε κουρασμένοι. Αὐτὸ τὸ καλὸ ἔχει τὸ ταξίδι μὲ ἀεροπλάνο. Κατεβαίνεις φρέσκος κι' ἀτσαλάκωτος καὶ μπορεῖς νὰ πᾶς κατ' εὐθεῖαν στὸ ζαχαροπλαστεῖο νὰ πάρης τὴν πάστα σου. Μὰ ἐμεῖς προτιμοῦμε νὰ βροῦμε ξενοδοχεῖο ν' ἀποθέσωμε τὶς βαλίτσες μας. Θέλομε νὰ προφτάσωμε νὰ τσιμπήσουμε κάτι, πρὶν βγῆ τὸ φεγγάρι. Θἆναι ὄνειρο νὰ δῆς μὲ πανσέληνο τὴ λίμνη. Κι' ἀπόψε εἶναι ὁλοφέγγαρη ξαστεριά! Τὸ φθινόπωρο —τὶ παράξενο— δὲ μᾶς ἀκολούθησε στὴ μυθικὴ αὐτὴ χώρα ποὺ μοιάζει ἀπόψε σὰν ἀνοιξιάτικη, πάζοντας θρύλους κι' ἀσύγκριτες ὀμορφιές!

ΕΛΕΝΗ ΠΑΡΗ

ΤΟ ΣΚΑΚΙ

22ον.

Συνεχίζοντας σήμερα τὰ ἀνοικτὰ ντεπεῦτα (βλέπε τὸ προηγούμενο φύλλο), θὰ δοῦμε τὴν παρτίδα τοῦ Ι τῆς Β ἢ Βιενέζικη Παρτίδα, ὅπως τὴ λένε Μιὰ συνηθισμένη συνέχειά της εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

1 ε2 - ε4 ε7 - ε5
2 Ιβ1 - γ3 Ιη8 - ζ6
3 Αζ1 - γ4 Ιζ6 Χ ε4

'Εδῶ τὰ μαῦρα μὲ τὴν «ψευδοθυσία» αὐτὴ φέρνουν ἱκονοποιητικὴ ἰσορροπία στὸ παιχνίδι τους. Λέμε «ψευδοθυσία» γιατὶ τὰ λευκὰ δὲν ἔχουν συμφέρον νὰ πάρουν μὲ 4Ιγ3 Χ Ιε4 λόγῳ τῆς κινήσεως τῶν μαύρων 4 . . . . δ7 - δ5. Τὸ πιόνι αὐτὸ προσβάλλει δύο φιγοῦρες συγχρόνως καὶ ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δύο παίρνεται.

Οὔτε συμφέρει στὰ λευκὰ νὰ παίξουν 4Αγ4 Χ ζ7 + γιατὶ ἀκολουθεῖ 4 . . . . . Ρε8 Χ ζ7 5Ιγ3 Χ Ιε4, δ7 - δ5 ποὺ δυναμώνει τὰ μαῦρα πολὺ στὸ κέντρο. Γι' αὐτὸ τὰ λευκὰ συνεχίζουν ἔτσι:

4 Βδ1 - θ5

Ἡ πρόωρη ἔξοδος τῆς Β εἶναι συνήθως ἐπιζήμια, ἀλλὰ ἐδῶ εἶναι καλή. Τὰ λευκὰ θὰ πάρουν πίσω τὸ πιόνι τους ἀπειλῶντας μὰτ στὸ ζ7 καὶ προσβάλλοντας τὸ πιόνι ε5 τῶν μαύρων.

4 . . . . Ιε4 - δ6

'Αναγκαστικὴ καὶ μοναδικὴ ἄμυνα.

5 Βθ5 Χ ε5 + Βδ8 - ε7.

'Αναγκαστικὸ γιατὶ ἂν 5 . . . . Αζ8 - ε7 6 Βε5 Χ η7 κλπ.

6 Βε5Χε7+ Αζ8Χε7
7 Αγ4 - β3 Ιβ6 - ζ5

γιὰ νὰ συνεχίση μὲ γ7 - γ6 καὶ δ7 - δ5 ὁπότε κι' ἡ παρτίδα ἰσορροπεῖ.

Μιὰ ἄλλη συνηθισμένη συνέχεια τῆς Βιενέζικης παρτίδας εἶναι τὸ Βιενέζικο γκαμπί. (Γκαμπὶ σημαίνει θυσία πιονιοῦ στὴν ἀρχὴ τοῦ παιχνιδιοῦ μὲ σκοπὸ ν' ἀκολουθήση μιὰν ἰσχυρὴ ἐπίθεση). Τὸ Βιενέζικο λοιπὸν καμπὶ ἐξελίσσεται ἔτσι:

1 ε2 - ε4 ε7 - ε5
2 Ιβ1 - γ3 Ιβ8 - γ6
3 ζ2 - ζ4 ε5 Χ ζ4
4 Ιη1 - ζ3 η7 - η5
5 θ2 - θ4 η5 - η4
6 Ιζ3 - η5 θ7 - θ6
7 Ιη5 Χ ζ7 Ρε8 Χζ7
8 δ2 - δ4 κλπ.

Μετὰ τὴν τρίτη κίνηση τῶν μαύρων (ε5Χζ4) τὰ λευκὰ μποροῦν νὰ συνεχίσουν καὶ μὲ τὴν κίνηση 4 δ2 - δ4, Βδ8 - θ4 +. 5 Ρε1 - ε2 κλπ. Ἡ συνέχεια αὐτὴ εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «καμπὶ Στάϊνιτς». 'Απάνω σ' αὐτὸ σᾶς δίνω παρακάτω μιὰ ὡραία παρτίδα παιγμένη στὸ Παρίσι τὸ 1900. Σᾶς τὴν γράφω χωρὶς σχόλια καὶ μὲ τὸ συντομευμένο σύστημα (βλ. συνέχεια 10η στὸ τεῦχος ἀριθ. 82).

1 ε2 ε5
2 Ιγ3 Ιγ6
3 ζ4 ε5 Χ ζ4
4 δ4 Βθ4+
5 Ρε2 δ5
6 ε4 Χ δ5 Αη4+
7 Ιζ3 0-0-0
8 δ5 Χ Ιγ6 Ιζ6
9 Βε1 Πε8+;
10 Ρδ2 Bθ5
11 Βζ2 Αβ4
12 Αδ3 Πε3
13 γ6 Χ β7+ Ρβ8
14 Ιε5 Πε2+
15 Β Χ Πε2 ΑΧΒε2
16 Α Χ Αε2 Ιε4+;
17 Ρδ3 Ιζ2+
18 Ργ4! Βθ6
19 Αζ3 γ5;
20 Ιδ7+ Ργ7
21 Α Χ ζ4+! Β Χ ιζ4
22 Ιδ5+ Ρ Χ Ιδ7

23 Ι Χ Βζ4 Ι Χ Πθ!
24 δ4 Χ γ5! Αα5
25 64! Αγ7
26 Πδ1+! Ρε8
27 Αγ6+! Και τὰ μαῦρα ἐγκατέλειψαν γιατὶ ἂν 27.....Ρζ8.
28 Πδ8+ κλπ. καὶ ἂν 27.... Ρε7 28 Πδ7+ κλπ.

Στὸ ἐρχόμενο θὰ συνεχίσουμε μὲ τ ἄλλα ἀνοιχτὰ ντεποῦτα.

Στὸ μεταξὺ οἱ φίλοι τῆς στήλης μας δὲν πρέπει ν' ἀρκοῦνται μονάχα σὲ ὅσα γράφουμε ἐδῶ, ἀλλά, καθὼς ἔχουμε πεῖ καὶ ἄλλοτε, πρέπει νὰ κάνουν διαρκῶς ἐξάσκηση στὴν σκακιέρα τους, μόνοι ἢ μὲ φίλους καὶ ἰδίως μὲ παλιοὺς παῖκτες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους θὰ ἔχουν ἀσφαλῶς νὰ μάθουν πολλὰ χρήσιμα πράγματα, ποὺ εἶναι φυσικὰ ἀδύνατον νὰ γραφοῦν ὅλα στὴ στήλη αὐτήν.

Πρέπει νὰ παίζουν μεταξύ τους παρτίδες καὶ νὰ προσπαθοῦν ν' ἀναλύουν τὶς διάφορες ἐξελίξεις τοῦ παιχνιδιοῦ. Νὰ 6ρίσκουν τὶς αἰτίες μιᾶς ἀποτυχίας γιὰ νὰ τὶς ἀποφεύγουν στὸ μέλλον. Ἔτσι σιγὰ—σιγὰ θὰ μάθουν τὰ μυστικὰ τοῦ ὡραίου αὐτοῦ παιχνιδιοῦ, καὶ θὰ μπορέσουν νὰ καταλάβουν ἀργότερα τὶς ὡραῖες παρτίδες ποὺ θὰ δίνουμε ἀπὸ τὴ στήλη αὐτὴ καθὼς καὶ τὰ προβλήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα θὰ μιλήσουμε ἐπίσης πολὺ σύντομα — μόλις τελειώσουμε τὸ περιληπτικό μας κεφάλαιο γιὰ τ' ἀνοίγματα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Νῖκον Βερίτην (Κυπαρισσία): Σήμερα σοῦ ἀπαντῶ στὰ ὑπόλοιπα ἐρωτήματά σου.

α) Μοῦ γράφεις: «Λέγουν ὅτι ὅταν ὁ ἕνας παίκτης μείνη μόνον μὲ τὸν Ρ του χωρὶς νὰ ἔχη κανένα ἄλλο κομμάτι, ἂν κατορθώση μέσα σὲ 7 ἢ 13 κινήσεις νὰ διαφύγη τὸ μὰτ τοῦ ἀντιπάλου, φέρνει πάτ. Εἶναι σωστὸ αὐτό;» Λοιπὸν μάθε ὅτι τέτοιο πρᾶγμα δὲν ὑπάρχει.

Τὸ μόνο ποὺ δικαιοῦται ὁ παίκτης σ' ὁποιαδήποτε στιγμὴ τῆς παρτίδας, εἶναι αὐτὸ ποὺ προβλέπει ὁ κανονισμὸς σὰν 5η καὶ 6η περίπτωση τῆς νούλας καὶ ποὺ σᾶς τὶς ἔγραψα στὴν 11η συνέχειά μας (τεῦχος ἀρ. 83). Εἶναι δηλαδὴ οἱ 50 κινήσεις. Οὔτε μιὰ λιγώτερη.

6) Ἀπὸ τὴ θέση ποὺ μοῦ γράφεις, ἂν ὁ μαῦρος κάμη τὴν τόσο χονδρὴ ἀβλεψία νὰ φέρη τὴν Β του στὸ δ5, ὁ λευκὸς φυσικὰ ἁπλούστατα, θὰ τὴν πάρη ἀμέσως μὲ τὸν Ι χωρὶς κἂν νὰ προτάξη τὸ σὰχ ποὺ γράφεις καὶ ἡ παρτίδα πλέον δὲν παίζεται γιατὶ τὸ μὰτ ἀκολουθεῖ σὲ 2—3 κινήσεις.

γ) Γράφεις τέλος: «Λέτε ὅτι μόνο κατὰ τὸ ρὸκ πραγματοποιεῖται κίνησις κατὰ τὴν ὁποίαν παίζουν δυὸ κομμάτια μαζύ, ἐνῶ ὁ παίκτης κατὰ τὴν πρώτη του κίνηση μπορεῖ νὰ κινήση δυὸ πιόνια κάνοντας ἕνα 6ῆμα τὸ καθένα».

Λοιπὸν σοῦ ἀπαντῶ ὅτι οὔτε τέτοιο πρᾶγμα ὑπάρχει στὸ σκάκι.

Ἦταν μιὰ πολὺ παλαιὰ ἐλάχιστα καὶ τότε διαδεδομένη αἵρεση ποὺ ἐξέλειπε ἐδῶ καὶ τρεῖς νομίζω αἰῶνες! Ἂν ὑπάρχη ἀκόμη κανεὶς νὰ ἐπιμένη σ' αὐτή, δικαίωμά του. Μόνο ποὺ δὲν θὰ γίνεται δεκτὸς σὲ ἐπισήμους ἀγῶνες. Σήμερα ἰσχύει κι' ἐφαρμόζεται σ' ὅλο τὸν κόσμο ὁ ἐπίσημος διεθνὴς κανονισμὸς ὁ ὁποῖος ἔχει συνταχθῆ ἀπὸ τὴν Διεθνῆ Σκακιστικὴ Ὁμοσπονδία καὶ ὁ ὁποῖος φυσικὰ δὲν περιλαμβάνει τέτοια πράγματα.

Σημείωση: Θ' ἀπαντῶ πάντα στὶς ἀπορίες τῶν φίλων μου, ποὺ θὰ μοῦ διαβιβάζη ὁ ἀρχισυντάκτης. Παρακαλῶ μόνο νὰ μὴ μὲ ρωτοῦν πράγματα ποὺ τἄχουμε ἤδη πεῖ. Τὰ ἐρωτήματά τους νὰ εἶναι γραμμένα σὲ ἰδιαίτερο χαρτὶ μὲ τ' ὄνομα καὶ τὴ διεύθυνσή τους.

ΤΟ ΠΙΟΝΙ

Τί πρέπει νὰ κάνουμε
ΩΣΠΟΥ ΝΑΡΘΗ Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

Ἐπιθέματα καὶ ἐπίδεσμοι

Σὲ προηγούμενο τεῦχος μιλήσαμε καὶ γιὰ τὰ δυό. Ἐπιθέματα λέγονται τὰ πράγματα ποὺ μ' αὐτὰ σκεπάζουμε τὸ τραῦμα ἢ τὸ κάψιμο. Τὸ πιὸ συνηθισμένο ἐπίθεμα εἶναι ἡ ἀποστειρωμένη γάζα ποὺ πουλιέται στὰ φαρμακεῖα μέσα σὲ κουτάκια.

Ἂν δὲν ἔχομε τέτοια στὴν διάθεσή μας, χρησιμοποιοῦμε καθὼς εἴπαμε καθαρὸ μαντήλι σιδερωμένο μὲ καυτὸ σίδερο, ἢ καθαρὸ πανὶ ποὺ τὸ περνᾶμε πάνω σὲ ἀνοιχτὴ φωτιὰ (ἀπὸ κάρβουνα, πετρέλαιο, γκάζι ξύλα) ὡς «ν' ἁρπάξη σχεδόν». Ἂν καῆ ἐλαφρὰ αὐτὸ δὲν 6λάπτει.

Προσέχωμε δὲ νὰ μὴν ἀγκίξωμε τὸ ἀποστειρωμένο πανὶ μὲ τὰ δάχτυλά μας ἐκεῖ ποὺ θ' ἀκουμπήση τὴν πληγή.

Ὅσο γιὰ τὸν ἐπίδεσμο, χρησιμεύει γιὰ νὰ κρατᾶ τὸ ἐπίθεμα στὴ θέση του.

Ἔχομε πῆ σὲ προηγούμενο σημείωμα ὅτι γιὰ πληγὲς δὲν χρησιμοποιοῦνται ἀπ' εὐθείας οἱ ἐπίδεσμοι. Πρέπει ἡ πληγὴ νὰ σκεπαστῆ πρῶτα μὲ ἕνα ἐπίθεμα.

Ὁ πιὸ πρακτικὸς ἐπίδεσμος εἶναι ὁ τριγωνικὸς ποὺ στερεώνεται πολὺ καλὰ μὲ ναυτικὸ κόμπο.

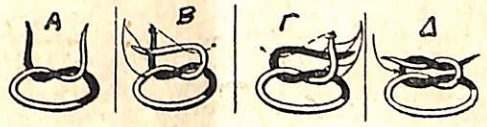
Ὅλοι πρέπει νὰ ξέρωμε νὰ δένωμε ἕναν ἐπίδεσμο.

Οἱ εἰκόνες δείχνουν πῶς δένεται ὁ ναυτικὸς κόμπος μὲ τὶς δυὸ ἄκρες τοῦ τριγωνικοῦ ἐπιδέσμου.

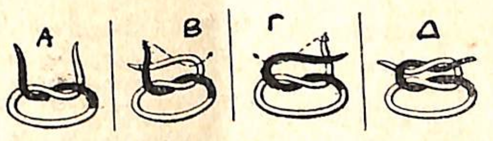
Ὁ κόμπος μπορεῖ νὰ γίνει μὲ δυὸ τρόπους. Ἀρχίζομε δηλαδὴ ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα Α, συνεχίζομε ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα Β ἢ ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα Γ. Ὁ κόμπος συμπληρώνεται ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα Δ.

Ἂν ἀντὶ τῶν σωστῶν αὐτῶν διασταυρώσεων ὅπως φαίνονται στὶς εἰκόνες Β ἢ Γ διασταυρώνουμε τὶς ἄκρες ὅπως δείχνουν οἱ εἰκόνες Β΄ καὶ Γ΄ τότε θὰ φτιάνουμε ἕνα κόμπο σὰν αὐτὸν ποὺ φαίνεται στὴν εἰκόνα Δ΄ ποὺ ὄχι μόνον δὲν συγκρατεῖ καλά, ἀλλὰ λύνεται καὶ πολὺ εὔκολα.

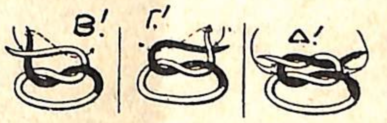
ΠΩΣ ΔΕΝΕΤΑΙ Ο ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΚΟΜΠΟΣ ΠΟΥ ΣΤΕΡΕΩΝΕΤΑΙ Ο ΤΡΙΓΩΝΙΚΟΣ ΕΠΙΔΕΣΜΟΣ

Πρῶτος τρόπος

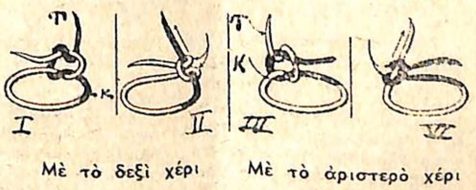

Δεύτερος τρόπος

Λανθασμένος τρόπος

ΠΩΣ ΛΥΕΤΑΙ Ο ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΚΟΜΠΟΣ

Μὲ τὸ δεξὶ χέρι Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι

ΠΩΣ ΛΥΝΕΤΑΙ Ο ΚΟΜΠΟΣ

Μποροῦμε νὰ λύσωμε τὸν κόμπο πολὺ εὔκολα μὲ τοὺς δυὸ τρόπους ποὺ δείχνουν οἱ εἰκόνες. Μὲ τὸν τρόπο Ι νὰ τὶ κάνομε:

Κρατᾶμε τὸν κόμπο στὸ μέρος ποὺ εἶναι τὸ γράμμα Κ τῆς εἰκόνας Ι ἐνῶ τὴν ἴδια στιγμὴ τραβᾶμε τὴν ἄκρη τοῦ κόμπου ὅπου ὑπάρχει τὸ γράμμα Γ. Ἀμέσως κατόπιν κάνομε ὥστε ὁ κόμπος νὰ γλυστρήση πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ 6έλους ὅπως δείχνει ἡ εἰκόνα ΙΙ. Τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα θὰ ἔχομε ἂν κάνομε ὅτι δείχνει ἡ εἰκόνα ΙΙΙ καὶ ΙV.

Ὁ πρῶτος τρόπος 6ολεύει ὅσους χρησιμοποιοῦν τὸ δεξὶ χέρι. Ὁ δεύτερος, ὅσους χρησιμοποιοῦν τὸ ἀριστερό.

Κοντὰ στὸ νοῦ ὅμως, καὶ αὐτὸς τοὺς κόμπους δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς μάθωμε κοιτάζοντας τὸ περιοδικὸ τὴν στιγμὴ ποὺ περιποιούμαστε ἕναν τραυματία. Πρέπει νὰ τοὺς ξέρωμε καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα, ἀπὸ πρίν. Λοιπὸν ἐμπρός. Πάρετε ἕνα τρίγωνο πανὶ στὸ μέγεθος ἑνὸς μεγάλου μαντηλιοῦ, καὶ ἀσκηθῆτε.

Οἱ κόμποι, ὅπως εἴπαμε καὶ στὸ προηγούμενο, πρέπει νὰ γίνονται σὲ μέρη ποὺ νὰ τοὺς 6ρίσκομε εὔκολα χωρὶς νὰ ἀναγκαζόμαστε νὰ μετακινοῦμε τὸν τραυματία.

Δὲν πρέπει νὰ γίνονται ποτὲ πάνω στὴν πληγή.

Δὲν πρέπει νὰ γίνονται καὶ σὲ μέρη ποὺ μπορεῖ νὰ τὸν ἐνοχλοῦν: στὸ αὐτὶ λ. χ. ὅπου ὁ τραυματίας θὰ ἐμποδίζεται νὰ ἀκουμπάη πάνω στὸ μαξηλάρι ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πλευρό.

Καὶ σὲ προηγούμενα εἴπαμε πῶς ὁ ἐπίδεσμος δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ σφιχτός. Ἔχομε ὑπ' ὄψη μας πῶς πολὺ συχνὰ τὰ τραύματα πρήζονται. Λοιπὸν πρέπει νὰ ἐπιθεωροῦμε τὸν ἐπίδεσμο κάθε τόσο, γιατὶ ἕνας κανονικὸς ἐπίδεσμος μπορεῖ νὰ εἶναι τώρα σφιχτὸς ἐξ αἰτίας τοῦ πρηξίματος.

Μὰ οὔτε καὶ πολὺ χαλαροὺς ἐπιδέσμους δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε γιατὶ μπορεῖ νὰ γλυστρήσουν καὶ ν' ἀφήσουν τὸ τραῦμα ἀκάλυπτο.

Τὸν τριγωνικὸ ἐπίδεσμο τὸν χρησιμοποιοῦμε εἴτε χωρὶς νὰ τὸν διπλώσωμε σὲ τραύματα ποὺ πιάνουν μεγάλη ἔκταση ὅπως εἶναι λ. χ. τὰ ἐγκαύματα, εἴτε διπλωμένον σὲ «ἐπιδεσμικὴ ταινία» ὅπως τὸν λένε οἱ γιατροί. Στὰ ἐρχόμενα θὰ ποῦμε πῶς χρησιμοποιοῦμε τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ ἐπιδέσωμε τὰ διάφορα μέρη τοῦ σώματος ὅπου ὑπάρχει ἡ πληγή.

Γιατρὸς Κ.

Ἡ στήλη τῶν Συλλόγων

ΙΔΡΥΘΗΚΕ ΣΤΗ ΔΡΑΜΑ Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΓΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ»

Ἀναγνῶσται-στριες τοῦ Σ. τ. Π. σὰν μετέωρο ἐμφανιζόμαστε στὸ περιοδικὸ ἱδρύοντες ἕνα καθαρὰ Χριστιανικὸ ὑπερσύλλογο : «ΑΓΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ» Τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου εἶναι ἀναγνῶστες καὶ ἀναγνώστριες τοῦ Σ. τ. Π. τῆς Δράμας. Σᾶς ὑποσχόμεθα δράση, ἐπιδιώκουμε ἀνώτερα ἰδανικά.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΑΓΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ»

Προκηρύσσομε λογοτεχνικὸ διαγωνισμὸ μὲ θέμα: «ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΕΝΟΣ ΓΝΩΜΙΚΟΥ, ΠΑΡΟΙΜΙΑΣ, ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΟΣ, ΡΗΤΟΥ».

Θὰ βραβευθοῦν 10 Ἐκθέσεις.

1) Βραβεῖο 40 χιλ. βιβλίο, 2) βραβεῖο 35 χιλ. βιβλίο, 3) βραβεῖο 33 χιλ. βιβλίο, 4) βραβεῖο 26 χιλ. βιβλίο, 5) βραβεῖο 15 χιλ. βιβλίο, 6, 7, 8, 9, 10, 7—13 χιλ. βιβλίο.

Λάβετε μέρος ὅλοι οἱ ἀναγνῶσται τοῦ περιοδικοῦ καὶ δὲν θὰ χάσετε. Οἱ συνεργασίες νὰ στέλλωνται στὴ διεύθυνση «Θεοδωρόπουλον Ἀνδρέαν Ἀμφιπόλεως 14 Δράμα» Τὰ ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευτοῦν στὸ τεῦχος τοῦ νέου ἔτους.

Οἱ συνεργασίες πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ συνοδεύωνται μὲ 2.000 δρχ. δι' ἔξοδα ἀποστολῆς βραβείου.

Ἐκ τοῦ Συλλόγου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΑΙΝΟΣ» ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Ὁ Σύλλογος «ΑΙΝΟΣ» ἀνακοινοῖ ὅτι:

Ὁ προκηρυχθεὶς ὑπὸ τοῦ συλλόγου διαγωνισμὸς (φιλικὴ ἐπιστολὴ) ἀπέτυχε, γιατὶ τρεῖς μόνον ἐπιστολὲς ἐλείφθησαν.

Αὐτὸ βέβαια ὀφείλεται στὴ συμφορὰ ποὺ βρῆκε τὸ νησί μας, γιατὶ κανεὶς δὲν γνώριζε ἂν ζοῦμε.

Ὅποιος θέλει νὰ λάβη μέρος στὸν διαγωνισμό, μπορεῖ νὰ στείλη τὴν συμμετοχή του μέχρι τὶς 30 Δεκεμβρίου στὴ διεύθυνση: Φώτης Ξ. Γουλιμῆς Τζαννᾶτα Κεφαλληνίας.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΙΝΟΣ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΝΕΙΑΤΑ»

Ὁ νεοϊδρυθεὶς Σύλλογος «Ἠπειρωτικὰ Νειάτα» προκηρύσσει διαγωνισμό:

α΄ Π ε ζ ο ῦ μὲ θέμα «Βόρειος Ἤπειρος, ἡ ἀλύτρωτη.

β΄. Π ο ι ή μ α τ ο ς μὲ θέμα: «Τὸ Δειλινό».

καὶ γ΄. σ κ ί τ σ ο υ μὲ θέμα: «Σφραγὶς τοῦ Συλλόγου μας».

Τὸ καλύτερο πεζό, ποίημα καὶ σκίτσο θὰ δημοσιευτῆ στὸ περιοδικό.

Παρακαλοῦμε ὅλους τοὺς φίλους τοῦ Περιοδικοῦ μας καὶ ἰδιαιτέρως τὰ Ἠπειρωτόπουλα, νὰ λάβουν μέρος στὸν διαγωνισμὸ αὐτόν.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΕΚΛΕΚΤΑ!!!

Προθεσμία μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρίου. Ὅροι συμμετοχῆς 1.00 δραχμές. Ἡ διεύθυνση: Γεώργιον Ι. Τσάλιον παιδόπολις «Ἅγιος Δημήτριος» Θεσσαλονίκη.

«ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΝΕΙΑΤΑ»

ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΤΕΤΡΑΘΛΟΥ» ΤΟΥ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΕΛΙΚΩΝ»

Ὁ Σύλλογος «Ἑλικὼν» μὲ τὴν νέαν περίοδο, πιστὸς στὶς ὑποσχέσεις του γιὰ δημιουργικὴ δράση καὶ μεγάλες πρωτοτυπίες ἀποφάσισε νὰ προκηρύξη τὸν μεγάλο διαγωνισμὸ τοῦ «τετράθλου» γιὰ τὴν ἀνάδειξη τοῦ καλύτερου νεαροῦ λογοτέχνη.

Στὸ διαγωνισμὸ μπορεῖ νὰ λάβη μέρος ὅποιος θέλει, χωρὶς καμμιὰ χρηματικὴ ἐπιβάρυνση. Τὰ βραβεῖα ἔχουν ἀγορασθῆ καὶ θὰ ἀνακοινωθοῦν στὸ ἑπόμενο φύλλο τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Παιδιοῦ».

Παρακαλοῦμε ὅλους τοὺς νέους ποὺ παρακολουθοῦν τὴ δράση μας νὰ μᾶς τιμήσουν μὲ τὴ συμμετοχή τους. Ἐπίσης παρακαλοῦμε τοὺς ἄλλους νεανικοὺς συλλόγους τοῦ περιοδικοῦ καθὼς καὶ τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν παραρτημάτων μας, νὰ λάβουν μέρος στὸ διαγωνισμὸ καὶ νὰ παροτρύνουν τὰ μέλη τους.

Κάθε συμμετέχων μπορεῖ νὰ στείλη ἢ χρονογράφημα ἢ ποίημα ἢ διήγημα ἢ σκέτς ἢ καὶ τὰ τέσσερα, καὶ γενικῶς σὲ ὅσα μέρη τοῦ «τετράθλου» θέλει. Τὸ καλύτερο κομμάτι ἀπὸ κάθε εἶδος θὰ βραβευτῆ καὶ ἀκόμα θὰ βραβευτῆ ὅποιος συγκεντρώσει τοὺς περισσότερους βαθμοὺς στὰ τέσσερα κομμάτια.

Τὸ θέμα σὲ ὅλα τὰ μέρη εἶναι ἐλεύθερο. Ἡ προθεσμία ἀποστολῆς συμμετοχῶν τελειώνει στὶς 30 Δεκεμβρίου 1953, καὶ τὰ ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευτοῦν στὸ φύλλο τοῦ «Σ. τ. Π.» τῆς 15 Ἰανουαρίου 1954. Οἱ ἀποστολὲς νὰ γίνωνται στὴ διεύθυνση: «Σύλλογος Ἑλικὼν» Ὀδυσσέως 9 Χαραυγὴ — Ἀθήνας. (Διὰ διαγωνισμὸ τετράθλου).

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ Β΄ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΜΩΡΙΑΣ»

Ὁ Σύλλογος «Μωριᾶς» προκηρύσσει τὸν δεύτερο φιλολογικὸ διαγωνισμό του μὲ θέμα: «Ἡ Βασίλισσά μας Φρειδερίκη». Γίνονται δεκτὲς συμμετοχὲς σὲ πεζό, ποίημα, σκίτσο. Τὸ μὲν πεζὸ καὶ ποίημα θὰ περιγράφη κάτι σχετικὸ μὲ τὸ ἔργο τῆς Βασίλισσάς μας τὸ δὲ σκίτσο ἢ τὴ μορφή της ἢ μιὰ πράξη ἀπὸ τὶς τόσες ποὺ ἔκαμε γιὰ τὴν Πατρίδα μας. Ἡ προθεσμία εἶναι 30ήμερη. Ἑκάστη ἐπιστολὴ πρέπει νὰ συνοδεύεται μὲ 2.000 ὡς δικαίωμα συμμετοχῆς, γιὰ κάθε συνεργασία. Θὰ βραβευθοῦν 6 καὶ θὰ ἐπαινεθοῦν 12.

Πρῶτο βραβεῖο πεζοῦ 40.000, Δεύτερο βραβεῖο πεζοῦ τρία διηγήματα ἢ 30.000. Πρῶτο βραβεῖο ποιήματος 35.000 Δεύτερο βραβεῖο ποιήματος τὸ περίφημο βιβλίο «Ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ τῆς ψυχῆς» ἢ τὴν ἀξία του 25.000. Πρῶτο βραβεῖο σκίτσου 30.000 Δεύτερο βραβεῖο σκίτσου βιβλίον ἢ τὴν ἀξίαν του 20.000. Τὰ γράμματα θὰ ἀποστέλλωνται στὴ διεύθυνση: Κύριον Γεώργιον Μποτῆν Πρόεδρον Συλλόγου Μωριᾶ Γυμνάσιον Τροπαίων Γορτυνίας.

Ἐκεῖνοι ποὺ θὰ μετάσχουν πρέπει νὰ γράφουν ἡλικίαν, τόπον γεννήσεως, τάξη κτλ.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΡΟΔΑΥΓΗ»

Τὴν Κυριακὴ 18—10—30 γενομένων ἀρχαιρεσιῶν γιὰ τὴν ἀνάδειξη Διοικητικοῦ Συμβουλίου, ἐξελέγη Πρόεδρος: ΤΑΚΗΣ ΡΟΔΑΛΙΝΟΣ, Ἀντιπρόεδρος: ΧΡΙΣΤ. ΟΛΥΜΠΙΟΣ, Γεν. Γραμματεύς: ΚΟΚΟΒΙΟΣ, Ταμίας: Ρ. ΚΑΤΣΙΑΝΟ.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΡΟΔΑΥΓΗΣ»

Ἡ «Ροδαυγὴ» ἐγκαινιάζοντας τὴν ἵδρυσή της, προκηρύσσει διαγωνισμὸ ἐρωτήσεων καὶ αἰνίγματος. Αἱ ἐρωτήσεις εἶναι:

Α΄) Ποῖον αἰῶνα ἔζησαν οἱ: 1) Μωϋσῆς, 2) Δαυῒδ καὶ 3) Σολομὼν (ἑβρ.).

Β΄) Τίνος εἶναι τὰ κάτωθι ἔργα: 1) Ἰβανόης, 2) Ἕνας χαμάλης ταξιδεύει καὶ 3) Τὸ νεκρὸ μυστικό.

Γ΄) Ποιὰ ἡ πρώτη ἐφημερὶς τοῦ κόσμου, ποῦ καὶ ποιὸν αἰῶνα ἱδρύθηκε;

Τὸ δὲ αἴνιγμα εἶναι:

«Τί εἶναι ἐκεῖνο, ποὺ σὰν τὄχεις, δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ χάσης, μὰ καὶ πάλι, ἂν δὲν τὄχης, δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ τὄχης, κι' ὅταν τέλος τὸ κερδίσεις, τότε πλέον δὲν θὰ τὄχεις».

Ὅποιος ἀπαντήσει εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις καὶ εἰς τὸ αἴνιγμα, θὰ πάρη τὸ Α΄ βραβεῖον, (σύνολον βαθμῶν 15). Οἱ 9 βαθμοὶ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰς τὰς 3 ἐρωτήσεις καὶ οἱ 6 εἰς τὸ αἴνιγμα. Θὰ δοθῆ δεύτερον βραβεῖο καὶ θὰ ἐπαινεθοῦν τρεῖς.

Δικαίωμα συμμετοχῆς 1000 δρχ. Προθεσμία μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου 1954, χωρὶς καμμία ἀναβολή. Θὰ προτιμηθοῦν αἱ καθαρογραμμέναι καὶ σαφεῖς ἀπαντήσεις. Λάβετε μέρος ὅλοι καὶ ὅλες εἰς τὸν διαγωνισμό μας, γιὰ νὰ κερδίσετε τὰ ἐκλεκτὰ βραβεῖα καὶ νὰ ἐνισχύσετε τὴν προσπάθειά μας.

Διεύθυνση: εἰς Λάμπρον Σ. Ντότσιαν, ὁδὸς Λαρίσσης ἀριθ. 44 Καρδίτσα.

Ἐκ τοῦ Συλλόγου

ΙΔΡΥΣΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΕΘΝΙΚΗ ΠΝΟΗ»

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Περιοδικοῦ ὅτι στὴν Πάτμο ἱδρύθηκε νεανικὸς σύλλογος.

Τὸ Διοικητικὸ Συμβούλιο καταρτίσθηκε ὡς ἑξῆς: Πρόεδρος: Ἀρχιπεννομάχος, Ἀντιπρόεδρος: Θεοδωρίδης Γ. καὶ Κοντοβουνίσιος Ν. Γενικὸς Γραμματεύς: Ἀποστολίδης Στ., Ταμίας: Λιάπης Ἰ., Σύμβουλοι: 1ος Καλαϊτζῆς Λεον., 2ος Θερμὸς Κ., 3ος Νικολόπουλος Ἰωάν. Ἀρχηγὸς παραρτημάτων Κόλλιας Γ. Τὸ φιλολογικὸν τμῆμα ἀνέλαβεν ὁ Τσαμπίκος Τριομμάτης. Τὸ καλλιτεχνικὸ ὁ Σαΐτᾶς Κ., καὶ τὸ ἀθλητικὸ ὁ Ζερβὸς Τσαμπίκος. Ἡ διεύθυνσή μας: Μαθητὴν Διονύσιον Ν. Τσῖτσον, Π. Ε. Σχολήν, Πάτμον Δωδεκάνησα.

«ΕΘΝΙΚΗ ΠΝΟΗ»
Νεανικὸς Σύλλογος

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΕΘΝΙΚΗ ΠΝΟΗ»

Προκηρύσσομε διαγωνισμὸ μεταξὺ τῶν καλλιτεχνῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Περιοδικοῦ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ» γιὰ τὴν εὕρεση σήματος τῆς σφραγίδας τοῦ συλλόγου μας. Συμμετοχὲς δεκτὲς μέχρι 15ης Ἰανουαρίου. Θὰ δοθῆ γι βραβεῖο τὸ περίφημο βιβλίο «Τὸ Ὀρφανὸ» τοῦ V. GREY καὶ τὸ προκριθησόμενο σῆμα θὰ γίνη σφραγίδα τοῦ συλλόγου. Περιμένουμε ἀπ' ὅλους στὴ διεύθυνση Μαθητὴν Διονύσιονύνιον Ν. Τσῖτσον Π. Ε. Σχολὴ Πάτμου. Δωδεκάνησα.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΠΙΤΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ο ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΣΤΟ «ΣΠΙΤΙ» ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

Τὰ παιδιὰ τοῦ «Σπιτιοῦ» Αὐγερινοῦ ἑόρτασαν καὶ φέτος μὲ ἐξαιρετικὴ μεγαλοπρέπεια τὴν ἐπέτειο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.

Ἀπὸ ἡμέρες ἡ ἀκούραστη ἀρχηγὸς τοῦ «Σπιτιοῦ» δὶς Ἑλένη Κοντογιάννη πρωτοστατοῦσε στὶς προετοιμασίες γιὰ τὴν ἑορτή. Καὶ ξημέρωσε ἡ Μεγάλη μέρα. τὰ τραγούδια τοῦ στρατοῦ μας ἐσκόρπισαν τὸν ἐνθουσιασμὸ σὲ ὁλόκληρο τὸ ἀκριτικὸ χωριό μας. Μὲ τὸ χτύπημα τῆς καμπάνας Στρατός, Σχολεῖον καὶ «Σπίτι» βρίσκονταν στὴν ἐκκλησίαν ὅπου παρακολούθησαν τὴν μεγάλη παρέλαση καὶ κατάθεση στεφάνων ἀπὸ τὸν Διοικητὴν τοῦ Λ.Β.Ο. Τὸν Διοικητὴν τῶν Τ.Ε.Α. τὸν Διευθυντὴν τοῦ σχολείου ποὺ ἐξεφώνησε καὶ τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας. Ἐπιτροπὴ τοῦ Σ.Τ.Π. ἐνήργησε ἔρανον μεταξὺ τῶν κατοίκων καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ μαζεύτηκαν προσφέρθησαν γλυκὰ καὶ τσιγάρα στὰ ἡρωϊκὰ φανταράκια μας.

Τὸ βράδυ ἔγινε καὶ λαμπαδοφορία.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ «ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ» ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟ «ΣΠΙΤΙ» ΔΩΝΗΣ

Ἡ ἐφημερὶς «Συναγερμὸς» ποὺ ἐκδίδεται στὴν Ἀλεξανδρούπολι, στὸ φύλλον τῆς 26 Σεπτεμβρίου ἔγραψε γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ σπιτιοῦ Δώνης.

Οἱ μικροὶ μαθηταὶ τοῦ «Σπιτιοῦ» τοῦ παιδιοῦ Δώνης μὲ εὐχαρίστηση παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα ποὺ αὔριο θὰ τοὺς ἀναδείξουν σὲ καλοὺς τεχνίτας καὶ χρήσιμους Ἕλληνας πολίτας καὶ μὲ εὐγνωμοσύνη, ἀτενίζουν πρὸς τὴν Α. Μ. τὴν Βασίλισσα Φρειδερίκη ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν προστασίαν τῆς ὁποίας ἱδρύθηκαν καὶ λειτουργοῦν τὰ φυτώρια αὐτὰ τῆς αὐριανῆς Ἑλληνικῆς γενιᾶς.

Γεωρβασπὰρ

ΤΟ «ΣΠΙΤΙ» ΘΗΡΙΟΠΕΤΡΑΣ

Τὰ παιδιὰ τοῦ «Σπιτιοῦ» Θηριόπετρας μᾶς ἔστειλαν τὴν κατωτέρω ἀνταπόκριση:

«Ἕνα ἀπὸ τὰ «Σπίτια» τῆς Μ. ΠΕΛΛΗΣ εἶναι καὶ τὸ παράρτημα Θηριόπετρας.

Ἡ Θηριόπετρα εἶναι ἕνα γραφικὸ χωριουδάκι ποὺ ἄλλοτε ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ τὰ κρύα νερὰ μιᾶς λίμνης. Τώρα δὲν βλέπει κανεὶς τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο τὴν πράσινη χλόη ποὺ ὀμορφαίνει τὴ φύση. Τὸ χωριὸ περιβάλλεται ἀπὸ βουνά, καὶ στὸ βάθος ἁπλώνεται μιὰ μικρὴ πεδιάδα. Ἀπὸ τότε ποὺ ἱδρύθηκε τὸ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ» μιὰ καινούργια λάμψη φώτισε τὸ ὡραῖο χωριό μας. Μιὰ λάμψη ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ σὲ μιὰ καινούργια ζωή. Τὸ «Σπίτι» εἶναι ὁ φάρος ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ. Χτίστηκε ἕνα ὑπέροχο ἡρῷο, ποὺ θὰ μείνη μιὰ ἀνάμνηση στὸ μέλλον. Ἐμεῖς τὰ παιδιὰ καθὼς καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ «Σπιτιοῦ» βοηθήσαμε πολὺ γιὰ τὴν κατασκευή του.

Μιὰ ὁμάδα παιδιῶν μαζὺ μὲ τὴν Ἀρχηγό μας καθαρίσαμε τὸ ὑδραγωγεῖο τοῦ χωριοῦ, καὶ τοὺς δρόμους.

Ἄγρια δένδρα ποὺ δὲν δίδανε καρπό, θὰ ἀρχίσουν σὲ λίγο καιρὸ νὰ δίνουν γιατὶ τὰ μπολιάσαμε. Εὐχαριστοῦμε θερμὰ τὴν Βασίλισσά μας Φρειδερίκη γιὰ τὸ ὡραῖο δῶρο ποὺ μας χάρισε.

Τὰ παιδιὰ τοῦ «Σπιτιοῦ»
ΘΗΡΙΟΠΕΤΡΑΣ

Νέα ψευδώνυμα

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, Γαλάζια μάγισσα, Ἡλιοστάλαχτη, Ἱππότης τῆς Κρήτης, Κιθαρίστρια, Λακεδαίμονας, Ραφερκάρ, Ροζελή.

Τὰ παιδιὰ τοῦ νηπιαγωγείου ποὺ ἐλειτούργησε τὸ καλοκαῖρι στὸ «Σπίτι» Κρατεροῦ μὲ τὴν Ἀρχηγὸ Δα Ειρήνη Ζάχου.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ύλη

«Ο. Ψ.»

Γιὰ τὴν Ο. Α. μπορεῖ νὰ γράφαμε συνέχεια σὲ ὁλόκληρη σειρὰ ἀπὸ σημειώματα. Τέτοια ὅμως μπορεῖ νὰ γράψετε σεῖς στὴν πραγματικότητα ἄπειρα. Ἀλλὰ τί λέω, μπορεῖτε νὰ γράψετε. Ἔχετε γράψει κι' ὅλα. Τὰ παιδιὰ ποὺ πηγαίνουν στὰ «Σπίτια τοῦ Παιδιοῦ» ἔχουν κι' ὅλας κατορθώσει σωρὸ τέτοια πράγματα.

Ἐπίσης στὴ στήλη ἑνὸς περιοδικοῦ γιὰ παιδιὰ «Ἀπ' τὴν κίνηση τῶν ὁμάδων», κάθε τόσο βλέπω ἕνα σωρὸ τέτοια παραδείγματα. Ὄχι, λοιπόν, ἁπλῶς μπορεῖτε νὰ γράψετε, ἀλλ' ἔχετε κι' ὅλας γράψει πολλά.

Γι' αὐτὸ σήμερα ἂς προχωρήσωμε στὴν Ο. Ψ. Τί εἶναι πάλι αὐτὴ ἡ Ο. Ψ.; Μά, ἡ «ὁμὰς ψυχαγωγίας». Ἡ ψυχαγωγία, ὅπως εἴχαμε πῆ καὶ ἄλλες φορές, εἶναι μία ἀνάγκη τῆς ψυχῆς μας. Ἅμα τῆς προσφέρουμε ὅμως κακὴ ψυχαγωγία, ἀντὶ γιὰ τροφὴ γίνεται δηλητήριο. Ἔτσι δηλητηριάζουμε τὴν ψυχή μας καὶ γινόμαστε ἀφορμὴ (ἂς τὸ ξαναποῦμε καὶ πάλι) νὰ καταστραφῆ ἕνα τμῆμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀφανισθῆ ἕνας συνεργάτης της. Γι' αὐτὸ ἡ καλὴ ψυχαγωγία μέσα στὸ σχολεῖο μας ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία. Προσφέροντας καλὴ ψυχαγωγία, γλυτώνουμε πολλὲς ψυχὲς ἀπ' τὴν καταστροφὴ καὶ τὶς βοηθοῦμε ν' ἀναπτυχθοῦν κανονικά.

Τί θὰ μποροῦσε νὰ κάνη μιὰ ὁμάδα ψυχαγωγίας, δὲν εἶναι καὶ τόσο δύσκολο νὰ τὸ καταλάβετε. Σᾶς εἶναι, ἄλλωστε, τόσο γνωστά.... Ἡ ἀθλητικὴ δράση, πρῶτα - πρῶτα. Μιὰ μπάλλα βόλλεϋ κι' ἕνα φιλλέ. Νὰ βρεθῆ ἕνα γήπεδο, νὰ ἰσοπεδωθῆ καὶ γενικὰ νὰ τακτοποιηθῆ. Ἔπειτα ἴσως μιὰ μπάλλα μπάσκετ καὶ ἄλλη φούτ - μπώλλ. Νὰ γίνουν ἔστω καὶ πρόχειρα γήπεδα. Κατόπιν λίγα παιχνίδια δωματίου, γιὰ κείνους ποὺ τὰ προτιμοῦν, ἢ γιὰ τὶς ἡμέρες ποὺ δὲν εἶναι γιὰ ἔξω. Ἕνα πίγκ - πόγκ, ἕνα σκάκι, ἕνα ντόμινο καὶ ἄλλα παρόμοια.

Κατόπιν, μερικὲς ψυχαγωγικὲς συγκεντρώσεις κάθε τόσο μὲ ὡραῖα παιχνίδια, χαρούμενα καὶ ἁγνὰ τραγούδια, ἴσως κανένα σκέτς. Πότε - πότε καὶ καμμιὰ θεατρικὴ παράσταση γιὰ τὰ παιδιά, ἴσως καὶ γιὰ τοὺς γονεῖς. Ἔρχονται κατόπιν οἱ ἐκδρομές. Ὄχι μόνο νὰ γίνωνται κάθε τόσο οἱ ἐκδρομές, ἀλλὰ καὶ νὰ γίνωνται καλά, ὠργανωμένα, μὲ ὠφέλιμο πρόγραμμα. Ἂν εἶναι Κυριακή, ν' ἀρχίζουν ὅπου εἶναι δυνατόν, μὲ μιὰ λειτουργία, ὅπου νὰ ψάλλη ἡ χορωδία τοῦ σχολείου. Ἔπειτα, τὰ ἀθλητικὰ παιχνίδια, τὰ ἄλλα ὁμαδικὰ παιχνίδια, ποὺ θὰ ψυχαγωγήσουν καὶ θὰ διδάξουν ὅλους, κάτι ὄμορφο. Π. χ. ἕνα ὡραῖο διήγημα ἢ ἕνα δυὸ ποιήματα νὰ διαβαστοῦν σὲ ὅσους θὰ ἤθελαν ὕστερα ἀπὸ τὸ ὁμαδικὸ μεσημεριανὸ φαγητό, ἢ πρὸς τὸ βράδυ, ποὺ εἶναι ὅλοι κουρασμένοι καὶ αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη, πρὶν ξεκινήσουν γιὰ τὴν ἐπιστροφή, νὰ καθίσουν λιγάκι. Κατόπιν, ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὴν Ο. Α. γιὰ τὸ ἀδελφικὸ πνεῦμα ποὺ θὰ πρέπει νὰ ἐπικρατήση ἀνάμεσα στὰ παιδιά. Ὄχι ἁπλῶς νὰ μὴ ὑπάρξουν τσακωμοὶ καὶ μαλλώματα, ἀλλὰ νὰ βασιλεύη ἀνάμεσα σὲ ὅλους ἡ ἀγάπη, ὁ μεγάλος νόμος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Παραδείγματος χάριν, θὰ μποροῦσε νὰ συμφωνήσουν ὅλοι νὰ βάλουν τὸ φαγητό τους μαζί, ὥστε τὸ γεῦμα νὰ εἶναι κοινό, ἔτσι ποὺ ὅλοι νὰ χορτάσουν, καὶ ὄχι ἄλλος νὰ μὴν ἔχει τί νὰ τὰ κάνη τὰ φαγητὰ καὶ ἄλλος νὰ μὴν ἔχει νὰ χορτάση. Ἡ Ο. Ψ. θὰ ἔχει φροντίσει ἀκόμη καὶ γιὰ νὰ ὑπάρχη ἕνα μικρὸ φαρμακεῖο στὴν ἐκδρομή, ὅπως καὶ κάποιος ποὺ νὰ ἔχει μάθει καὶ μερικὲς «πρῶτες βοήθειες» ὥστε ἂν συμβῆ κάτι, ἕνα μικροατύχημα σὲ κάποιον, νὰ ὑπάρχη ἡ δυνατότης νὰ τὸν βοηθήσουν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ο. Ψ. θὰ μποροῦσε νὰ κάμη καὶ ἄλλα πολλά, πολὺ περισσότερα παρ' ὅσα εἶναι δυνατὸν νὰ γραφῆ ἡ στήλη μας. Ὅλα ὅμως δὲν δίνουν ἕναν ἀέρα ἀγάπης καὶ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀδελφωσύνης ποὺ δείχνει ἀκριβῶς πῶς βασιλεύει στὶς καρδιὲς ὅλων ὁ Θεός;

Ο ΠΑΤΗΡ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ

Ὁ θεῖος μου Κωστῆς

(συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 631)

λεγε μὲ τὸ νοῦ του :

— Ἐδῶ θὰ ξαπλώνομαι θὰ βλέπω τὴ θάλασσα καὶ θὰ ξαποσταίνω.

Ὅταν ἑτοιμάστηκαν ὅλα ἔδωσε μιὰ μεγάλη γιορτή. Προσκάλεσε ὅλους τοὺς συγγενεῖς, ὅλους τοὺς σπουδαίους τῆς ἐπαρχίας καὶ ἄλλους πολλούς. Τοὺς γύρισε νὰ δοῦν τὸν κῆπο, τὸ σταῦλο, τὶς ἀποθῆκες καὶ τὰ τρία πατώματα. Σὰν ἔφτασαν στὴ κάμαρη μὲ τὶς εἰκόνες καὶ τὰ τομάρια τοὺς εἶπε :

— Ἐδῶ θὰ ξαπλώνομαι θὰ βλέπω τὴ θάλασσα καὶ θὰ ξαποσταίνω.

Τὸ βράδυ στὴ μεγάλη τραπεζαρία εἶχε μ ε γ ά λ ο δεῖπνο. Ἀπάνω στὰ ὀρεχτικὰ ἔγινε μ ε γ ά λ η φασαρία στὴν αὐλὴ κι' ὁ ὑπηρέτης εἶπε στ' αὐτὶ τοῦ θείου μου Κωστῆ πὼς ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα εἶχε μπῆ κόσμος πολὺς καὶ ἤθελε νὰ ἰδῆ. Ἐκεῖνος χαμογέλασε καὶ ἀπάντησε δυνατά.

— Πρέπει νὰ εἶναι κανένας πολὺ σκληρὸς ἄνθρωπος γιὰ νὰ μὴν ἀφήση τὸν κόσμο νὰ καμαρώση ἕνα τέτοιο παλάτι... Ἀπὸ αὔριο καλῶς νἄρθη ὅποιος θὰ θέλει νὰ τὸ σεργιανίση.

Ἡ μητέρα μου κατέβασε τὰ μοῦτρα της δυὸ πήχες. Ὁ κύριος εἰρηνοδίκης ὅμως ἤπιε εἰς ὑγείαν του καὶ ἀπόδειξε μὲ πολλὰ λόγια πὼς ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος εἶναι ὁ καλύτερος τῆς ἐπαρχίας. Ἄξαφνα στὸ τέλος τὰ σάστισε γιατὶ ὁ θεῖος μου ὁ Κωστῆς καθὼς καθότανε στὴν καρέκλα μὲ μιᾶς ἐχλώμιασε σὰν πεθαμένος, ἔρριξε τὸ κεφάλι πίσω καὶ ὅλοι τρέξανε ἄλλος γιὰ κολώνια καὶ ἄλλος γιὰ νὰ τοῦ κάνη ἀέρα. Δὲν εἴτανε τίποτα. Μιὰ μικρὴ λιποθυμία. Τὸν ἔβαλαν στὸ κρεββάτι του καὶ ἡ γιορτὴ ἐτελείωσε.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωΐ - πρωΐ πολλοὶ ἔφτασαν ἀπὸ τὴν πόλη καὶ ζητούσανε νὰ δοῦν τὸ σπίτι. Ἡ μητέρα μου ἤθελε αὐτὴ νὰ τοὺς δεχτῆ γιὰ νὰ μὴν κουράζεται ὁ θεῖος, ἐκεῖνος ὅμως δὲν τὴν ἄφησε.

Σηκώθηκε τρεμουλιαχτός, κατέβηκε γελαστός, τοὺς πῆρε, τοὺς σεργιάνισε παντοῦ καὶ σὰν ἔφτασαν στὴ κάμαρη μὲ τὶς εἰκόνες καὶ τὰ τομάρια τοὺς εἶπε λαχανιασμένος :

Ἐδῶ θὰ ξαπλώνομαι, θὰ βλέπω τὴ θάλασσα καὶ θὰ ξαποσταίνω.

Οἱ ἄνθρωποι ἔφυγαν θαμπωμένοι ἀπ' ὅσα εἶδανε, τ' ἀνιστορήσανε σὲ ἄλλους, ἐκεῖνοι πάλι πήγαιναν μὲ τὴν σειρά τους βλέπανε σαστίζανε κατέβαιναν στὴ πόλη, λέγανε τὰ ὅσα εἴδανε σὲ ἄλλους, καὶ ἔτσι ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ ὁ θεῖος μου ὁ Κωστῆς, ἔδειχνε τὸ σπίτι, ἀνεβοκατέβαινε τὶς σκάλες καὶ σὰν ἔφτανε στὴ κάμαρη μὲ τὶς εἰκόνες καὶ τὰ τομάρια ἔλεγε βραχνιασμένος.

Ἐδῶ θὰ ξαπλώνομαι θὰ βλέπω τὴ θάλασσα καὶ θὰ ξαποσταίνω.

Καμμιὰ φορὰ τὴ νύχτα ἔπεφτε μὲ πυρετό. Τέλος ὁ γιατρὸς εἶπε στὴν μητέρα μου πὼς ἂν τὸν ἀφήσουμε νὰ κάνη αὐτὸ ποὺ ἔκανε μποροῦσε καμμιὰ ὥρα νὰ σβήση σὰν τὸ κερί, γέρος ἄνθρωπος. Αὐτὸς ὅμως ἅμα τοῦ τὄλεγες, θύμωνε γκρίνιαζε καὶ πνιγότανε στὸ βήχα.

Ἕνα πρωΐ ποὺ ἤτανε πιὰ ἐλεεινός, ἤρθανε τρεῖς ἀπὸ τὴν πόλη καὶ χτύπησαν τὴν πόρτα.

— Ὄχι δὲν θὰ πᾷς, δὲν εἶσαι, σὲ κατάσταση, νὰ δεχτῆς κανέναν ὅποιος κι' ἂν εἶναι τοῦ εἶπε μὲ καλὸν τρόπο ἡ μητέρα.

Αὐτὸς τίποτα. Καθὼς πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι πῆγε νὰ σωριαστῆ.

— Τὰ βλέπεις; Δὲν μπορεῖς.

— Ὄχι ὄχι ποὺ νὰ πάρη ἡ εὐχή ! Θέλετε νὰ με πεθάνετε πρὶν τῆς ὥρας μου; Βλέπετε πὼς μπορῶ. Δὲν στέκομαι καλὰ στὰ πόδια μου; Ξεστραβωθῆτε λοιπόν. Δὲν βλέπετε πὼς ντύνομαι μοναχός μου;

Ντύθηκε, φόρεσε τὴ γοῦνα καὶ κατέβηκε τρεκλίζοντας. Χαιρέτησε τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς πῆρε, τοὺς γύρισε στὸν κῆπο στὸ σταῦλο στὶς ἀποθῆκες, τοὺς ἀνέβασε στὸ πρῶτο πάτωμα, ὕστερα στὸ δεύτερο. Καθὼς ἀνέβαινε ὅμως γιὰ τὸ τρίτο παραπάτησε σ' ἕνα σκαλὶ καὶ πῆγε νὰ γκρεμιστῆ. Ἡ μητέρα μου ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε, θέλησε νὰ τὸν βαστάξη. Ἐκεῖνος ὅμως πεισμωμένος τῆς ἔδωσε μιὰ στὸ χέρι. Πιάστηκε ἀπὸ τὰ κάγκελλα τῆς σκάλας καὶ ἐξακολούθησε ν' ἀνεβαίνει μὲ κόπο.

Σὰν ἔφτασε στὴν κάμαρη μὲ τὶς εἰκόνες καὶ τὰ τομάρια εἶχε στρώσει στὴ φαλάκρα του ψιλὸς ἵδρωτας. Στηρίχτηκε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση καὶ μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη εἶπε :

— Ἐδῶ θὰ ξαπλώνομαι θὰ βλέπω τὴ θάλασσα καὶ θὰ ξαποσταίνω.

Δὲν πρόφτασε καλὰ καλὰ νὰ τελειώση καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα. Σ' αὐτὴν τὴν κάμαρα τὸν εἶδα τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ μὲ μαῦρα ροῦχα καὶ σκουφάκι μέσα στὴν κάσσα του. Τὴν περιουσία του τὴν ἄφησε στὸ δῆμο καὶ τὸν ἔβγαλαν μὲ μουσική.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

Πεννομαχίες

(Δικαίωμα καταθέσεως ψευδωνύμου: δραχμὲς 2.000. Δημοσιεύσεως ἀγγελιῶν 100 δραχμὲς ἡ λέξη).

1006. (71 — 11) Λ. ντὰ Βίντσι, μ' ἀρέσεις ἀλλὰ τώρα τελευταίως σήκωσες πολὺ τὴν μυτούλα σου, πάντως σὲ λατρεύω.
Φροϋλάϊν «Χ» (Θρυλικὴ κατάσκοπος)

1907. Δάφνη τοῦ Εὐρώτα γνωριζόμαστε! Θυμήσου ἐκδρομὴ Ναυπλίου εἰς Σπάρτην.
Φροϋλάϊν «Χ» (ξανθομαλοῦσα)

1908. Ἕνα Ναυπλιώτικο χαιρετισμὸ στήν, Ζελίνα, Ξανθομπουκλίτσα, Γ. Τουλύπα, Βαρώνου, Ζηλιάρα, Ἀναπλιωτοπούλα. (Φροϋλάϊν «Χ»

1909. Ντολορὸς - Ἐξάψαλμο - Τεμπελᾶκο εἶμαι δική σας καὶ κατὰ τῆς ἀνοήτου πρωθυπουργίας
Σᾶς χαιρετῶ Φροϋλάϊν «Χ»

1910 (ΧΧ) Μπούς! Νᾶμαι πάλι! Ἔφτασα!
(Ποτέ μου δὲν σᾶς ξέχασα
κι' ἀπὸ τὴν ἀγάπη σας δράμι, θαρρῶ, δὲν ἔχα-
(σα..
Πρὶν ἕνα μῆνα ἔγραψα γιὰ τὸ... Πανεπιστήμιο
κι' ἔγινα ἀράπης ὁ φτωχὸς — ἄ, ἔτσι — γιὰ...
(ἐνθύμιο!
Γιὰ σᾶς χαλάλι θἄκανα τὰ τρύπια μου... που-
(κάμισα
γι' αὐτὸ κι' ὁ κάθε... τσίφταρος μαζὺ κι' ἡ
(κάθε βλάμισσα,
ἐμένα θέλουν ἀρχηγό, ποὖμαι μικλὸ καί... πί-
(κολο
καὶ γίνομαι ἐξ' αἰτίας τους ρεζίλι καὶ ρεντίκο-
(λο!
Μὲ τὴν δυάδα Ντολορὲς - Τεμπέλη δὲν ἐχώρισα,
εἶν' ὁ Τεμπέλης ὑπουργὸς κι' ἡ ἄλλη... ἀφτο-
(κρατόρισσα!
Πίστι ποτὲ μὴ δίδετε εἰς τὰς... ἀπομιμήσεις
(μου!
τὄχει, θαρρῶ, τὸ αἷμα μου κι' ἡ βδελυρὰ ἡ φύ-
(σις μου,
ὅ,τι κι' ἂν κάνω, ρὲ παιδιά, οἱ ὀχτροί μου νὰ
(τ' ἁρπάζουνε
καὶ μὲ αὐτὸ τὴν γύμνια τους ἀμέσως νὰ σκεπά-
(ζουνε.
Τὰ «Δῶρα» μου τὰ «Ὄνειρα» τὴν Αὐτοκρατο-
(ρία»
τὰ σκίτσα μου μιμήθηκαν... τάχα τόση μωρία
εἶναι σὲ τοῦτο τὸν ντουνιᾶ τὸν κρῦο, τὸν ἀχαί-
(ρευτο,
ὥστε ἀπὸ τὸ μυαλουδάκι μου, ποὖναι... πηγά-
(δι ἀστείρευτο,
νὰ κλέβουν τὶς ἰδέες μου τὶς ταπεινὲς κι' ἀχρεί-
(αστες;
Λοιπόν, ὦ κύριοι μιμηταί, μὴ μὲ μιμῆσθε πλέον
καὶ μὴ συναγωνίζεσθε κάθε παχὺν κορέον!
Ἀλλ' ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτά... Ἐσεῖς, τὶ λέτε
(φίλοι μου;
Ἆ! Βλέπω καὶ κρεμόσαστε ὅλοι ἀπὸ τὰ χείλη
(μου...
Μπράβο σὲ σᾶς, ρὲ μάγκες μου! Ἔτσι σᾶς θέ-
(λω! Μπράβο σας,
γι' αὐτὸ καὶ θὰ μὲ ἔχετε παντοῦ καὶ πάντα
(σκλάβο σας!
Τελειώνω... Ἔψαλα πολύ... ἄλλα νὰ πῶ δὲν
(βρίσκω,
Γιὰ νὰ πληρώσω, ὅμως ζητῶ, εὐθὺς νὰ βγάλ-
(τε... δίσκο!
(Ἐξάψαλμος)

1911. Θὰ ψάλλουμε σὲ ὅλους τὸν ἀναβαλλό-
(μενο,
ἀλλὰ καλύτερα ἡ ἀρχὴ νὰ γίνῃ στό... ἑπόμε-
(νο!
(Αὐτοκράτωρ: Ἐξάψαλμος)
(Αὐτοκρατόρισσα: Ντολορὲς)
(Οἱ ὑπασπισταί: Προκ. Τεμπέλης - Ρὶντ - τι-
τίν).
Ἐκ τῆς διευθύνσεως τοῦ συνασπισμοῦ «Αὐτοκρατορίας τῆς Πάρλας».

1912 (71 — 10) Θερμοαντιχαιρετῶ Φλοῖσβε τοῦ Εὐρώτα, Αἰγαιώτη: Γλυκοχαιρετῶ Ἀνδρεῖο Κρητικόπουλο. Τὶ λὲς νὰ περιμένω δυὸ λόγια σου; Στεῖλε μέσω περιοδικοῦ.
(Ἄγνωστη Ἑλληνίδα).

1913. Γλυκοχαιρετῶ Μίλτον Ντρεΐκ, Παιδί τῆς Μακεδονίας, Ρὶν - τὶν - τίν, Πεισματάρα.
(Ἄγνωστη Ἑλληνίδα).

1914 (71—9). Πεννομάχοι γειὰ χαρά! Γουλιέλμε Τέλλο! Ἔτσι θὰ πᾶμε; Κλάψτα Χαράλαμπε! Προκομμένε Τεμπέλη. Θερμοαντιχαιρετῶ! Δειλινέ! Εὐχαριστῶ! Εὔχομαι στὸ διάβα σου Μυρτιᾶ, ἄνθοι ν' ἀνθοῦνε!
Νῖκος Σερραῖος
(Νῖκος Μυρσίνης)

1915 (71 — 8) Νᾶμαι καὶ γὼ στὴν ξελογιάστρα πεννομαχοστήλη. Χαιρετῶ ὅλους, παίζοντας ἕνα τρελλὸ βαλσάκι μὲ τὴν Κιθάρα μου.
«ΚΙΘΑΡΙΣΤΡΙΑ».

1916 Ἀνακοίνωσις «Σήμερα καὶ ὥραν 2 μ. μ. καλῶ ὅλους τοὺς πεννομάχους στὸ σαλόνι τῆς κίνησής μας. Θὰ γίνῃ γλέντι τρικούβερτο. Θὰ παίζῃ ἡ Κιθαρίστρια κιθάρα, καὶ θὰ τραγουδᾶ ὁ Ρὶν - τὶν - τίν»...

Πω! πω! πω! προθυμία. Ἀπ' ὥρα 1 ἄρχισαν νἄρχονται... διψοῦν ὅλοι γιὰ χορό. Εἶναι δὲ... ντυμένοι στὴν τρίχα!

Καὶ νά... ἀρχίζει ὁ χορός... Παίζει μὲ... χάρη ἡ Κιθαρίστρια καὶ τραγουδᾶ γλυκὰ ὁ Ρὶν - τὶν τίν. Πέρνει ὁ Σαλονικὸς τὴν Εὐζωνοπούλα, ὁ Τροβαδοῦρος τὴν Τσιγκανοπούλα, ὁ Τεμπέλης τὴ Ζηλιάρα, ὁ Αὐγινὸς τὴ Δάφνη Εὐρώτα, Λ. Ντὰ Βίντσι τὴν Μπαλλαρίνα κι' ὁ Ἐξάψαλμος τὴν Ντολορές.

Μὲ τὴ χάρη χορευουν... τὶ ὄμορφα χαμογελοῦν. Λάμπουν ὅλοι ἀπὸ χαρά. Ἕνα φὸξ ἤθελα φωνάζει ὁ Πάνθηρ. Ὄχι θὰ προτιμοῦσα μιὰ Σάμπα, ὁ Σαλονικός. Καὶ τώρα ἕνα βαλσάκι ὁ Ἀετιδέας. Καλλίτερα ταγκὸ ὁ Γ. Παγασητικοῦ. Καὶ δώστου καὶ χορεύουν. Ἡ Γ. Τουλίπα... προσφέρει σ' λες τὶς ντάμες γλύκισμα καὶ στοὺς καβαλιέρους γλυκὸ κρασί. Τὸ γλέντι συνεχίζεται μέχρι τῆς 12ης Μ. Μ. ὅπου τὸ διέλυσε τότε ὁ πρόεδρος Ν. Σαλονικιός. Ὅλοι ἔφυγαν κατευχαριστημένοι.
Κιθαρίστρια

1917 (όπ. Ι. Β.) Ἀντιχαιρετῶ Μηστηριώδη Ἄγνωστη, Μίλτρον, Ντρεΐκ. Ἕνα γειὰ - χαρά: Πεννοθραύστη.
(Ἄτυχη Χαβανέζα).

1918. Ἀντιχαιρετῶ: Πράσινη Ραχούλα, Τροβαδοῦρε, Δὸν Ζουάν. Ὅσο γιὰ ἀλληλογραφία πρωτωγράψτε.
(Ἄτυχη Χαβανέζα)

1919. Γειὰ χαρά σας Προκομμένε Τεμπέλη, Λ. Ντὰ Βίντσι. (1584), (1517) θὰ ἔγραφα πρώτη ἀλλὰ ὡς κορίτσι θεωρῶ καλλίτερα νὰ πρωτογράψτε. Νὰ περιμένω στὰ λόγια σας;
Ἄτυχη Χαβανέζα

1920. (71—7) Ντολορὲς (1649) Ἄψυχον ἀντικείμενον νὰ προσκυνήσω; Εἰδωλολάτρης, δὲν εἶμαι. Αἰγιώτη (1665) Τρέχω νὰ σὲ προλάβω ποὺ φεύγεις γιὰ τὸ Παλέρμο, νὰ πάρῃς κάτι δῶρα, ἔξη τόννους σφαλιάρες, τσουκνίδες, κλούβια αὐγά, χαμόμηλο ἀπὸ πατάτα. Ψὺν τῆς Δρυὸς (1671,1672). Ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σου βγῆκαν τὰ παράξενα, Γ. Τέλλον (1691). Στρῖβε, θυμώνω, ἀφρίζω καὶ τότε ἀλὶ ἀλὶ ἥρωα τῆς φακῆς. Σιμοὺν (1696). Ἐγὼ εἶμαι ὅλο χαρά, νειάτα, ὀμορφιά, γεροντοπαλλήκαρο 103 ἐτῶν.
«Ἀριστοκράτης τοῦ 1960»

1921. Τσιγγανοποῦλα (1687). Γειάσου, πρόσεχε, Τραβαδοῦρε (1707) τὴν κανάτα καὶ μόνος σου διῶξε ρὲ τὶς μυῖγες ἀπὸ τὸ μουχλιασμένο μυαλό σου, ἔμπορε τρέλλας φοιτητὴ τοῦ Παλέρμου. Πρ. Τεμπέλη (1728) Δῶρα σου δεκτά, λάβε ἕνα ἄλλο βαρέλι ἀσβεστιοῦ νὰ κάνῃς μπάνιο. Ζηλιάρα (1733) Τσὶ—τσὶ—τσὶ φεύγω γιὰ τὸ Μ. Κάρλο, μεῖνε στὸ ἀχοῦρι σου, κόρη τῆς ἀσκημιᾶς. Τ. Ροδαλῖνε (1737) Δυστυχῶς μύσταξ ἀπουσιάζει, διότι τρίχες ἀποῦσαι ἄσπρες κίτρινες, πράσινες, στραβές, ἴσιες, γαϊδουρίσες μαζεύτηκαν στὴν ἀχυρένια κεφάλα σου νὰ κάνουν συμβούλιο.
«Ἀριστοκράτης τοῦ 1960»

1921α. Θερμοαντιχαιρετῶ: Καμπαλλέρο (1761) Ξανθομπουκλίτσα (1766) ἀλληλογραφεῖς; Ὑπ. Θεσσαλὸν (1655) Τκρικαλινὸν (1679) Εἶσαι φίλος μου, ἄφησε τὰς (1700—1701) ὁ ἀλληλογράφων ἂς μοῦ γράψῃ μέσω περιοδικοῦ. Σατανᾶ (1741) Ἀσβεστωμένε τραχανᾶ, φύγε πρὶν βρεχτεῖς ἀπὸ καρπαζιές. Τρισεύγενη ἀλληλογραφεῖτε; Σᾶς θερμοχαιρετῶ. Κουκουνάρα Αἴολε κάτσε στὴν θέση σου, Ρὶν—τὶν—τὶν θόρυβος γιὰ τὸ τίποτε. Γιολάντα, σᾶς χαιρετῶ, ἀλληλογραφεῖτε; Φάρε ἀρετῆς, εὐγενικὰ τὰ λόγια του εὖγε. «Ἑλικὼν» σύλλογος μὲ τὰ ἁγνότερα ἰδανικά.
Ἀριστοκράτης τοῦ 1960

1922 (75—8). Γιὰ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά σας στὶς πικρὲς αὐτὲς μέρες Τροβαδοῦρε, Μ. Ἄγνωστη θερμῶς σᾶς χαιρετῶ. Ἀντιχαιρετῶ Ἔλατον, πρωτογράψε. Φαντομᾶς: Εὐτυχῶς γιατί.... Τρισεύγενη: Μήπως εἶσαι Ἀρτινοπούλα καὶ μαθητριούλα;
Παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ

1923. Πρωτοχαιρετῶ: Μ. Μιχαηλίδην, Ὄμορφη Νεράϊδα Λούνα Πάρκ, Πράσινη Ραχούλα, Γλυκειὰ Μαντόνα, Μόνικα, Σούζη, Πεισματάρα. Ἀλληλογραφεῖτε; Ἀρτινοὶ ξυπνῆστε δῶστε ζωὴ στὴν πεννομαχόστηλη, ἐμπρὸς γιὰ μιὰ σταυροφορία, ἂς ἱδρύσωμεν σύλλογον, περιμένω λόγια σας.
Παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ

1924. Π. Τεμπέλη (1728) Μπράβο σου, πάρε καὶ βραβεῖο, ἔξη αὐτιά, μιὰ μύτη καταφύγιό σου, πηλὸ γιὰ ψωμὶ καὶ σόλες γιαχνιστὲς μετὸ τσουκνίδας, ἀσφάκας, ἀγκινάρας, ὕστερα χόρεψε μάτσα—λάτσα—πάτσα. Καμπαλλέρο (1759). Ὁ θυμὸς τὰ κάνῃ ὅλα, σὲ θεωρῶ φίλον μου ἀλληλογραφεῖς; ἂν ναί, γράψεμου. Αἴολε (1770) Τρόχα λίγο τὸ σκουριασμένο σου μυαλὸ καὶ ὕστερα γράφε. Γ. Τέλλον (1690). Μὲ κοιμισμένους νέους κανεὶς δὲν κουβεντιάζει.
Παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ

1925. Ὅποιος - α θέλουν νὰ ἀλληλογραφήσουν μαζί μου ἂς μοῦ γράψουν εἰς τὴν κατωτέρω διεύθυνσιν: Πανοῦτσον Δημήτριον — Σακελλαρίου 37— Ἰωάννινα.
Παιδὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ

1926. Διαγωνισμὸς Αὐτοκρατορίας Πλάκας. ψηφίζω: Σκιτσογράφον 1ον Λ. Ντὰ Βίντσι καὶ 2ον Ζωγράφον Ρενουάρ. Σσιχουργόν: 1ον Προκομμένον Τεμπέλη, 2ον Οὐδένα, διότι δὲν τὸν πλησιάζει κανείς, κατὰ τὴν γνώμην μου.
Ὁδοκαθαριστὴς ὁ Δίκαιος

1927 (71—51). Πρωτομπαίνοντας στὴν Πεννομαχόστηλη θερμοχαιρετῶ ὅλους - ες. Ἰδιαιτέρως Γλυκειὰ Σπανιόλα, Ν. Σαλονικιό, Θαλασσοπόρο, Ρὶν—τὶν—τίν, Ντολορές. Πεννομάχοι, Πεννομάχοι, κι' ἄλλη μπαίνει εἰς τὴν μάχη ποὺ θὰ σᾶς ταράξῃ ὅλους τοὺς μεγάλους σαλταδόρους
Ροζέλη

1928 (71—4). Καμπαλλέρο ἀπὸ ποιὸ μέρος εἶσαι; Σουφλιῶτες γιατὶ δὲν κάνετε ἕνα σύλλογο, ἀφοῦ εἶστε τόσοι πεννομάχοι;
Ἀξιὸς

1929. Εὔχομαι στὸν νεοϊδρυθέντα σύλλογο «Τὰ Παιδιὰ τῶν Παιδοπόλεων» νὰ στήσουν σιδερένια θεμελια. Τὸ σκέπτομαι ποὺ θὰ σὲ χάσω Καβ. τῆς Ἐρήμου (Σ. Ι.). Χαιρετῶ Δάφνη τοῦ Εὐρώτα (ἀλληλογραφεῖς;)
Ἀξιὸς

1930 (71—3). Ἒ Φοῖβε μεγάλες ἰδέες ἔχεις γιὰ τὸν ἑαστό σου. Ἄσε καϋμένε ἥσυχο τὸν Βασιλάκη (ἀκορντεονίστα), καθὼς καὶ τὸν Γκούμα (ψηλέα), γιατὶ τὸ παιδὶ ἀναχωρεῖ γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ δι' ἀνωτέρας σπουδάς.
Ἡλιοστάλακτη

1931 (71—2). Θερμοαντιχαιρετῶ ὅλους ὅσους μοῦ ἔγραψαν. Φίλε Π. Ζάννη ἔλαβα καὶ ἔγραψα). Τώρα ἀναμείνατε θὰ ἀποσπαστῶ εἰς σύνταγμα. Κατόπιν θὰ συνεχίσωμε ἀλληλογραφία. Ξανθομπουκλίτσα. Γιατί ὄχι; Ἀλλὰ περιμένετε νέα μου διεύθυνση...
Σαμοθρακίτης

1932 (71—1). Φοῖβε ἄσε τὶς κατηγορίες στὴν ἄκρια! Γιατὶ θὰ ἔχῃς κακὸ τέλος ἀπὸ μένα!...
Πάνθηρ

1932 β. Ἀντιχαιρετῶ: Πυρσόν, Π. Ραχούλα, Λ. Πάρκ, (ἔγραψα, περιμένω). Χαιρτῶ: Θρακιώτη, Γεωρβασπάρ, Γαλ. Ἔβρο, Ξ. Μύκι (.... γιατί σιωπᾶς;
Πάνθηρ

1933. Εὐχαριστῶ ὁλόθερμα τούς: Ἀβρ. Λίνκολν, Χ. Ὀλύμπιον, Τρικαλινιόν, Τ. Ροδαλῆνο γιὰ τὴν ψῆφον τους!
Πάνθηρ

1934 (71—1). Πρωτομπαίνοντας στὴν στήλη τῶν πεννομάχων χαιρετῶ ὅλους - ες, καὶ ἰδιαιτέρως τὸν Σαλονικιό, τὸν Πάνθηρα καὶ τὴν Γλυκειὰ Σπανιόλα, τὴν Τσιγκανοπούλα καὶ τὸν Ρὶν—τὶντίν.
Ραβερκὰρ

1935 (71 — 25) Προκομένε Τεμπέλη, Ντολορές, Ἐξάψαλμε, Βαρῶνο Χ., ἀρκετὰ τόσο καιρὸ γεμίσατε μὲ σαλιαρίσματα τὴν πεννομαχόστηλη. Πάψετε ὅμως τώρα διότι στὴν πεννομαχόστηλη ἦλθε ὁ Σαρλώ. Ὄνομα καὶ πρᾶμα.
Σαρλὸς

1936. Πολλοὺς θερμοαντιχαιρετισμοὺς βλέπω ποὺ στέλνεις Αἴολε εἰς Π. Τεμπέλη. Πρόσεξε καημένε μὴν σὲ τραβήξει κι' ἐσένα εἰς τὴν Κέρκυρα.
Σαρλὸς

1937. Πεννομάχοι προσέξατε διότι εἰς τὴν πεννομαχόστηλη ἐμπῆκαν οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες φορτωμένοι μὲ ἐκπλήξεις. Πανάθεμα, ὅλοι οἱ τρελλοὶ ἐδῶ μέσα μαζευτήκανε. Ἐσεῖς μόνο ἐλείψατε;
Σαρλὸς

1938 (71—24). Στὸ πρεσεχὲς δημοψήφισμα μὴν ξεχνᾶτε τὸν Ρὶν—τὶν—τίν. ΡΙΝ—ΤΙΝ—ΤΙΝ χαρά, εὐτυχία. Γλ. Σπανιόλα, Γλ. Μαντόνα, ἕνα γειά. Ἑλλην. Ἐλπίδα μήπως εἶσαι ἡ Καρ.... ἂν ναί...
Μιραβαζὰλ

1939. Τσιγγανοπούλα ἕνα γειά, Σιμοὺν ἀλήθεια πᾶς γιὰ τὸ Δαφνί; Ρίκι - ρίκι Ταῦλι τόσο κοντούλης καημένε; Ποκοπίκιε δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς.
Μιραβαζὰλ

1940. Ἀορ. Τοξότη καλῶς ἦλθες, Ραμπαγᾶ, Πινόκιο, Βουλγαροκτόνε, μὴ κάνετε ἔτσι ρὲ παιδιά, γιατὶ παραξηγιέται ἡ γιαγιά μου Ντολορές.
Μιραβὰλ (ὁ ἐκ Φυλακτοῦ)

1941 (71—23). Ναὶ Ρὶν—τὶν—τὶν. Παρὰ τὴ θέλησή μου σᾶς ἄφησα φέτος. Τί κρῖμα! Πάντως ἐξακολουθῶ νὰ σᾶς θυμᾶμαι.
Γ. Σπανιόλα

1942. Ἀντιχαιρετῶ θερμῶς: Π. Τεμπέλη, Ἀριστοκράτη τοῦ 1960 καὶ Ἑλληνικὴ Ἐλπίδα.
Γ. Σπανιόλα

1943. Ὁδοκαθαριστὴ (1377) ἔπεσες πολὺ ἔξω. Π. Ταῦρε (1582) μοῦ τὄπαν κι' ἄλλοι.
Γ. Σπανιόλα

1944 Ἄτρωτε Ντέντεκτιβ (1361). Σὲ βεβαιώνω πὼς εὐτυχῶς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος.
Γ. Σπανιόλα

1945. Ἔχει μεγάλο ἄδικο στὴν (1455) Παιδὶ τῆς Μακεδονίας θάθελα ὅμως νὰ ἤξερα πῶς τὸ κατάλαβες.
Γ. Σπανιόλα

1946. Στὸν 'Αρχιπεννομάχο: Εἶσαι μεγάλος ποιητὴς στ' ἀλήθεια, τὸ πιστεύω. Μὲ ἄλλα ὅμως μὴν μπλεχτῆς, αὐτὸ σὲ συμβουλεύω. Γ. Σπανιόλα

1947 (Υ. Α. Χ.) Σωστὰ Τρικαλινιὲ (1680). Κόκκινε Βράχε γιατὶ αὐτὴ ἡ καθυστέρησις; 'Αδελφάκια εἶσθε τὸ πιὸ ἀνόητο ψευδώνυμο τῆς στήλης! Ψὺν ὁ τῆς Δρυὸς

1948. Βίντσι: εἶσαι μέ... περικεφαλαία. Ψέματα; Τὰ παράξενα ἀναβάλλονται. Ψὺν ὁ τῆς Δρυὸς

1949. Ψηφίσατε ὅλοι τόν... Ψὺν ὁ τῆς Δρυὸς

1950 (71—42) 'Εμπρὸς ὅλοι ἑτοιμασθῆτε γιὰ τὸ νέο δημοψήφισμα. 'Αφίστε τοὺς σαχλοζουρλομανδύες Σαλονικιό, Τροβαδοῦρο, Πάνθηρα κλπ. καὶ ψηφίσατε τὸν δραστήριον καὶ ἔντιμον πεννομάχον Ρὶν—τὶν—τίν. 'Ανατολίτης

1951. Χαιρετῶ φιλικώτατα Φάρον 'Αρετῆς, Τάκη Ροδαλῖνο, 'Ανδρεῖο Κρητικόπουλο, Ντολορές, Φαντομᾶ, 'Αετιδέα, Αἰγαιώτη, Ψὺν τῆς Δρυός, Κοκοβιό, Διαβάτη Κ. Κ., Γουλιέλμο Τέλλο, Σαμοθρακίτη, 'Αριστοκράτη τοῦ 1960, Παιδὶ τοῦ 'Αμβρακικοῦ, Κόκκινο Βράχο (ἔγραψα), Τ' ἀδελφάκια, Προκομμένο Τεμπέλη, Ζηλιάρα, Σατανᾶ, Γιολάντα, 'Οδοκαθαριστή, Καμπαλέρο, Ξανθομπουκλίτσα καὶ περιμένω πάντοτε δυὸ λεξοῦλες τους. Γράψτε Κουνδουράκην Παράσχον Γυμνάσιον Σουφλίου. Γιῶργος 'Ανατολίτης

1952 (71—43). Πρωτομπαίνοντας στὸ χαρούμενο σαλονάκι τῆς πεννομαχόστηλης χαιρετῶ ὅλες - ους. 'Ιδιαιτέρως τὸ 'Ανδρεῖο Κρητικόπουλο, Ρὶν—τὶν—τίν, Τροβαδοῦρο καὶ Τσιγγανοπούλα. Γαλάζια Μάγισσα

1953. Τροβαδοῦρε σὲ γνωρίζω προσωπικῶς καθὼς καὶ ἐσύ. Γαλάζια Μάγισσα

1954. Προσέξατε γιατὶ μαγεύω. Λοιπόν... ἀλλοίμονό σας Γαλάζια Μάγισσα

1955 (71—44). Πρωτομπαίνοντας χαιρετῶ ὅλους - ες καὶ ἰδιαίτερα τὴν Γλυκειὰ Μαντόνα. Ἄρχοντας Ζούγκλας

1956. Φίλε Ρὶν—τὶν—τὶν σὲ γνωρίζω προσωπικῶς. Ἄρχοντας Ζούγκλας

1957. Γειά σου καὶ μὲ ὑγεία Πτερωτὲ Ταῦρε. Αὐτὸ ποὺ ἔπαθες ἀπὸ τὴν Τσιγκανοπούλα. Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας

1958. Μέσα στὴν θάλασσα βουτῶ τὸν Θαλασσοπόρο γιὰ νὰ βρῶ. Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας

1959. 'Αριέλ. Τὰ μαῦρα μαλλάκια σου στὸν Ἄνεμο πετοῦνε καὶ κάθε τὶ ποὺ συναντοῦν τὴ χάρη τοῦ σκορποῦνε. Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας

1960 (Σ. Ε. Ι.). Στὸν Τεμπέλη. Ὦ κουταμάρας βασιλιά — μέσ' στὰς πεννομαχίας. 'Ακόμη δὲν σοῦ δώσανε — Τὸ Νόμπελ τῆς βλακείας;
Σατανᾶς
(ἀόρατος—ἄοσμος—ἄχρους

1961. Στὸν ἀριστοκράτη τοῦ 1960 (1703). Ἡ πορτοφόλα δὲν φελᾶ — ἂν ἔχῃς κι' ἄλλη τόση, ἀφοῦ δὲν ἔχεις φουκαρᾶ — οὔτ' ἕνα κόκο γνώση.
Σατανᾶς
(Σουλτάνος Πεννομαχιῶν)

1962-3. Στὸ Σαλονικιὸ (1478 κλπ.). Βρὲ Νῖκο μου, ψηλέα μου, ὅλοι νὰ μωριδίζουν — Μὰ ὄχι καὶ σὺ π' ἀρχίσανε — τὰ γένεια σου ν' ἀσπρίζουν!
Σατανᾶς
(ὁ πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν)

1964. Ἕνα σου γράμμα Χ. Βαλσαμίδου θὰ μὲ γέμιζε χαρά. Περιμένω. (1716). 'Επίσης φίλες Μαρικίτα, Δάφνη Εὐρώτα, Γλυκειὰ Μαντόνα, Μ. Ἄγνωστη, Πεισματάρα. Κόκκινος Βράχος (Δεκοχτάχρονος)

1965 (71—49). Συμβουλές: Παιδοπολῖτες, θέλετε νὰ μᾶς βρῆτε, πηγαίνετε στὸ χώλ, κοιτάζετε καλὰ καλὰ πάνω κάτω, ἂν δὲν μᾶς βρῆτε, πᾶτε στὴν τραπεζαρία, βγῆτε ἀπ' τὴν πόρτα ποὺ κοιτᾶ πρὸς τὴν κουζίνα, στρίψτε ἀριστερά, περνᾶτε στὴν πρώτη γωνία, μπῆτε στὴν ἀποθήκη τοῦ κ. Καρατζᾶ κι' ἂν δὲν εἴμαστε, τρυπᾶτε μ' ἕνα σουγιὰ τὸν τοῖχο μπῆτε στὴν ἱματιοθήκη, ἂν ὄχι κι' ἐκεῖ, στὸν πρῶτο θάλαμο, μπῆτε μέσ' στὴ σόμπα καὶ χωρὶς θόρυβο, σιγὰ - σιγὰ προχωρεῖστε ἐντὸς τοῦ σωλῆνας κι' ἂν μέν, βγῆτε ἄσπροι στὰ κεραμίδια θὰ μᾶς βρῆτε νὰ γράφωμε πεννομαχίες, ἂν ὄχι... Τὰ ἀποκάλυπτα

1966. Τρικκαλινὲ ἂν καὶ πατριωτάκι μας δὲν σὲ βλέπομε μὲ καλὸ μάτι.... Τ' ἀδελφάκια

1967. Βρὲ 'Αριστοκράτη τοῦ 5.000 τὶ κρυάδες γράφεις; Φθάνει ποὺ ὁ Βαρδάρης... μᾶς θερίζει... Τ' ἀγαπημένα

1969. Γ. Κρητικόπουλο, Γ. Σπανιόλα, Γλ. Μαντόνα γειά. 'Αλληλογραφοῦμε; Ἄν... γράψτε μας πρῶτοι. Τ' ἀδελφάκια

1969. Βρὲ Σατανᾶ, πήγαινε μέ... τοὺς συναδέλφους σου, δὲν κάνει νὰ ἐμφανίζεσαι... Τ' ἄφοβα

1970. Φίλτατε Λεονάρδε γειά. Τί γίνεσαι; Τ' ἀδελφάκια

1971. Διαβάτη Κ. Κ. ἀκατέργαστος ὄγκος, βρὲ μικρέ μας εἶσαι!! Τ' ἀδελφάκια

1972. Καμπαλλέρο, Ψὺν ὁ τῆς Δρυὸς, Σιμοὺν νὰ περιμένουμε δυὸ λεξοῦλες σας; Τ' ἀδελφάκια

1973. Πρ. Τεμπέλη ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου; φέρετον γρήγορα νὰ γίνουμε 4. Φοῖβε πρόσεχε γιατὶ θὰ σέ... βουτήξουμε καί... Τ' ἀδελφάκια

1974. Παλιοτζίκας, διαβάζει λίγα (!!).Παλιούρας, παίζει 6.... Μουχλούλης ξύνει τὴν μύτη, 'Αργυρίου κολυμπᾶ στ' ἀνοιχτά!! Τὰ δυὸ

1975. Ζηρδάκος ἀραπάκος, Χριστάκος δάσκαλος, Ζαχάκος φοιτητάκος τσίνννν..... Τ' ἀδελφάκια

1976. Τροβαδοῦρε, Ροδολῖνε, Φαντομᾶ, Θεσ. Θετταλέ, δεχθεῖτε ἕνα ξενητεμένο θεσσαλιώτικο γειά. Τ' ἀδελφάκια

1977. Θεσσαλιωτόπουλα τί κάνετε μὲ τὶς πλημμύρες; Πάντα σᾶς σκεπτόμαστε.... Τὰ ξενητεμένα

1978. Λαρισαῖες!! Γειὰ χαρά. Τ' ἀδελφάκια

1979 (71—50). 'Αντιχαιρετῶ καλή μου Κιθαρίστρια (μήπως εἶσαι ἀπ' τὸ Σουφλ;) Νὸ μένης ἥσυχος 'Οδοκαθαριστὴ (1750) Μά... μοῦ φαίνεται πὼς ἔγινε τὸ ἀντίθετο. Ἔτσι; Ἄγνωστε δὲν σὲ καταλαβαίνω οὔτε στὴν (1755) οὔτε στὴν (1757). Θὰ μοῦ ἐξηγήσης; Εὐχαριστῶ Καμπαλλέρε (1761) καὶ σοῦ τοὺς ἀνταποδίδω. Καλῶς ἦλθες Θρακιώτη στὸ Σουφλί μας. Σιμοὺν ὄχι πιὰ καὶ τόσο στοργικά! δὲν εἶμαι καὶ ἀράπισσα! Ἄρη νὰ τὸ περιμένω τὸ ντέλφι; (1952) Ὦ! ὤ! Σπινθηροβόλα. Ἔτσι μ' αὐτὸν τὸν ὄμορφο γιακᾶ μοιάζεις σὰ... ρόδο. Φτοῦ σου νὰ μὴ βασκαθῆς. Ὅσο γιὰ τὸ δημοψήφισμα Ρὶν—τὶν—τίν νὰ μένης ἥσυχος. Ἔτσι μπράβο Ρίκι—Ρίκι ταῦλι, λίγο στραβὰ βάλε τὸ καπέλλο σου. Τροβαδοῦρε τί γίνεσαι; Μπᾶ σὲ καλό σου Αἰγαιώτη... πρόσεξε γιατὶ ... θὰ θυμώσω. Ν. Σαλονικιὲ θὰ πάψης πιὰ νὰ κάνης φοῦσκες; Γιολάντα γιατί θυμώνεις ὅταν ἀκοῦς τὸ ψευδώνυμό σου; Γ. Μαντόνα συνέχισε χρυσό μου τὸ τραγούδι σου... Μὴ σταματᾶς. Θριαμβευτὴ Γειά σου. Κῦμα τοῦ Ἕβρου σ' ἔχω ἕνα «γινάτι». Φυλάξου γιατί... Διαβάτη Κ. Κ. τραγούδησε λίγο γιὰ νὰ διώξης τὴ μελαγχολία τῆς Ζηλιάρας καὶ τῆς Χαϊδεμένης. Θαλασσοπόρε (κικιρίκουουουουου). Γ. Παγασητικοῦ θὰ σὲ χειροτονήσω! Λ. Ντὰ Βίντσι εἶσαι σπουδαῖος (!) πφ...... 'Εξάψαλμε γειὰ - χαρά. Τσιγγανοπούλα

1980. (71—51) Δημοψήφισμα αὐτ. Πλάκας σκιτσογράφον 1) Λ Ν. Βίντσι 2) Περαστικό. 1) Ψαρρὰν 'Ιάκωβ. 2) Περαστικό. Σιμοὺν

1981. Ντολορές, 'Απόψε κάνω μπάμ, ἀπόψε στὴν ταβέρνα πὼ πὼ τὶ ἔχει νὰ γίνη. Κι' ἂν κάνης πὼς χορεύεις λεμόνι δὲν θὰ μείνη. 'Αετιδεὺς (καὶ αὐτ. Πλάκας) σβύστε (μας) ἀπ' τὸ χάρτη. Σιμοὺν

1982. 'Επ. ,Εσεῖς Πεννομάχοι ποιὸν θὰ ψηφίσετε;... τὸν Ρὶν—τὶν—τὶν;... Ὅλοι; 'Αμ' ἐσὺ ἐκεῖ κάτω μικρὲ ποιὸν θὰ ψηφίσης; τὸν Ρὶν—τὶν—τίν; Μπράβο παιδί μου. Ὅλοι τοὺς ψήφους σας στὸν ἄσσο πεννομάχο Ρὶν—τὶν—τίν.
Σιμοὺν (ὁ ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς)

1983. Θερμοχαιρετῶ: Τσιγγανοπούλα, Γλ. Μαντόνα καὶ Σπανιόλα, Θρακιώτη, Ε. 'Ελπίδα, Γεωβασπάρ, 'Αξιό, Ρ. Ρ. Ταῦλι, Ἄγνωστο, Θριαμβευτή, Γιολάντα. Τὸ ὑπεραγόρι

1984 (ΧΧ) 'Αδελφοὶ Πεννομάχοι! Σὲ λίγο ποὺ θὰ πᾶτε νὰ ψηφίστε νὰ ξεύρετε ὅτι κρατᾶτε στὰ χέρια σας τὴ τύχη τῆς ζωῆς σας, τὸ μέλλον ὁλοκλήρου τοῦ Πεννομαχικοῦ λαοῦ καὶ ἰδιαιτέρως τὸ μέλλον τοῦ περιοδικοῦ μας Φίλοι πεννομάχοι! Σὲ ποιὸν χρωστᾶτε τὴν ζωήν σας; Στὸν Ρὶν—τὶν—τίν!
Ρὶν—τὶν—τὶν (ὁ ὑποψήφιος τῆς Θράκης)

1985 (71—52). 'Αντιχαιρετῶ: Γιολάντα (κι' ἐγὼ λυπήθηκα) Γ. Μαντόνα (Ν. Σ.) Τσιγγανονοπούλα, Καμπαλλέρο, Σιμοὺν (μὲ δοκίμασες;) Γ. Σπανιόλα

1986. Ἄγνωστε τὴ γλωσσίτσα σου λίγο πιὸ κοντὴ (1755). Ν. Σαλονικιὸ σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σου λόγια. Γ. Σπανιόλα

1987. Πεννομάχοι ψηφίσατε τὸν Ρὶν—τὶν—τὶν ποὺ τὸ ἀξίζει. Γ. Σπανιόλα

1988. Σπινθηροβόλα καλή μου φίλη (Τ. Π.) γιατί μοῦ κρύβεσαι; Γ. Σπανιόλα

1989 (71—53). Λ. ντὰ Βίντσι γιὰ χατῆρι σου ξανάρχομαι. Δὲν μὲ σκιτσάρεις γιὰ νὰ γνωρίσω τὸν... ἑαυτό μου; Ζηλιάρα οἰκονομία καὶ ἀποσιωποιητικά. Μ. Ποιήτρια

1990. 'Αδελφάκια δὲν περίμενα ἡ ἀπουσία μου νὰ γίνη αἰσθητή. Ρούντη μὲ κατασυγκίνησες στὸ «Φῶς τοῦ βουνοῦ». Μ. Ποιήτρια

1991. Τ. Μπαλλαρίνα εὐχαριστῶ, ἀντεύχομαι. 'Αετιδέα ἀληθινὸς σπουργίταρος εἶσαι. Πολὺ - πολὺ συμπαθητικὸς εἶσαι Θ. 'Αθάνατε. Καὶ βέβαια σκορπῶ φιλοσοφίες Παπαρούνα μου μιὰ καὶ εἶμαι Σ(σ)φία. Μ. Ποιήτρια

1992. Χρύσα Βαλσαμίδου Δάφνη Εὐρῶτα ἕνα γνωριστικὸ γραμματάκι; Κόκκινε Βράχε τὰ θερμά μου συγχαρητήρια, γιὰ τὸ «Πόθος τῆς Εἰρήνης». Τώρα ποῦ βρίσκεσαι; 'Αηδονάκι γειά. Μ. Ποιήτρια

1993 (71—54). Ἕναν μωραΐτικον ἀντιχαιρετισμὸ στοὺς: Παιδὶ 'Αμβρακικοῦ, 'Αριστοκράτη 1960, Χριστ. 'Ολύμπιον (φίλοι λυποῦμαι· ἀδυνατῶ γι' ἀλληλογραφία), Πράσινη Ραχούλα, Φρουλάϊν Χ. Δάφνη Εὐρώτα (ἀλάνθιστη)

1994. Φιλικοὺς ἀντιχαιρετισμοὺς στοὺς: Προκομ. Τεμπέλη, Αἰγαιώτη, Πράσινη Ραχούλα. Χαιρετῶ τὴν φίλη 'Ελένη Κάλφα, (Μυστηριώδη Ἄγνωστη), ἀπὸ τὴν Κατερίνη, καὶ Τσιγκανοπούλα.
Δροσοσταλίδα (διαμαντένια)

1995(71—55). Φίλοι: ἦρθα καὶ ἐγὼ στὴ στήλη— κι' ὅλους βρὲ ἀγοράκια—θὰ σᾶς ψάλλω γιὰ καλά...—Χάλια ἐκατήντησε ἡ στήλη — μὲ πολλὲς ἀνοησίες — ποὺ τὶς γράφετε ἐσεῖς. — Ἄλλα θὰ σᾶς στείλω στὴν κρεμάλα — γιὰ νὰ μάθετε, ξυπνάκες, — νὰ μᾶς γράφετε κουτά... — Πίσω καὶ τὴ στήλη θὰ ραγίσω — μὲ τὴν πέννα μου ἐτούτη— γιὰ νὰ λείψουν ὅλ' αὐτά. — Πρέπει ὁ καθένας σας νὰ ξαίρει — μὲ ποιὸν ἔχει νὰ παλαίψη — εἰς τὴν στήλη τούτη δῶ. — Εἶμαι — ἀγοράκι ἀπ' τὰ λίγα — ποὺ ἡ πέννα μου δὲν βρίσκει, — ὅταν γράφ' ἐμπόδια. — Τέλος: Χαιρετοῦρες ἀπευθύνω — σ' λους σας βρὲ ἐξυπνάκιες — περιμένοντας καὶ γώ.. Τραγουδιστὴς

1996. (71—56). Πρωτομπαίνοντας εἰς τὰς σελίδας τοῦ πεννομαχοπολέμου θερμοχαιρετῶ ὅλους τοὺς πεννομάχους - ες, ἰδιαιτέρως τοὺς Θρακιῶτες. Ἄγρυπνος φρουρὸς τῆς Θράκης

1997. 'Αλληλογραφῶ μ' ὅλους τοὺς πεννομάχους. Θὰ μ' εὐχαριστοῦσαν δυὸ λογάκια σας Πινόκιο, 'Εδεσσαιοπούλα, Τσιγγανοπούλα καὶ Φαντομᾶ. Ἄγρυπνος Φρουρὸς τῆς Θράκης

1998 (71—61). Ὅλοι οἱ πεννομάχοι πρέπει νὰ ψηφίσουν τὸ μέγα ταλέντο τὸ Λεονάρδο. Ψηφίστε τὸ δημιουργικὸ καλλιτέχνη, τὸν ἔξοχο ἄνδρα, τὸ πολύπλευρο μυαλό, ποὺ μὲ καταπληκτικὴ ταχυδακτυλουργία κατάφερε νὰ μετατρέψη τοὺς ἥρωας τοῦ ὑπερανθρώπου σὲ πεννομάχους. Κρουντέλης

1999. Ὅποιος δὲν θέλει νὰ γελοιοποιήση τὸ ψευδώνυμό του ἂς ἀπέχη ἀπὸ τὸ διαγωνισμὸ τοῦ Ν. Βίντσι. Προσέχτε πεννομάχοι. Ὁ διαγωνισμὸς τῆς αὐτοκρατορίας εἶναι κομπίνα γιὰ νὰ ἀναδειχθῆ ὁ Λεονάρδος μέγας καὶ τρανός. Μακρυὰ ἀπὸ παγίδες παιδιά. Κουρντέλης

2000. Ὅλοι οἱ πατριῶτες Θεσσαλοὶ στὸ πλευρό μου Νὰ ἑνωθοῦμε παιδιὰ γιὰ νὰ διώξουμε ἀπὸ τὶς πεννομαχίες μερικοὺς ποὺ νομίζουν ὅτι θὰ μᾶς κυβερνήσουν μὲ τὸ χρῆμα. Ρουμ. 'Αηδόνι ζητῶ συμμαχία. Κρουντέλης

2001 (71—62). Γλυκοαντιχαιρετῶ τοὺς φίλους μου: Ρὶν—τὶν—τίν, 'Ανδρεῖο Κρητικόπουλο, σᾶς ἔγραψα, Φαντομᾶν ἔλαβα μέρος (1727) Σιμούν, Τσιγγανουπούλα εἶμαι ἀπὸ τὴν 'Ορεστιάδα, Τροβαδοῦρον, Θρακιώτην, Μυστηριώδη Ἄγν. (1550) εὐχαριστῶ, Θετ. Θεσσαλόν, Καβαλλάρην ἐρήμου ἔγραψα (1444) Σαλονικιό, Γεωρβασπάρ, Πεισματάρα εὐχαριστῶ τὴν (1539) καὶ σοῦ εὔχομαι καλὴ πρόοδο, παρακαλῶ δὲ ὅλους - ες ἐσᾶς ὅπως πάρετε μέρος στὸ διαγωνισμό μου τεῦχος 93 (1694) 'Ελληνικὴ 'Ελπίδα (ὁ φίλος ὅλων

2002. Νέοι καὶ νέες! Ἂς διαδώσωμεν τὸ τόσο ἀγαπητό μας περιοδικὸ Σ. τ. Π., ποὺ τόσα μᾶς ἔχει προσφέρει ὡς τώρα. Ἂς τὸ διαδώσωμε σὲ ὅλα τὰ 'Ελληνόπουλα.
'Ελληνικὴ 'Ελπίδα (φίλος ὅλων)

2003. Προσοχή! Παρατείνω τὸν διαγωνισμό μου μέχρι 30 'Απριλίου 54. Προσκαλῶ ὅλους τοὺς φίλους - ες καὶ πεννομάχους νὰ λάβουν μέρος στὸ Διαγωνισμό μου (1694).
'Ελληνικὴ 'Ελπίδα (πάντα εὔθυμος)

2004 (Θ.Σ.Χ.). 'Αγαπημένοι μου πεννομάχοι, προτοῦ ἀκόμη ἡ πέννα μου ἀρχίσει τὴν «δράσιν», ἕνας ἐγκάρδιος θερμὸς χαιρετισμὸς βγαίνει ἀπ' τὰ στήθη μου καὶ ἀπευθύνεται σ' ὅλους, ὅσοι θὰ τὸν δεχθοῦν.
'Αδελφικώτατα
Μίμης Φερραῖος

2005. Ζητῶ ἀλληλογραφίαν ἀπ' ὅλους - ες.
Μίμης Φερραῖος

2006. Σαλονικιέ, Ντὰ Βίντσι, Τσιγγανοπούλα, Ρὶν—τὶν—τίν, Καμπαλέρο, Π. Τεμπέλη, Τροβαδοῦρε, Πάνθηρα, Κ. Δειλινέ, Σιμοῦν, Γεωρβασπάρ, Γ. Σπανιόλα: Τί θὰ λέγατε γιὰ μιὰ ἀλληλογραφία; Μίμης Φερραῖος (ὁ φίλος σας)

2007 (71 — 63) Θερμοαντιχαιρετῶ: Γ. 'Ανατολίτη (εἶμαι γνήσια 'Αλεξ)πολίτισα) 'Ιππότη τῆς Ζούγκλας, Τσιγγανοπούλα (μόνο ἕνας πεννομάχος φιλόμουσος ὑπάρχει; Μᾶς προσβάλλεις μ' αὐτό).
Γ. Σπανιόλα (ἡ λάτρις τῆς μουσικῆς)

2008. Διαβάτη Κ. Κ. δὲν εἶμαι αὐτὴ ποὺ νομίζεις. Εἶμαι: ἡ ἄγνωστη φίλη σου. Γ. Σπανιόλα

2009. Σιμοὺν (1696) τέτοιος μαντράχαλος ποὺ εἶσαι ἐπόμενον εἶναι νὰ μὴν καταλαβαίνης ἀπὸ τὴ λεπτὴ γλύκα τῆς καραμέλας. Γ. Σπανιόλα

2010 (71—64). Εὐπρόσδεκτοι στὸ σαλονάκι τῶν πεννομαχιῶν Φοῖβε, Μόνικα, Θ. Νεράϊδα (ἀπὸ ποῦ εἶσαι;) 'Αντιχαιρετῶ Π. Τεμπέλη. Χαιρετῶ

Θ. 'Αθάνατο, Σιμούν, Αἴολο, Ἴκαρο (γιατί χάθηκες;) Ντὰ Βίντσι σὲ ψήφισα. Περιμένω νὰ μὲ ἐνισχύσετε στὸν διαγωνισμό μου (93) Π. Ταῦρε, Ὀδοκαθαριστή, Θρακιώτη θὰ στείλω καὶ θὰ περιμένω. Τ. Ροδαλῖνε γειὰ - χαρά. Φαντομᾶς

2011 (71—65). Πεννομάχοι - σες μὴ σᾶς ἐξαπατήσει ὁ Σαλονικιὸς μὲ τὶς ψεύτικες ὑποσχέσεις. Ὅλοι ψηφίσετε τὸ μαῦρο χρῶμα Ρὶν—τὶν—τίν.
Θριαμβευτὴς (ὁ ἔχων κρίσιν)

2012, Πεννομάχοι - σες ἐσεῖς ἔχετε τὴν δύναμιν ψηφίσετε τὸν Ρὶν—τὶν—τίν. Καὶ ἂν ἔχητε ἀνάγκη ἀτομικὴν εἴτε γενικὴν νὰ τὸ ἀναφέρητε εἰς αὐτόν. Θὰ τὸν εὕρητε στὸ Γυμνάσιον Σουφλίου στὴν ΣΤ' ν. τ. Τάξιν εὑρισκομένην Ν. Δ. στὸ προτελευταῖον θρανίον νὰ κοιμᾶται κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήματος.
Θριαμβευτὴς (ὁ εἰλικρινὴς)

2013 (Θ.Σ.Χ.). Θερμοαντιχαιρετίσματα Τσιγγανοπούλα (1688 ὄχι δὰ καὶ κουκλάκι) Αἴολε, Καμπαλλέρο, Τρικαλινέ κλπ. Ζηλιάρα (1731) εὐχαριστῶ ποὺ μὲ θυμήθηκες. 'Αριστοκράτη τοῦ 1960 νέος ἤμουν καὶ γέρασα ν' ἀκούω τὶς σαχλαμάρες σου (1699) Σιμοὺν (1696—1697) ναί... τὸ ξέρω ὅτι ἐπήδησες ἀπὸ τὴν μάντρα γιὰ τὸ Δαφνί..., ἑπομένως, ἄκυρη ἡ πληροφορία σου. Τὸ ζάρι σοῦ τὸ χαρίζω γιὰ νὰ τὸ κάμης φυλαχτό. Χαβάλι σου παιδί μου, Ἥρωα Σελήνης ἢ χαζομάρα (1527). Γουλιέλμο Τέλλο (1689) βλέπω ὅτι οἱ ἐξυπνάδες σου ζυγίζουν καντάρια... γιαὐτὸ πιάσε μιὰ καρφίτσα, τρύπησε τὸ κουφιοκεφαλάκι σου καὶ εἰδοποίησε κανένα ἀεροπλάνο νὰ μεταφέρη τὶς ἐξυπνάδες ἀπὸ τὴν ὀπήν... 'Αγαπητὲ Ψὺν Δρυὸς (1669) τί κάρτα; Τσιγγανοπούλα (1739) ἀνταποδίδω θερμά. Γειὰ χαρὰ Ξανθομπουκλίτσα, Πεισματάρα, Ἥρωα Θρῦλλε, Ἔλατε, Ροδαλῖνε.
Προκομμένος Τεμπέλης

2014. Ἄχ Ρὶν—τὶν—τὶν ἀνηψάκι μου (1740) συγχώρα με γιὰ τὴν τεμπελιά μου. Καβαλίκεψε μιὰ μυῖγα καὶ ἔλα ἀεροπορικῶς. Ντολορὲς (1650) Βαρυέμαι νὰ πρωτογράψω. Γράψε πρώτη μέσῳ περιοδικοῦ. Τὰ μαριδοκαρχαροειδῆ ψάρια τὰ κλώτσισα καὶ σοῦ τἄστειλα νὰ τὰ μαγειρέψης ἐσὺ ὅσο μπορεῖς καλύτερα, μὲ ἀναλογία ἕνα κιλὸ ζάχαρι, δυὸ ἐφημερίδες, πορτοκαλόφλουδα καὶ μαχαιροπήρουνα. Ὅταν τὸ ἑτοιμάσης τηλεγράφησέ μου. Αἴολε (1776) ἡ ἀξίνα ἐπιστρέφεται λόγω μεγάλης βλάβης στὸ βραχίονά της. Τροβαδοῦρε (1708—1704) Γιὰ νὰ σὲ συναντήσω καὶ νὰ σοῦ τὶς βρέξω.. Ξαίρεις νὰ πῆς καὶ τίποτα; Μωρὲ ἄνθρωπε τὰ μυαλά μου εἶναι στὴ θέση τους. Μαγνήτεψε τὰ δικά σου ποὺ ἔκαναν φτερά.
Προκομμένος Τεμπέλης

2015 Διαγωνισμὸς Αὐτοκρατορίας Πλάκας. ψηφίζω: Σκιτσογράφον 1ον) 'Εξάψαλμο, 2ον) Καμπαλλέρο. Στιχουργὸν 1ον) 'Ιάκωβον Ψαρᾶ, 2ον) Γιάννη Σελοῦντο.
Προκομμένος Τεμπέλης

2016. Στὸν Περαστικό. Τὸ σκίτσο σου μὲ μάγεψε — στὸ γράφω ὁλογράφως — μὰ... χρώστα χάρη νιάνιαρο — δὲν εἶμαι σκιτσογράφος — Ὦ μουσαφίρη ἀπρόσκλητε — ποὖσαι σὰν κλούβιο αὐγὸ — ἀπόφευγε ὅσο μπορεῖς — τὸν μέγα στιχουργό!!!....
Προκομμένος Τεμπέλης

2017. Στὸ Σιμοὺν (1621). Ὦ Σουφλιώτη ὑπερανόρι — ποὖσαι ἀνέκαθε μωρὸς — ὅλα γιὰ νὰ τὰ πληρώσης — ἦλθε πλέον ὁ καιρός. — Θὰ σὲ κάμω χαζοπούλι — νὰ ἡ γνώμη ποὺ ἐκφέρω —καὶ θὰ λὲς μὲ στεναγμοὺς — Ἄχ Τεμπέλη ὑποφέρω.
Προκομμένος Τεμπέλης

2018 Πάνθηρ, Τροβαδοῦρε (1568) Τί λέτε βρὲ ξεφτέρια; 'Αφοῦ τὸ κουνούπι μὲ κάνει μισὴ μπουκιὰ ἡ φάλαινα θὰ μὲ κάμη μία; Πιτσιρίκια καὶ πῶς σᾶς λυπᾶμαι... Γελᾶς πεννομαχόκοσμε ἔ; Χά! Χά! Χά! Τί νὰ γίνη ὅμως; Μάθημα στὰ νήπια!!! Χαιρετῶ Αἰγιώτη (μ' ἀρέσεις πολύ), Σπανιόλα, ¼άνα... Φάρο 'Αρετῆς καὶ Δημ. Σφυρῆ.
Προκομμένος Τεμπέλης
(ὑποψήφιος δημοψηφίσματος)

2019 (71—66). 'Αντιχαιρετῶ Τ. Ροδαλῖνο, Τσιγγανοπούλα, Φαντομᾶ. Στὴν στριμμένη οἰκογένεια 1649 πολλὲς.... εὐχές!! Χαιρετῶ Σιμοὺν νὰ προσέχης τοὺς ἀέρηδες. Καὶ Γιολάντα, Καλή μου πίνουμε κονιὰκ γιὰ νὰ μὴν κρυώνουμε 1687!
Τροβαδοῦρος

2020. Πεννομάχοι: Σᾶς παρουσιάζω τοὺς δυὸ Μποέμ! Ἦρθαν νὰ σκορπίσουν τὸ γέλιο καὶ τὴν μποέμικη σάτυρα στὴν στήλη αὐτή. Οἱ δυὸ Μποὲμ Πάνθηρας — Τροβαδοῦρος. Οἱ δυ Μποέμ.
Πάνθηρ Τροβαδοῦρος (Μποὲμ)

2021. Λόγια: 'Αριστοκράτης 1960: Ὅταν μεγαλώσω... θὰ γίνω μεγάλος! Ρὶν—τὶν—τίν : Γάβ. Γάβ. Γάβ. καθότι... σκύλος! Ντολορές: Λίγο φασκόμηλο Τεμπέληηηη!....
Οἱ Μποὲμ Πάνθηρ - Τροβαδοῦρος

2022 (ΧΧ). 'Αγαπητοί μου φίλοι - ες πεννομάχοι μετὰ ἀπὸ πολύμηνη ἀπουσία ἀπὸ τὴ κίνηση τοῦ «'Ελικῶνος» ἀνέλαβα καὶ πάλι τὴ διεύθυνση τοῦ ἀθλητικοῦ τμήματος. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὅλοι-ες οἱ πεννομάχοι θὰ λάβουν μέρος στὸ «ἀθλητικο πνευματικό μας δέκαθλο» καὶ θὰ δείξουν μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅτι ἐκτιμοῦν τὴν προσπάθεια, ποὺ καταβάλλουμε, γιὰ νὰ προσφέρουμε κάποια ὑπηρεσία στὸν 'Ελληνικὸ ἀθλητισμό. Θερμὰ χαιρετῶ ὅλους τοὺς πεννομάχους· ἰδιαιτέρως δὲ τὰ μέλη τῶν ἀθλητικῶν παραρτημάτων τοῦ «'Ελικῶνος» καὶ τοὺς Λάκη Μιχαηλίδη, Μάϊκελ, Δάφνη Εὐρώτα, Τσιγγανοπούλα καὶ Γλυκειὰ Σπανιόλα.
Λακεδαιμόνιος
(διευθ. ἀθλητικοῦ τμήμ. 'Ελικῶνος»

2023 (72—1). 'Απουσιάζοντας γιὰ διαφόρους λόγους ἐπὶ πολὺν καιρὸ ξανάρχομαι γεμᾶτος κέφι. 'Αναιρῶ τὴν 1068 διότι ὁ «'Ελικὼν» ἀγνοεῖ. Τσιγγανοπούλα (1738—1747) δὲν διαφέρους; Πολλοὶ τὴν φώνησαν Λ. ν. Βίντσι. 'Αλλὰ σὺ εἰς ὑπερθετικὸν βαθμόν. Χαιρετῶ: Α. Λίνκολν — Θρακιώτην — Ξανθομπουκλίτσα.
Μ. Παπαρούνας
('Ανεξάρτητος)

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ 'απαντᾶ:

⁂ ΣΟΦΙΑ ΤΣΙΚΝΑ: Διάβασα καὶ τὸ δεύτερο γράμμα σου στὶς Κυρίες. Γράψε τους ἂν θέλης καὶ ἀπ' εὐθείας.

⁂ Λυπᾶμαι ΑΘ. ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἐξυπηρετήσω. Τὸ 'Υπουργεῖον καὶ ὁ 'Υπουργὸς δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀσχοληθῆ μὲ αὐτὴν τὴν ὑπόθεση. 'Αλλὰ οὔτε κι' ἐγὼ νὰ λύσω τὸ πρόβλημα. Δὲν ἔχω καιρό.

⁂ ΒΑΣ. Π. ΓΚΑΣΗ. Κάποιος ἔπρεπε νὰ μᾶς τὴν στείλη τὴν ἀνταπόκριση. Καὶ σὺ τὴν ἔστειλες τὴ δική σου τόσο ἀργά. Καὶ πάλι κάτι θὰ γίνη.

⁂ Σ' εὐχαριστῶ ΜΙΜΗ ΒΕΡΓΙΛΗ γιὰ τὰ τόσο καλά σου λόγια.

⁂ ΙΩΑΝΝΗ ΑΓΝΑΝΤΟΠΟΥΛΕ: Δὲν μπορεῖ νὰ πῆρα τὸ γράμμα σου, καὶ νὰ μὴ σοῦ ἀπάντησα ἢ νὰ σοῦ ἀπάντησα στὸ ἕνα καὶ νὰ ἀγνοήσω τὸ ἄλλο! Πάντως κοίταξε: Μέχρι τὴν ἡμέρα αὐτὴ ποὺ διαβάζεις αὐτὰ δὲν πῆρες ἀπάντηση σὲ ὅσα μοῦ γράφεις;

⁂ Σοῦ ἀπαντῶ φίλε ΒΑΣΙΛΗ ΣΑΜΠΑ: Ἔχω πολλὰ ἀκόμα ἐκκρεμῆ στὰ χέρια μου σκίτσα. Δὲν τὰ ἔστειλα στὸ τυπογραφεῖο ἂν δὲν μποῦν τὰ ἄλλα. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ δὲν εἶμαι σέ θέση νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὸ δικό σου! Οὔτε γιὰ τὶς ἀγγελίες. Δικές σου ἐδημοσιεύθησαν πολλές. Αὐτὲς γιὰ τὶς ὁποῖες μοῦ λὲς δὲν εἶναι ἀνάμεσά τους;

⁂ Σ' εὐχαριστῶ θερμὰ ΚΛΕΑΝΘΗ ΡΟΡΡΗ γιὰ τὶς εὐχές σου.

⁂ Πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου ΜΑΡΙΑ ΔΑΛΛΑ. Κι' εὐχαριστῶ τὸν κ. καθηγητή σας γιὰ ὅσα εἶπε καὶ γιὰ τὸ περιοδικὸ καὶ γιὰ τὰ σπίτια τοῦ παιδιοῦ.

⁂ Καὶ τὸ δικό σου γράμμα ΖΩΗ ΧΑΒΕΛΟΥΔΗ μὲ συγκίνησε μέχρι δακρύων.

⁂ Διάβασα μὲ πολλὴ ἱκανοποίηση τὸ γρᾶμμα σου ΗΛΙΟΣΤΑΛΑΚΤΗ.

⁂ Σ' εὐχαριστῶ ΑΛΕΞ. ΜΑΚΡΥΛΑΚΗ γιὰ τὶς ὑποδείξεις σου. Μικρὴ ὑπομονὴ καὶ θὰ ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω, πολλά, καὶ ἐλπίζω, καλὰ νέα.

⁂ Τί νὰ σοῦ πῶ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΙΜΒΡΙΩΤΗ ; Μοῦ ἔκαμες μεγάλο ἀνακάτωμασυνεργασιῶν. Στέλλω λοιπὸν στὴν κριτικὸ τὸ γράμμα σου καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἀγνοῶ.

⁂ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΗ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ: 'Επιθυμῶ συγκεκριμένες καταγγελίες.

⁂ ΣΠΙΝΘΗΡΟΒΟΛΑ: Τὸ ψευδώνυμό σου ὅπως τὸ εἶδες στὸ προηγούμενο φύλλο ἐγκρίθηκε. Γιατί μοῦ κάνης τόσο ἀνακάτωμα θεμάτων;

⁂ Ὄχι ΓΙΩΡΓΟ ΘΩΜΟΠΟΥΛΕ. Γιὰ τὴν ἀποστολὴ συνεργασιῶν δὲν ὑπάρχει περιορισμός. Μπορεῖ καθένας νὰ στέλνη εἴτε εἶναι εἴτε δὲν εἶναι συνδρομητής.

⁂ Χάρηκα ποὺ ἔμαθα πῶς πέρασες τόσο καλὸ τὸ καλοκαῖρι ΓΕΩΡΓΙΕ Ν. ΒΡΟΥΖΟ.Καὶ σ' εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἔγραψες. Τὶς ὑποδείξεις σου τὶς διάβασα. Σὲ πολλὰ ἔχεις δίκιο. 'Υπομονή. Στὸν «'Ελικῶνα» ἔκαμα συστάσεις.

⁂ Ἔχεις δίκιο ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΔΕΛΗΜΗΤΣΟ σὲ ὅσα μοῦ γράφεις.

⁂ Σ' εὐχαριστῶ ΦΩΤΗ ΚΟΜΠΡΟΖΟ γιὰ τὶς εὐχές σου. Τὸ «'Ολυμπιακὸ Φῶς» θὰ ταίριαζε καλλίτερα γιὰ τίτλος τοῦ συλλόγου σας.

⁂ Δηλώνω ΝΙΚΟ ΜΥΡΣΙΝΗ πὼς ἐσὺ δὲν εἶσαι ὁ Νῖκος Κρίνης. Ἂν δὲν πῆρες ἀπάντηση σὲ ὅσα μοῦ λὲς αὐτὸ θὰ πῆ πὼς δὲν πῆρα τὸ γράμμα σου.

Γιὰ τοὺς ἀντιγραφεῖς: Ἄστα. Ἔχω χάσει κάθε κέφι.

⁂ Γιὰ τὰ ζητήματα τῶν συνδρομῶν μικρὴ ὑπομονὴ φίλε ΑΡΧΟΝΤΙΔΗ (Θεσσαλονίκη). Γιὰ τὴν Σχολὴ τῆς Χάλκης δὲν εἶναι δύσκολο. Τὸ καλλίτερο ὅμως ποὺ θὰ εἶχες νὰ κάμης εἶναι νὰ γράψης ἀπ' εὐθείας στὰ Πατριαρχεῖα καὶ θὰ σοῦ ἀπαντήσουν.

⁂ 'Ο ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ μοῦ γράφει: Μὲ ματωμένη πραγματικά, τὴν καρδιὰ ἀπομακρύνθηκα πολὺ καιρὸ ἀπ' τὴν κίνηση τοῦ περιοδικοῦ. Θέλετε τὶς αἰτίες; Πρῶτα - πρῶτα ἤθελα νὰ δῶ, ἂν πραγματικὰ εἶχα κερδίσει τὴν συμπάθεια τῶν παιδιῶν κι' ἔπειτα, ὁ κυριώτερος λόγος ἦταν ὁ λίγος χρόνος, ποὺ μοῦ ἔμενε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα κοπιαστικὸ διάβασμα γιὰ τὸ Πανεπιστήμιο. Εὐτυχῶς οἱ κόποι μου δικαιώθηκαν καὶ μπῆκα σὲ δυὸ σχολές, στὴν Φιλοσοφικὴ καὶ στὴν Νομική. Τώρα ποιὰν θ' ἀκολουθήσω; 'Η γλῶσσα μου, πιστεύω, νὰ τὸ λέη καὶ δίχως λαλιὰ ἀκόμα! Τὸ ἀγαπημένο μας «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ» καὶ Σεῖς, ὁ πατέρας του, μᾶς ὥπλισε μὲ χίλια - δυὸ ἐφόδια καὶ περισσότερη πεῖρα! Σὲ σᾶς ὀφείλουμε, ἂν ὄχι τὰ πάντα, τοὐλάχιστον τά... 100%!!...

Τώρα ποὺ ὁ ἔντονος ρυθμὸς τῆς μελέτης κόπασε κάπως, θ' ἀρχίσω τὴ στενή μου παλιὰ συνεργασία, μὲ τὸ περιοδικό, ποὺ μᾶς ἀγκάλιασε στοργικὰ καὶ μᾶς ὡδήγησε σταθερὰ στὰ σκαλιὰ τῆς προόδου!

Συγγνώμην ἀπὸ Σᾶς κι' ἀπ' τοὺς πεννομάχους, γιὰ τὴν ἀπουσία μου, ποὺ ἴσως νἄγινε λίγο αἰσθητή. Μὲ βαθὺ θαυμασμὸ
ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ

Πρέπει νὰ σᾶς πῶ πὼς ὅλοι οἱ φίλοι μου πέτυχαν στὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις στὸ Πανεπιστήμιο! 'Ο Π. Παπαδάκης (Φάρος 'Αρετῆς) πέτυχε καὶ στὴ Φιλοσοφικὴ καὶ στὴ Νομική. 'Ο Γ. Βελουδῆς (Τώνης Γιούλης) τὸ ἴδιο! 'Η δὶς Θάλεια Πανοπούλου στὴ Θεολογία, ὁ Γιάννης Τριανταφυλλόπουλος (ἀδελφὸς τοῦ Ἄλκη Ροδοπούλου) εἰς τὴν Νομικήν. Καὶ ἄλλοι φίλοι μου ἦρθαν σὲ καλὴ σειρά. Αὐτὸ μὲ κάνει πραγματικὰ περήφανο. Καὶ τοὺς συγχαίρω ὅλους μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου.

⁂ Δὲν κατάλαβα σὲ τίδιαψεύδεις τὸ Νῖκο Γιαννούλη ΕΥΑΓΓΕΛΕ ΣΠ. ΧΕΡΟΥΛΗ. Γράψε μου περισσότερο συγκεκριμένα.

⁂ Τί κρῖμα ΡΟΥΛΑ ΦΑΤΟΥΡΟΥ ποὺ δὲν φρόντισες νὰ μὲ δῆς μιὰ καὶ ἦλθες στὴν 'Αθήνα. 'Εκτὸς ἀπὸ τοὺς παλιοὺς κανεὶς ἄλλος δὲν προσετέθη.

⁂ Σὲ δέχομαι ΟΛΥΜΠΙΤΑΚΙ ἔστω καὶ ἀργὰ στὴν κίνησή μας, περιμένω πολλὰ ἀπὸ σένα.

⁂ Καλὸ τὸ περὶ 'Αρκαδιοῦ ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΔΑΜΙΑΝΑΚΗ. Τὸ παρέδωσα στὴν Κριτικό.

⁂ Σ' εὐχαριστῶ ΗΛΙΑ Γ. ΧΟΥΛΙΑΡΑ γιὰ τὶς εὐχές σου.

⁂ Σ' εὐχαριστῶ ΘΩΜΑ ΑΓΓΕΛΑΚΗ γιὰ τὰ καλά σου λόγια.

⁂ Πῆρα τὸ γράμμα σου ΑΠΟΣΤΟΛΕ ΜΑΡΦΗ. Νὰ εἶσαι καλά.

⁂ Εὐχαριστῶ πολὺ ΙΩΣΗΦ Κ. ΣΤΕΡΓΙΟΥ γιὰ τὶς εὐχές σου.

⁂ Χάρηκα ποὺ πῆρα γράμμα σου ΔΗΜ. ΜΙΧ. ΦΛΟΥΡΗ.

⁂ 'Ελπίζω ΝΙΚΟ ΚΑΛΕ νὰ πᾶνε καλὰ τὰ πράγματα καὶ μὲ τὸ νέο χρόνο νὰ ρυθμισθοῦν καλλίτερα.

⁂ Στὸ φίλο μου ποὺ μὲ ρώτησε γιὰ τὶς σχολὲς τοῦ Πολυτεχνείου ἀπαντῶ: Γιὰ νὰ δώση κανεὶς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις εἰς τὶς σχολὲς τοῦ Πολυτεχνείου πρέπει νὰ ἔχη ἀπολυτήριον Γυμνασίου. Συνεπῶς οὔτε ἀπὸ τὸν «Προμηθέα» οὔτε ἀπὸ τὴν Σχολὴν Μηχανικῶν Λαμίας μπορεῖτε νὰ εἰσαχθῆτε εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον. Στὸ Μικρὸ Πολυτεχνεῖον μπορεῖ νὰ δώση ἐξετάσεις ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ἐνδεικτικὸ προαγωγῆς ἐκ τῆς Ε' τάξεως τουλάχιστον γυμνασίου ἢ ἀπολυτήριον Μέσης 'Εμπορικῆς. 'Η φοίτηση εἶναι τετραετής.

⁂ 'Ο Ν. ΜΕΝΕΞΙΔΗΣ (παιδόπολη Σχολὴ 'Αγίου 'Ανδρέου) μοῦ γράφει:

Εἰς τὸ 92ον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ σας τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Παιδιοῦ» ἐδημοσιεύθη ἕνα ποίημα εἰς τὴν στήλην «Γιὰ τὶς κορυφὲς τοῦ Παρνασοῦ», μὲ τὸν τίτλο: «Οἱ ὧρες ποὺ πέρασαν» τοῦ νεαροῦ Λάκη Γκονοπούλου. Τὸ ἴδιο ποίημα ἀλλὰ μὲ ἄλλη ἐπικεφαλίδα, καὶ μὲ ἀλλαγὴ ὀλίγων λέξεων, ὅπως: ἀντὶ ὧρες, ἡμέρες, καὶ δυὸ - τρεῖς ἄλλες μικροαλλαγές, ἐδημοσιεύθη εἰς τεῦχος τοῦ Μαρτίου τοῦ 1951, μὲ τὴν ἐπικεφαλίδα «Λαμπάδες» τῶν «'Ακτίνων» τοῦ ποιητοῦ Νικολάου Τυπάλδου. Κατόπιν ὅλων τούτων ἐρωτῶ : Πῶς εἶναι ποτὲ δυνατὸν τὸ ἴδιο ποίημα νὰ δημοσιεύται εἰς δύο διαφορετικὰ περιοδικὰ καὶ ἀπὸ δύο ποιητάς;

Ἂς ἀπαντήση στὴν ἐρώτηση ὁ φίλος μου Λάκης Γκονόπουλος.

⁂ Σὲ χρέωσα ΑΝΤ. ΜΙΧ. ΚΥΔΩΝΑΚΗ μὲ 3500 δραχ.

⁂ Γ. Ι. ΚΑΡΑΒΑΝΗΝ: 'Η Σχολὴ 'Υπαξιωμα-

τικῶν Σύρου ἀσφαλῶς θὰ δεχθῆ καὶ τὸ ἐρχόμενο θέρος μαθητές. Ἡλικία διὰ τοὺς ὑποψηφίους εἶναι τὸ 16—18 ἔτος. Ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν οἱ ὁποῖοι θὰ εἰσαχθοῦν θὰ ἀνακοινωθῆ κατὰ τὸν Ἰούλιον δι' ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπ. Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Οἱ μαθηταὶ πρέπει νὰ ἔχουν τουλάχιστο ἀπολυτήριο δημοτικοῦ.

∴ Σ' εὐχαριστῶ ΚΙΘΑΡΙΣΤΡΙΑ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια.

∴ Μοῦ στέλνεις πολλὲς ἐρωτήσεις ΚΩΝ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΕ, ΓΙΩΡΓΟ καὶ ΙΩΑΝΝΑ ΚΑΡΑΛΗ. Θὰ πάρετε τὶς ἀπαντήσεις σας μὲ τὴ σειρά σας.

∴ Ἔχεις δίκιο ΚΩΣΤΑ ΚΑΤΣΟΥΚΗ: Καὶ διεβίβασα τὴ γνώμη μου αὐτὴ στὴν Κριτικό.

∴ ΝΙΚΟ ΨΗΜΜΕΝΕ. Πάντα ὑπολογίζω σὲ σένα.

∴ ΔΗΜ. ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΗ: Σ' εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὰ καλά σου λόγια καὶ τὶς ἐνέργειές σου γιὰ τὰ περιοδικό. Σὲ θεωρῶ ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ καλούς μου φίλους. Τεύχη μποροῦν νὰ σταλοῦν στοὺς νέους συνδρομητές.

∴ ΣΤΥΛΙΑΝΕ ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ: Δὲν ἔχεις καθόλου δίκιο. Σὲ προσέχω περισσότερο ἀπὸ ὅλους. Φαντάζεσαι μήπως πὼς δημοσιεύονται ὅλα τὰ σκίτσα ποὺ μοῦ στέλνουν οἱ φίλοι μου; Ἂν τὰ δημοσίευα ὅλα θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχω διπλὸ περιοδικὸ σὲ σελίδες καὶ πάλι νὰ μὴν μποροῦσα νὰ τὰ δημοσιεύσω ὅλα. Γιὰ τὴν ἄλλη σου ἐρώτηση θὰ σοῦ ἀπαντήσω.

∴ Βεβαίως ΚΩΣΤΑ ΚΑΡΑΣΤΑΘΗ: Μὲ τὴν ἰδιαιτέρα μελέτη μπορεῖς νὰ ἀναπληρώσεις τὶς ἐλλείψεις τοῦ σχολείου. Καὶ ἐφ' ὅσον σκέπτεσαι νὰ ἀκολουθήσης ἀνώτερη σχολὴ θὰ πρέπει νὰ κάμης καὶ φροντιστήριο. Γιὰ τὴ δημοσίευση τὸ θεωρῶ περιττό. Πρόκειται νὰ γίνουν διορισμοὶ καὶ μάλιστα γρήγορα διδακτικοῦ προσωπικοῦ στὴ Μέση Ἐκπαίδευση.

∴ Μικρὴ ὑπομονὴ ἀκάμη ΑΝΤΩΝΗ ΠΑΤΕΛΗ.

∴ Εὐχαριστῶ θερμὰ Α. ΔΗΜ. ΧΑΤΖΗΕΜΜΑΝΟΥΗΛ.

∴ Ἐὰν δὲν ἔχαν δημοσιευθῆ τ' ἀποτελέσματα μέχρι καὶ σ' αὐτὸ τὸ φύλλο ΙΠΤΑΜΕΝΕ ΘΕΣΣΑΛΕ σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τὰ ξαναστείλης. Ὅσο γιὰ τὰ θέματα τοῦ Συλλόγου σας παρακαλῶ θερμά: Συμφιλιωθεῖτε καὶ συνεργασθεῖτε.

∴ Πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ ὡραῖο σου γράμμα ΤΑΚΗ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ.

∴ Δὲν θὰ μπορέσω ΓΙΩΡΓΟ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΕ νὰ σοῦ συστήσω τίποτε τὸ σοβαρὸ γιὰ νὰ παίξης στὸν κινηματογράφο τὸν Ἑλληνικό. Οἱ ἑλληνικὲς ἑταιρίες στρατολογοῦν νέους ἀλλὰ δὲν ἀναλαμβάνουν γι' αὐτοὺς καμμιὰν ἀπολύτως ὑποχρέωση.

∴ Πολὺ μὲ συγκίνησε τὸ γράμμα σου ΑΓΓΕΛΕ ΚΑΡΑΤΖΑ καὶ σᾶς εὐγνωμονῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Σᾶς δέχομαι γιὰ φίλο μου.

∴ Κι' ἐγὼ λυπήθηκα ΝΙΚΟ ΤΕΝΤΑ ποὺ δὲν σὲ γνώρισα κι' ἀπὸ κοντὰ ὅσο βρισκόσουν στὴν Ἀθήνα Σοῦ εὔχομαι καλὴ σταδιοδρομία. Σὰν ξανάλθης στὴν Ἀθήνα πρέπει νὰ φροντίσης νὰ μὲ δῆς ὁπωσδήποτε.

∴ Διαβίβασα ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΟΣΜΙΔΗ τὸ γράμμα σου στὸ Φιλοτελιστή.

∴ Ὁ φίλος μου ποὺ μοῦ ἔγραψε ἀπὸ τὴν Ξηρολίμνη μὲ ἕνα σκίτσο ποδοσφαιρικὸ ξέχασε νὰ ὑπογράψη. Ἂς μοῦ ξαναγράψη.

∴ Γιὰ τὴ συνδρομὴ ΝΙΚ Μ. ΠΑΠΑΔΑΚΗ σὲ παρακλῶ νὰ περιμένης λίαν προσεχῆ ἀνακοίνωση. Γιὰ τὰ καλά σου λόγια σ' εὐχαριστῶ θερμά.

∴ Δὲν βλέπω τὸ λόγο Ε. ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΕ νὰ δώσης στὸ θέμα ἐκεῖνο περισσότερη σημασία ἀπὸ ἐκείνη ποὺ εἶχε. Πάντως, δὲν σοῦ ἀποκρύπτω, τὸ γράμμα σου πολὺ μὲ εὐχαρίστησε.

∴ ΠΕΤΡΟΝ ΕΥΓΕΝΙΚΟΝ: Ὁ πτυχιοῦχος τῆς Παντείου μπορεῖ νὰ ἐγγραφῆ στὸ 3ο ἔτος τῆς Νομικῆς.

∴ ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΟΣΜΙΔΗ: Οἱ λέξεις μετριοῦνται στὶς πεννομαχίες χωριστὰ ἡ κάθε μιά. Καὶ κάθε ψευδώνυμο λογαριάζεται τόσες λέξεις, ὅσες ἀκριβῶς εἶναι. Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν φύλλων διαβίβασα τὸ γράμμα σου στὴ διεκπεραίωση.

∴ ΛΟΥΚΑ ΝΤΕΡΕΚΑ: Πουλὺ φοβοῦμαι πὼς γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ γράφεις περὶ ψευδωνύμου δὲν φταίω ἐγώ. Γιὰ τὸ θέμα τῶν συνεργασιῶν σὲ πληροφορῶ τὰ ἑξῆς: Ἡ κριτικὸς διαλέγει συνεργασίες. Μποροῦμε νὰ ξεχωρίσουμε 100 καλές. Ἀλλὰ δὲν μποροῦν καὶ οἱ 100 νὰ δημοσιευθοῦν. Ἔτσι χωρίζουμε ἐκεῖνες ποὺ θὰ δημοσιευτοῦν ὁπωσδήποτε καὶ ἐκεῖνες ποὺ δὲν προβλέπεται, λόγω χώρου, νὰ δημοσιευτοῦν. Στὸ σωρὸ τὸν τελευταῖο μπαίνουν οἱ συνεργασίες ἐκείνων, τῶν ὁποίων εἶχαν ἐγκριθεῖ τὴν ἴδια φορὰ συνεργασίες ἄλλες γιὰ δημοσίευση. Δυστυχῶς δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ἀλλοιῶς. Χαίρω πολὺ ποὺ προοδεύει «ἡ Μέλισσα» Σημειώνω ἐδῶ ὅτι «εὔχεσαι ὁλοψύχως κάθε προκοπὴ καὶ πρόοδο στὸ νεοϊδρυθέντα σύλλογο «Ροδαυγή». Μαθήματα ζωγραφικῆς ἐλπίζω νὰ δημοσιεύσω μὲ τὸ νέο χρόνο. Τώρα καταγίνομαι μὲ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ «σᾶς ἀρέσει»;

∴ Σημειώνω ἐδῶ ὅτι τὰ παιδιὰ τοῦ νεοιδρυθέντος Σπιτιοῦ τοῦ παιδιοῦ Μεταμορφώσεως χαιρετοῦν μὲ πολλὴ ἀγάπη τὰ παιδιὰ τῶν Σ. τῶν Παιδιῶν ὅλων τῶν Μονάδων.

∴ Ὁ Ἑξάψαλμος ὅπως εἶδες ἔκαμε τὴν ἐμφάνισή του, ΠΡΟΚΟΜΕΝΕ ΤΕΜΠΕΛΗ. Κανόνισε μόνος σου τὶς ὀφειλές σου. Δὲν τὶς ξέρεις;

∴ Τί νὰ ἀπαντήσω στὶς ἐρωτήσεις σου ΛΑΚΗ ΣΤΑΥΡΟΥΛΗ; Ἕνας νέος γιὰ νὰ μάθη Ἰταλικὰ ἄνευ διδασκάλου θέλει χρόνο ποὺ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ καθορίση. Μπορεῖ καὶ σὲ 6 μῆνες νὰ ἔχη μάθει. Μπορεῖ καὶ σὲ δυὸ χρόνια νὰ μὴ μάθη τίποτε. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ θὰ μάθη. Ἕνας νέος μὲ ἀπολυτήριο γυμνασίου καὶ μὲ δίπλωμα λογιστοῦ μπορεῖ νὰ βρῆ δουλειὰ καὶ σὲ ἑταιρίες καὶ σὲ τράπεζες καὶ σὲ ἐμπορικὰ γραφεῖα. Ἡ ἀστυνομία πόλεων δὲν παίρνει ἀπολυτηριοῦχος τοῦ γυμνασίου. Μόνο σὲ κάθε Ε.Σ.Σ.Ο. (Ἐκπαιδευτικὴ Σειρὰ Στρατευσίμων Ὁπλιτῶν) τὸ ΓΕΣ δίνει περιορισμένο ἀριθμὸ νέων κατεχόντων ἀπολυτήρια γυμνασίου εἰς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὴν Χωροφυλακήν. Ἡ Πυροσβεστικὴ Ὑπηρεσία δὲν παίρνει νέους ποὺ δὲν ὑπηρέτησαν στὸ στρατό.

∴ Διαβίβασα στὴ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ Ἐντεταλμένων Κυριῶν τὸ γράμμα σου ΑΘΑΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ.

Εὔχομαι Β. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ὅταν θὰ διαβάζης τὸ γράμμα μου αὐτὸ νὰ εἶσαι ἐντελῶς καλά.

∴ Τὸ κακὸ εἶναι ΚΥΡΙΑΚΟ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗ ὅτι ἀνακατέβεις τὰ ποιήματα μὲ τὶς ἐπιστολές σου. Σοῦ ἀπαντῶ ὡστόσο σ' αὐτὸ ποὺ μὲ ρωτᾶς. Τὸ κάθε τεῦχος τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Παιδιοῦ» πουλιέται 2.000 δραχμές. Στὶς ἐρωτήσεις ὁ συνεργάτης μας τῆς στήλης «μὲ ἐρωτοῦν καὶ ἀπαντῶ» δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαντάη ἀμέσως. Ἐρωτήσεις ποὺ πῆρα μέχρι τὶς 7 Αὐγούστου δὲν πῆραν ἀκόμα ἀπάντηση.

∴ Πῆρα τὰ σκίτσα τῶν φίλων μου: Ἑξάψαλμου (ἄριστα), Πάνου Δελημίτσου (καλά), Ἀξιοῦ (ἀρκετὰ καλά), Ἐργένη (καλά), Γεωργίου Καραβάνη (καλά, ἐσημείωσα τὰς παρατηρήσεις σου), Ζαχὰρ (καλούτσικα) Κ. Τσόγκα (ἔτσι κι' ἔτσι), Γ. Σταματάκη (πολὺ καλά), Περαστικοῦ (καλά), Βαΐου Τσιακοῦ (καλούτσικα), Εὐαγγέλου Σκαλτσούνη (ἀρκετὰ καλά).

∴ Πῆρα τὶς σπαζοκεφαλιὲς τῶν φίλων μου: Παν. Ν. Ζάννη, Ὀδοκαθαριστῆ, Δημ. Γκιζάνη, Ἀθ. Γραμματίκη, Γ. Δημοπούλου Εὐθυμίου Κάλλου, Σταύρου Βαχιώτη, Ἠλία Λεντάκη, Ἐλευθερίου Θεοδώρου, Κων. Κοσμᾶ (ἡ ἐρώτησή σου εἶναι γραμμένη στὸ ἴδιο χαρτὶ δὲν θὰ πάρη ἀπάντηση), Ἰωάννου Λιόντου, Ὀλυμπιακοῦ, Ἐλευθ. Θεοδώρου, Χρ. Σαμανίδη, Δημ. Χειμαριώτη, Ψ. τῆς Δρυός, Γ. Καραβάνη, Ἐμμ. Μ. Χατζηδάκη καὶ Ἀντ. Μ. Κυδωνάκη, Δημ. Λαζινοῦ, Εὐστ. Τσάλη, Ἀπ. Μόρφη, Νικ. Χρήστου (οἱ ἐρωτήσεις σου γραμμένες στὸ ἴδιο χαρτὶ δὲν θὰ πάρουν ἀπάντηση), Ἀθ. Γραμματίκη, Δημ. Φλουρῆ, Δημ. Θεοδοσιάδη, Κων. Σιδηροπούλου, Παν. Θ. Μακρῆ, Ἀναστασίου Τάτση, Ἀγγέλου Καρατζιᾶ, Δ. Μιντίδη, Ν. Κιγμᾶ, Βασιλείου Ἀθανασίου, Ἀθ. Γραματίκη, Δημ. Κοσμίδη, Νικ. Παν. Κυριακάκη καὶ Νικ. Παν. Μαρκοπούλου.

∴ Πῆρα τὰ «γιὰ νὰ γελᾶτε» τῶν φίλων μου: Παν. Νικ. Ζάννη, Νικ. Κουφάκη, Ὀλυμπιτακιοῦ Δημ. Κυριμλίδη, Ψ. τῆς Δρυός, Γεωργίου Ι. Καραβάνη, Δημητρίου Θεοδοσιάδη, Ρὶν—τὶν—τίν, Ἀγγέλου Καρατζιᾶ, Πάνου Μαθιώτη, Δημ. Κοσμίδη.

∴ Πῆρα τὶς ἀθλητικὲς πληροφορίες τῶν φίλων μου: Σ. Κυριακ., Ν. Ἀετομάτη Σ. Πουλῆ, Λεωνίδα Χασιώτη, Ι. Δ. ἀπὸ τὸν Αὐγερινό, Ι. Ραπτοπούλου, Βασιλείου Μπακατσῆ, Δημητρίου Στεφανίδη, Κων. Ντέμπου, Ψ. τῆς Δρυός, Ἰωάννου Ραπτοπούλου, Ι. Κ., Ἑλληνικῆς Ἐλπίδας, Ι. Μποζίκα, Θ. Χ., Π. Μ.,

∴ Πῆρα τὶς συνεργασίες τῶν φίλων μου: Πάνου Ἀσιναίου, Νίκου Μυρσίνη, Ἑξάψαλμου. Παν. Νικ. Ζάννη Διαβάτη Κ., Γεωργίου Σαουλιδη, Νικ. Εὐθ. Ταμπούρη (τὰ διαβίβασα στὴν κριτικὸ καὶ τὴν παρεκάλεσα νὰ διαβάση μὲ προσοχὴ τὶς παρατηρήσεις σου) Νίκου Μυρσίνη, Φώτη Κομπορόζου, Ἀριστίδη Κανδηλάπτη, Ν. Καλοῦ, Παναγιώτη Δελημίτσου, Μίμη Βεργίλη, Στ. Κυριακίδη, Ἐτ. Πέτσικου, Θεοπούλας Παπαδοπούλου, Μαργαριταριοῦ τῆς Αὐγῆς, Κυριάκου Α. Ἀντωνιάδη, Εὐριπίδη Τσάτρα (εὐχαριστοῦμε θερμά), Ζωῆς Χαβελούδη Θ. Ἰωαννίδη, Μαρίας Δάλλα, Σταύρου Πετροπουλάκου, Γεωργίου Θεοδωρακάκου, Νικ. Μουντζούρη, Μίμη Βεργίλη, Ἠλ. Ι. Λεντάκη, Στ. Τσιάκα, Στεργίου Στεργίου (χάρηκα ποὺ πῆρα γράμμα σου), Γ. Λιάλιου, Νίκου Ἀηδονοπούλου, τοῦ Ὀλυμπιτακιοῦ, Χαρίκλειας Δαμιανάκη, Ἰωάννη Λιόντου, Ζήκου Γκούντα, Ἀριστείδη Ἀλεξανδροπούλου, Κωστῆ Φωτεινοῦ, Νικ. Μουστράκα, Κων. Κοσμᾶ, Δημ. Χειμαριώτη Στρατῆ Μισγίρη, Θωμᾶ Ι. Ἀγγελάκη, Κων. Ντέμπου, Χρίστου Δροσεροῦ, Ἰωάννη Κατσούλη, Εὐσταθίου Τσάλη, Θεοδώρου Μουντοκαλάκη, Ἰωσὴφ Στεργίου, Χρήστου Σαμανίδη, Γιάννη Γουσέτη, Ἰωάννη Λιόντου, Κων. Φουλίδη, Μιχ. Μενεξίδη, Ἀθανασίου Φάκα, Δημ. Φλουρῆ, Τίμου Δώρη, Εὐαγγέλου Σπ. Χερούλη, Ἐλπίδος Πάνου, Σπ. Τσιμῆ (εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὰ καλά σου λόγια), Αθ. Γραμματίκη, Ζαχαρία Τσιρπανλῆ, Κώστα Κατσούκη, Σ. Σταματάκη, Παν. Θ. Μακρῆ, Κων. Β. Καραστάθη, Ἀλ. Μακρυλάκη, Νίκου Τέντα, Μικρῆς Ποιήτριας, Παν. Σ. Πουρναρᾶ, Πάνου Μαθιώτη, Δημ. Κοσμίδη, Κλεάνθη Δροσίνη, Ι. Φ. Χατζοπούλου, Λουκᾶ Ντερέκα, Μιχ. Μενεξίδη, Νικ. Χρίστου, Ἰωάννη Νασούλα, Νικολάου Λαμίτση, Νίκου Καλοῦ, Τίμου Νατσούλη, Ἰωάννη Λιόντου, Βασιλ. Ἀθανασίου, Ἰωάννη Τσαλικίδη, Σπ. Τσιμῆ, (Α. Μ.), Ι. Φ. Χατζοπούλου, Μιλτιάδη Βασδέκη.

∴ Πῆρα τὶς ἐπιταγὲς τῶν φίλων μου: Δημ. Τσολακίδη, Εὐσταθίου Φωτιάδη, Φωτίου Αὐγερινίδη, Βασιλικῆς Μπακογιάννη, Προδρόμου Τζονοπούλου, Β΄ τάξη Δημοτικοῦ Σχολείου (Προτύπου) Κοζάνης, Παυσανία Μυλωνᾶ, Δημοτικοῦ Σχολείου, Ἱερομνήμης, Α΄ Δημ. Σχολείου Κάμπου Χίου, Σχολικοῦ Ταμείου Ἁγ. Νίκωνος, Δημ. Σχ. Ἀεροπόλεως, Δημ. Σχολείου Νέας Γωνιᾶς, Βασ. Κ. Μανιτάρη, Ζήση Τζιούφα, Ἰωάννη Χρ. Λιανοῦ, Δημ. Σχολ. Ἀχλάδας, Λουκᾶ Ζαχείλα.

∴ Πῆρα καὶ διαβίβασα στὴ διεκπεραίωση: Γ. Γάρδου, Κων Βλάσση, Θωμᾶ Κοτοπούλου (*) Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια), Ἀθ. Γραμματίκη, Ἀστερίου Κεφάλα, Ἑλ. Ἀλεξίου, Ἀπ. Κων. Παπαγιαννοπούλου, (μικρὴ ὑπομονή. Ἢ θὰ κάμουμε πολλὰ ἢ . . . . ;), Ἠλία Λεντάκη, Ἀθανασίου Λάππα (*) Ἀθ. Ἀποστόλου, Εὐρυπίδη Τσιάτρα, Γεωργίου Τόσκα, Θεμιστοκλῆ Πρωτοψάλτη, Βασιλείου Πολυμέρη (*), Ἀνδρέα Μεσσῆ (*), Σωτηρίου Πανουσάκη (*), Θωμᾶ Ριζάβα, Πέτρου Μυγδάλη (*), Φωτίου Αὐγερινίδη, Θεοδ. Γερ. Πετράτου (* Εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια), Δημ. Κουτσουβέλη, Χρυσοστόμου Σμαροπούλου (*), Νικ Καραβάνη, Ταχ. Μιχ. Σημαντήρα, Εὐστ. Τσάλη (Εὐχαριστῶ θερμά), Γεωργίου Νίκα, Νίκου Σαμαρᾶ, Ξανθίππης Διακονίδου, Ἰωάννη Καλαμποῦ, Εὐαγγέλου Ἀκριτοπούλου, Μιχ. Καψαλάκη, Τριταξίου Σχ. Ἀεροπόλεως, Ἀλ. Τσακίρη (* Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ ὅλα), Δημ. Βακούρου, Ἐμμ. Παντελῆ καὶ Δημ. Γκαράνη, (*) Γεωργίου Ἀν. Γήκου, (*) Σουλτάνας Κ. Βαρβαρούση (*) Γεωργίου Ζουμπούλη, Κων. Κούρου, Ἀθανασίου Τσακμάκη (δὲν σοῦ ἀπάντησα ἂν ἐλήφθη ἢ ὄχι ἡ ἐπιστολή σου;) Ἰωάννη Εὐθυμίου (* Εὐχαριστῶ), Κων. Σταματοπούλου (*) Τάκη Ἀλμπάνη, Φωτίου Κοπανιτσάνου, Γεωργίου Σ. Φατούρου (*) Σοφοκλῆ Ἀναγνωστοπούλου, Μιχ. Κατσούλη, Βασιλείου Ἀθανασίου, Ἠλ. Στ. Μπάκα, Ι. Χ. Τσακλίδη (ἂν δὲν σοῦ ἀπάντησα μέχρι σήμερα θὰ πῆ πὼς δὲν τὰ πῆρα. Πρόσεξε ὅμως καλά. Σχολικὲς ἐκθέσεις μπορεῖς νὰ στείλης), Ἀθ. Γραμματίκη, Γεωργίου Παππᾶ καὶ Ἀγγελικῆς Κυριαζῆ, Βασ. Σιακούλη (*) Δημ. Λουκουμίτη, Ἰωάννη Μανωλίτση (*) Γεωργίου Σταματάρα, Δημ. Εὐαγ. Παπαδημητρίου (*) Λαμπρινῆς Λιάκου.

∴ Σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλά σου λόγια ἀγαπητέ μου Δ. ΠΕΤΣΙΤΙΔΗ.

∴ Θὰ πάρης μὲ τὴ σειρά σου ΔΗΜ. ΧΡ. ΤΕΡΖΙΔΗ ἀπαντήσεις στὶς ἐρωτήσεις σου. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά σας λόγια.

Ἀπάντησα σὲ ὅλους τοὺς φίλους μου ποὺ εἶχα τὶς ἐπιστολές τους μέχρι καὶ τῆς 22 Νοεμβρίου 1953.

Σκίτσα ἀναγνωστῶν

ΧΑΜΟΓΕΛΟ!
Τοῦ Ἑξάψαλμου

Οἱ συνεργασίες πού πήραμε

Ἀπορρίπτονται τά: ΠΑΟΚ (Α. Γ): Τί θὰ πῆ αὐτό; «Ἕνα καράβι ἔρχεται γεμᾶτο ἀριανίδες καὶ ἀπὸ τὴν πολὺ τὴν πίνα ἐφάγανε σανίδες Ω!Ω!» Μὰ γιὰ τὸ Θεό. Εἶναι ποίημα αὐτό;

«Ἀπόψε» καὶ «ὄμορφη ζωὴ» (δοκιμάζω ἔκπληξη γιὰ τὰ ποιήματα αὐτὰ τοῦ φίλου μου Π.Σ.Π Περιμένω ἀπ' αὐτὸν πράγματα πολὺ καλλίτερα). «Καλοκαίρι» (Β. Τ.) «τὸ ὀρφανὸ» (Ρ. Β.), «Σιγαλιὰ» (Θ. Κ.), «εἰς τὸν Χριστὸ) (Α. Η.). Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὸ δημοσιεύσω. Ἀλλὰ θὰ ἔκανα κακὸ σ' αὐτοὺς ποὺ τὰ ἔγραψαν. Θὰ πίστευαν πὼς κάτι μποροῦν νὰ κάνουν στὴ ποίηση. Ἄς γράψουν καλλίτερα πεζὰ καὶ ὄχι ποιήματα. (Χριστούγεννα» (Γ. Λ.). Θὰ ἔλεγα νὰ διορθωθῆ. Μὰ πολὺ φοβᾶμαι δὲν παίρνει διόρθωμα. «Ξανθιὰ Μικρούλα» (Ν. Μ.) πολὺ καλό, ἀλλὰ ἀπορρίπτεται σὰν ἀκατάλληλο γιὰ τὸ περιοδικό. «Πάρε κι' ἐμένα» (Σ. Κ.), ὄχι γιατὶ δὲν εἶναι καλὸ ἀλλὰ γιατὶ οἱ ἀκροστοιχίδες δὲν εἶναι ποιήματα τῆς προκοπῆς, «Βρέχει» (Ε.Ι.) Μά, πρὸς Θεοῦ, ποίημα λέγεται αὐτό; «τὰ σύννεφα μεγάλωσαν τὸ σύμπαν ἐσκοτείνιασαν, — τὸ σύμπαν ἐμαυρίσανε — καὶ νὰ ἀπεφασίσανε». Μακεδονία (Π.Θ.Μ.) μὰ δὲ λέει τίποτε. Γιὰ προσπάθησε γιὰ κάτι καλλίτερο. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸ «ὁ Κώδων τοῦ Σχολείου», «Τὸ Φθινόπωρο» (Ι. Ν.). Γιατὶ δὲν προσέσεις; Μὰ στὸ Θεό σου: εἶναι στίχος αὐτός: «Κι' οἱ γεωργοὶ νὰ πιάσουν — τὴν δουλὰ τὴν κουπιαστική». Καὶ ἀναρωτιέμαι: Γράφεις σοβαρὰ ἢ κοροϊδεύεις; «Βόρειος Ἤπειρος» (Ν. Λ.) πολὺ κακογραμμένο. Γιὰ προσπάθησε νὰ γράψης μὲ περισσότερη προσοχὴ ἕνα καλλίτερο ποίημα. Κάτι μοῦ λέει μέσα μου πὼς θὰ τὰ καταφέρεις.

Νὰ διορθωθοῦν καὶ νὰ ξανασταλοῦν τὰ ποιήματα:

«Νύχτα» (Λ. Γ.) «Σὲ σᾶς» (Λ. Γ.). Βρίσκω καὶ γιὰ τὸ δυὸ πὼς θὰ ἤθελαν περισσότερη ἐπεξεργασία.

«Μάννα καὶ παιδὶ» (Δ.Κ.Κ.) Σὲ μερικοὺς στίχους γίνεται κωμικό.

«Βουνίσιο περπάτημα» (Π. Π.). Ἄν δὲν εἶχα καλὴ ἰδέα γιὰ τὰ γραψίματα τοῦ νέου ποὺ τὸ στέλνει θὰ τὸ εἶχα ἀπορρίψη.

«Ἡ Πατρίδα» (Ζ.Δ.Κ.) θέλει πολλὰ νὰ πῆ, ἀλλὰ τὸ χαλᾶνε ἀρκετοὶ στίχοι. Ἐκεῖνο τὸ «μαρτυροῦν εἰς τὸν καθέναν», ἐκεῖνο τὸ «προτείνουν» καὶ «πολιτισμοῦ τὴ γῆ» εἶναι τρομερά. Τὰ ἴδια καὶ γιὰ τὸν «Ἥλιο» (Ζ.Δ.Κ.), «ὁ Λευκὸς Πύργος» (Λ.Δ.Κ.) ἂς διαβάση ὁ φίλος μου ποὺ τὸ ἔγραψε καὶ ἂς μοῦ πῆ: «σὲ μιὰ κεντρικιὰ μεριὰ — βρίσκεται πολὺ κοντὰ — ἕνα φρούριο υψηλὸ — καὶ δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπ' τὸ γιαλό». Κι' ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε ἦταν ἄξιο ἀπορρίψεως. Μὰ ἂς γίνη μιὰ ἀκόμα προσπάθεια.

«Κλαῖν τὰ νησιά μας» καὶ τὸ «Κατηχητικὸ» (Γ.Π.Β.), θέλουν πολὺ - πολὺ διόρθωμα. «Πικροτράγουδο» (Θ. Μ.). Νὰ δουλευτῆ πολὺ ὁ στίχος. Θέλω νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ παιδὶ αὐτὸ τοῦ φημισμένου Ληξουριοῦ κάτι τὸ ἀπόλυτα τέλειο καὶ χωρὶς λέξεις ἄγνωστες (γλυκόκαρτη, νάγια κλπ. «Ψηλὰ» (Π. Ε.). Ἄν διορθωθῆ καὶ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ μερικὰ ὅπως τὸ «μέχρι τὸ Χάρο ν' ἀνταμώσω» — ὁ Χάρος δὲν ἀνταμώνεται ψηλὰ — οὔτε τὰ «οὐρανήσια πλάτεια» καὶ παρακάτω ἀμέσως ριμάρεις μὲ τὰ «οὐράνια παλάτια»; «Χαρούμενη Ζωὴ» (Π. Μ.) μὰ τί ἔπαθε ὁ φίλος μου. Οἱ δυὸ οἱ Π.Σ.Π. καὶ Π.Μ. μοῦ τὰ ἔκαμαν αὐτὴ τὴ φορὰ θάλασσα. Δὲν τοὺς ἀναγνωρίζω. «Γιὰ τὴν Πατρίδα», «Τὸ σεισμόπληκτο παιδί» καὶ «ἡ Σελήνη» (Δ.Γ.Μ.) ἐκεῖ ποὺ λὲς νὰ ἕνα τέλειο ποίημα, νὰ ἕνα «προσεκτικὰ ἐγλύστρησε ἡ μπαμπέσα» καὶ θαμπώνοντας τὰ δυό μου μάτια (ἡ σελήνη παρακαλῶ κάνει αὐτὸ) ἐκεῖνο «νὰ πολεμήσης καὶ νὰ μείνη» ποὺ γίνεται καὶ στῖχος σιδηρόδρομος δὲν στέκει. «Γραμματικὴ Συντακτικό». Βρίσκω πὼς τὸ τελευταῖο τετράστιχο τὰ χαλάει ὅλα. Θέλει ξαναγράψιμο — αὐτὸ μόνο — ἀπὸ τὴν ἀρχή. «Ἀξέχαστη θάλασσα» (Ν. Μ.) θέλει πολὺ - πολὺ διόρθωμα. «Ἡ τύχη μου» (Σ.Κ.) Τί τοὺς θέλει τοὺς στίχους σιδηροδρόμους; «Ἡ Βρύση» καὶ «Στῆς ζῆζης τὸ δρόμο» (Χ.Δ.). Λένε πολλά. Ἀλλὰ χωλαίνουν. Πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὴ ρίμα δυὸ συνεχομένων στίχων. Τὸ «Μύλο» καὶ «γύρω» δὲν ριμάρουν. Προσοχή. «Ἡ Κέρκυρα» (Δ.Χ.) πλάση καὶ πλάση δὲν ριμάρουν. Ἐκεῖνο τὸ «μάγευμα παραδείσου» δὲν σὲ πνίγει στὸ λαιμό; Θέλει πολὺ - πολὺ διόρθωμα. Δούλευε μὲ περισσότερη ὑπομονὴ τὸ στῖχο σου. «Ἡ πηγὴ τοῦ χωριοῦ μου» (Κ.Φ.), ἐκεῖνο τὸ «ὤ! τί ἦταν κεῖνο», δὲν σὲ ἐνοχλεῖ καὶ σένα τὸν ἴδιο. Διόρθωσέ το, παίρνει διόρθωμα ὅλο τὸ ποίημα. «Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ συμμοριτοπολέμου» (τὰ περὶ Τ.... καὶ λοχαγὸς Νῖκος νὰ βγοῦν). Δὲν ἔχουν τὴ θέση τους σήμερα. «Μαυρίλα» (Π.Σ.Π.), Πρόσεχε Δούλευε τὸ στῖχο σου. Προσδοκάω πολλὰ ἀπὸ σένα. «Ἀπὸ τὸ σκοτάδι στὸ φῶς» καὶ «Νύχτα». Πόσο θὰ ἦταν περίφημα καὶ τὰ δυὸ ἐὰν δουλευότανε καλλίτερα ὁ στῖχος τους!. «Τῆς χαρᾶς τὸ ἀστέρι» (Τ. Ν.) Αὐτὸ τὸ ποίημα θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι ἀριστούργημα ἂν τὸ δούλευες μὲ περισσότερη προσοχή.

Δὲν θὰ δημοσιευθοῦν ὡς ἀνεπίκαιρα πλέον, ἂν καὶ καλὰ τὰ ποιήματα: 28 Ὀκτωβρίου 1940 (Π. Α. Μ.) «Ὄχι» (Β.Ι.) μὰ μοῦ χρωστάει κάποια ἐξήγηση.

Ἐγκρίνονται καὶ θὰ δημοσιευθοῦν στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν» τά: «Θέλω» (Κ.Χ.Μ.) πολὺ καλό. Ἄν δὲν εἶχε κάτι μικροελαττώματα θὰ πήγαινα γιὰ πάρα πάνω. «Στὸν Ἅγιο Ἀνδρέα» (Μ.Μ.), «Τὸ παρελθὸν» (Ι.Φ.Χ.), «Στοὺς μάρτυρες» (Ε.Π.Κ.), «Ἑσπερινὸς» (Θ. Σ.), «Ὕμνος στὰ Ἠπειρώτικα νειᾶτα» (Γ.Ι.Τ.), «Τὰ νησιά μου (Κ. Φ.), «Ὅταν ξυπνοῦν οἱ ἀναμνήσεις» (Ι. Η. Α.), «Σποριᾶς» (Γ. Ζ.), «Τὸ τραγούδι ς' ἀργαλειοῦ» (Τ. Δ.), «Ξημέρωμα» (Γ. Μ.), «Ἑλλάδα» (Β.Σ.Α.) λίγο πιὸ καλὸ καὶ θὰ ἔμπαινε στὴ στήλη «γιὰ τὶς κορυφὲς τοῦ Παρνασοῦ», «Μάρτυρες» (Ε.Μ.), «Νύχτα στὸ στρατόπεδο» (Τ.Ρ.), «Οἱ σεισμόπληκτοι» (Α.Α.), «Σημαία» (Κ. Δ.), «Τὸ Δεῖλι» (Θ. Δ. Π.), «Γιὰ τὸ Δροσίνη» (Γ. Ι. Θ.), «Τὸ τυφλὸ παιδάκι» (Μ. Δ.) θὰ διορθωθῆ ὅμως πολύ. «Τὸ παιδομάζωμα» (Μ.Τ.Α.), «Ἡ ἀγάπη τοῦ χωριοῦ μου» (Π.Β.Δ.), «Δεῖλι» (Α. Κ.), «Ἀπόψε» (Φ. Κ.), «Ξενητειά», «Τὸ χωριὸ» (Κ.Γ.Ν.), «Ὁ Ποιητὴς» (Μ.Π.), «Φθινόπωρο» (Ν. Α. Τ.).

Θὰ δημοσιευθοῦν στὴ σελίδα «Τὰ παιδιὰ γράφουν» ἂν ὑπάρξη χῶρος τὰ «Σὰν φύγη τὸ ἡλιόγερμα» (Κ.Χ.Μ.) «Μοιρολογήτρα» (Π.Γ.Δ.), «Σκέψεις» (Ι.Φ.Χ.), «Στὸν ἄνθρωπο» (Ι.Φ.Χ.), «Τὸ σπίτι ποὺ γεννήθηκες» (Ι.Φ.Χ.), «Ἀναπολήσεις» (Ι.Φ.Χ.), «Στὸ χωριό μου» (Ι.Φ.Χ.), «Στὸ θάνατο «Νύχτα» (Ι.Η.Α.) «Δέηση» (Ι.Η.Α.), «Χωρὶς ἐσένα μιὰ στιγμὴ» (Μ.Ρ.), ἂν εἶχε δουλευτεῖ ὁ στῖχος του μὲ περισσότερη ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ θὰ ἦταν ἄξιο καλλίτερης τύχης, «Μάρτυρες» (Ε. Μ.), «Φουρτοῦνα» (Α.Α.) «Ἡ προσευχὴ» (Κ. Δ.), «Κάτι ἀκόμα μένει» (Θ.Δ.Π.), «Ἡ ἀγάπη τοῦ πατέρα» (Σ.Β.), «Παράκληση» (Γ.Ι.Θ.), «Τρανὸς Καϋμὸς» καὶ «Θεριεμένη ψυχὴ» (Κ.Α.), μὲ λίγο διόρθωμα θὰ μπορέσουν νὰ εἶναι δημοσιεύσιμα. «Δάκρυ τῆς Κύπρου» (Μ.Τ.Α.), «Ὁ θάνατος τοῦ παλληκαριοῦ» (Μ.Τ.Α.), «Βήματα ἀπόμακρα» (Θ.Π.), «Τώρα» (Α.Κ.), «Ἀφήνω τὸ βουνὸ» (Φ.Κ.), «Ἔξαρση» (Μ.Μ.), «Τὸ Φθινόπωρο» (Α.Φ.).

Θὰ δημοσιευτοῦν στὴ σελίδα «Γιὰ τὶς κορυφὲς τοῦ Παρνασσοῦ» τὰ ποιήματα: «Στὸν ἥλιο» (Κ.), «Ἔρημη γειτονιὰ» (Γ.Σ.) «Φυλαχτάρι» (Δ.Π.), «Στὸ κάλεσμά σου» (Δ.Π.) «Δειλὰ - Δειλὰ» (Γ.Γ.), «έος» (Σ.Π.Κ.), «Τὸ πέρασμά σου» (Θ.Π.), «Τὸ σπίτι μας» (Θ.Σ.), «Ξεγνοιασιὰ» (Α.Κ.), «Κάγχαζε Μοῖρα» (Ν.Μ.), «Χωρισμὸς Ἀντάμωση» (Ε.), «Φθινοπωρινὴ ἐξομολόγηση» (Π.Α.), «Ρώτημα» (Ν.Α.Τ.), «Ἡλιόγερμα» (Κ.Δ.Κ.), «Βουβὸ βιολὶ» (Κ.Δ.Κ.).

Θὰ δημοσιευτοῦν στὴ σελίδα «Γιὰ τὶς κορυφὲς τοῦ Παρνασσοῦ» ἂν ὑπάρξη χῶρος τὰ ποιήματα: «Χιονισμένα βουνὰ» (Γ.Σ.), «Σαββατόβραδο» (Γ. Σ.), «Ὀδύσσειες» (Δ.Π.), «Τώρα» (Δ. Π.), «Ἀραξοβόλι» (Δ.Π.), «Φεύγ' ὁ καιρὸς» (Δ.Π.), «Γυρισμὸς» (Δ. Π.), «Σύννεφα» (Δ.Π.), «Πρωτάνθισμα» (Δ.Π.), «Πόνος ξενητεμένου» (Δ.Π.), «Περιστεράκι» (Κ.Μ.), «Ὁ κρινόκηπος τῆς ψυχῆς σου» (Σ.Π.Τ.), «Χορὸς μέσ' στὰ δάση» (Σ.Π. Τ.), «Ξέρω» (Π.Ε.Π.), «Παιδιὸς πόθος» καὶ «Τὸ ναυτόπουλο» (Θ.Σ.) «Ἁμαρτωλὸς» (Κ. Φ.), πολὺ θὰ ἤθελα νὰ εἶχα ἀρκετὸ χῶρο γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω. «Ἐλιᾶς κλωνάρι» (Σ.Π.Τ.», καὶ «Οἱ δυὸ ὄψεις τοῦ κόσμου» (Σ.Π.Τ.), «Ἕνα φῶς» (Α.Κ.», «Λὲς νἄν' ἀργὰ» (Α.Κ.), «ʽ βρύση» (Ν.Μ.), «Μόνος» καὶ «Συντρίμμι» (Γ.Σ.), «Μὴν φύγεις ὁδηγὲ» (Ν.Μ.), «Στὸ πέλαο» (Ν.Μ.), «Στοῦ κορφόδρομου τὴν κρήνη» (Ν.Μ.), «Τῆς Κρήτης» (Γ. Γ.), «Στοῦ Ἅγιου τὴν ψυχὴ» (Γ.Γ.), «Ἀπόψε» (Ν.Α.Τ.), «Κοιμοῦνται τὰ λουλούδια» (Κ.Δ.Κ.), «Γυρισμὸς» (Κ.Δ.Κ.), «Ὁ Ἰησοῦς πεθαίνει» (Β. Α.), «Ἡ Πατρίδα» (Β.Α.).

Ἄν μοῦ ξαναστείλουν ἱκανοποιητικὰ διορθωμένα θὰ μποῦν στὴ στήλη «Γιὰ τὶς κορυφὲς τοῦ Παρνασσοῦ» τά: «Τὸ δάσος» (Κ.Π.), «Σύννεφα» (Α.Β.Β.), «Γαληνέματα» (Θ.Π.), «Ρήγας Φεραῖος» (Μ.Β.), λίγο συντόμευμα θὰ τὸ ὠφελοῦσε. «Ὄμορφο χωριό μου» (Π.Ν.Ζ.), καὶ «Ζωὴ» (Π. Ν.Ζ.), «Ἑσπερινὸς» (Ι.Κ.Σ.), «Ἡ προσευχὴ τοῦ ὀρφανοῦ» (Σ.Μ.), «Ἀλαλάζοντα κύμβαλα» (Τ.Δ.), «Τὶ λαμπρὰ σελήνη» (Ζ.Δ.Κ.), «Οἱ γλάροι» (Ι. Π.Γ.), «Ἀνακαίνιση» (Ι.Π.Κ.), καὶ πόσεχε πρὸς Θεοῦ. «Τ' ἀρφανὸ» (Ι.Φ.Ζ.), καὶ «Ἐξομολόγηση» (Ι.Φ.Ζ.).

Θὰ δημοσιευτοῦν στὸ Χριστουγεννιάτικο ἢ πρωτοχρονιάτικο τεῦχος τὰ ποιήματα: «Πρωτοχρονιὰ» (Δ.Π.), «Χριστούγεννα» (Δ.Π.), «Χριστούγεννα» (Σ.Β.), «Χριστούγεννα» (Α.Μ.).

Ἄν ὑπάρξη χῶρος θὰ δημοσιευθοῦν στὸ Χριστουγεννιάτικο ἢ Πρωτοχρονιάτικο τεῦχος τά: «Ἅγια Νύχα» (Ι.Κ.), «Ἡ Ἅγια Νύχτα» (Κ.Δ.), «Ὁ πόνος τοῦ παλιοῦ χρόνου» (Τ.Ν.).

Θὰ δημοσιευθοῦν στὴ σελίδα τὰ «Παιδιὰ γράφουν» τὰ πεζογραφήματα: «Σκέψεις» (Ζ.Τ.)«Παράξενο» (Σ.Σ.), «Γνωριμία μὲ ἕνα σεισμόπληκτο» (Μ.Π.), «Σὰν παραμύθι» (Π.Κ.), «Τὸ ξημέρωμα» (Ι. Κ. Σ.), «Μιὰ ἱστορία» (Ν.Μ.), «Ἡ ἀγάπη τῆς μάνας» (Ν.Κ.), «Τὸ ὀρφανὸ» (Μ.Τ.Α.), «Τῆς φαντασίας ταξίδια» (Α.Κ.Π.) «Τῆς δόξας τὸ στεφάνι» (Ν.Α.), «Ψάρεμα στὴ φύση» (Ο.), «Κελαϊδήματα δειλινοῦ» (Κ.Φ.), «Τώρα ποὺ» (Κ.Ι.Χ.) «Πρωτοβρόχια» (Π.Μ.), «Φεύγουν τὰ πουλιὰ» (Σ. Δ.), «Ἀναπόληση» (Κ.Χ.Μ.), «Ὀνειρεμένη νύχτα» (Φ.Κ.), «Παγερὴ νύχτα» (Π.Μ.), «Ἐνῶ νυχτώνει» (Λ.Ν.).

Ἐγκρίνονται διὰ τὴν σελίδα τὰ «Παιδιὰ γράφουν», θὰ δημοσιευθοῦν ὅμως ἂν ὑπάρξη χῶρος οἱ συνεργασίες: «Παιδόπολη-Σχολὴ Ἁγίου Ἀνδρέου» (Σ.Τ.), «Ἀποχωρισμὸς τῶν σεισμοπλήκτων» (Ε. Π.), «Τὸ μονοπάτι τῆς ζωῆς» (Ε.Χ.), «Κυριακὴ στὴν ἐκκλησιὰ» (Δ.Φ.), «Σαπφὼ» (Σ.Ν.Μ.), θὰ τὸ δημοσίευα σὰν συνεργασία ἂν ἦταν γραμμένο κάπως ἀλλοιῶς. Μὲ περισσότερη λογοτεχνικὴ διάθεση καὶ σὲ λιγότερο μαθητικὸ στύλ. «Τὸ περιοδικό μας» (Ε.Τ.), ὥστόσο εὐχαριστῶ τὸ φίλο ποὺ τὸ ἔγραψε γιὰ τόσο καλὰ λόγια του. «Ζητοῦμε τ' ἀδέλφια μας» (Χ.Σ.), «Φθινοπωρινὲς πινελιὲς» (Π. Π.), «Ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου» (Σ.Π.), «Φθινόπωρο» (Ν.Μ.), «Ἡ σπορὰ στὸ χωριό μας» (Η.Ι.Λ.), «Ἡ ζωὴ τοῦ τσοπάνη» (Θ.Γ.Π.), ἂν ἦταν πιὸ σύντομο θὰ τὸ δημοσίευα ἀσφαλῶς γιατὶ εἶναι ὡραῖο. «Ἡ παιδόπολη τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου» (Ι.Λ.Λ.), «Στὸν τόπο τῆς χαρᾶς» (Ζ.Γ.), «Πρωϊνὸ ξεκίνημα» (Ο.), «Ὁ γέρο πεῦκος» (Κ.Κ.). «Ἡ πηγὴ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας», βρίσκω πὼς τὰ θέματα αὐτὰ λίγο - πολὺ εἶναι σχολαστικά. «Κατηχητικὸ» (Π.Σ.Π.), «Ὦ Πατρίδα» (Δ.Φ.), πολὺ κουράστηκα νὰ τὰ διαβάσω μ' αὐτὸ τὸ ἀχνὸ μολύβι ποὺ εἶναι γραμμένο. «Ἡλιοβασίλεμα» (Ι.Ν.), «Ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἥλιου» (Χ.Ζ.), «Γράμμα» (Ψ. Δ.), «Ἁγία Μαγδαληνὴ» (Ψ.Δ.), «Σκὲτς» (Ι.Π.Γ.), «Προσευχὴ γιὰ τὴν Κύπρο» (Ι.Γ.), «Πῶς πέρασα τὸ καλοκαῖρι» (Π.Π.), «Ἱστορικὸς Κρῖκος» (Π. Ε.), «Ὁ Ἅϊ Γιάννης» (Ο.), «Τὸ ξανθὸ παιδάκι» κλπ. (Χ.Μ.), «Στὸ χωριό μου» (Φ.Κ.), «Ὁ κινηματογράφος» (Π.Γ.), «Ραβδίζουν τὶς ἐληὲς» (Π. Σ. Π.), «Παιδόπολη Ἅγιος Ἀνδρέας» (Ν.Χ.), «Ὁ γυρισμὸς τοῦ γιοῦ» (Ν.Κ.), «Χειμώνας» (Σ. Τ.), «Χειμώνας» (Ι. Λ.), «Ἡ παιδόπολη μας» (Α.Γ.), «Νύχτα» (Δ.Κ.Κ.), «Ζητιάνος» (Ν.Μ.), «Ἕνα αἰώνιο παραμύθι» (Θ. Ι.), «Ἡ πλημμύρα τοῦ Ἕβρου» (Δ.Β.), «Μιὰ ὀρειβασία στὸ ὄρος Φεγγάρι» (Π.Κ.), «Φουρτουνιασμένη θάλασσα» (Π.Σ.Π.), «Τὰ κάστρα» (Λ.Α.Κ.), «Ἐκεῖ ποὺ βασιλεύει ἡ εἰρήνη» (Α.Π.), «Ἡλιοβασίλεμμα» (Δ. Χ.), «Μέσ' τὴ φύση», «Τὸ εὐχαριστῶ μου» (Κ. Ι.Χ.), «Φθινοπωριάτικο σούρουπο» (Θ.Μ.), «Ὄ-λα» (Κ.Ι.Χ.), «Ὀνειρεμένη ταξιδιώτης» (Π. Π.), «Ἡ φλόγα τῆς Ἐλευθερίας» (Ι.Χ.Τ.).

Θὰ δημοσιευθοῦν στὸ Χριστουγεννιάτικο ἢ Πρωτοχρονιάτικο φύλλο ἂν ὑπάρξη χῶρος : «Ἐγεννήθη ὁ Λυτρωτὴς» (Ι.Λ.), «Σπήλαιον» (Κ.Β.Κ.), «Χριστούγεννα» (Κ.Γ.Ν.), «Τὸ ὁλοκαύτωμα τοῦ Ἀρκαδιοῦ» (Χ.Δ.), «Τὸ μεγάλο θαῦμα» (Μ.Β.Μ.) «Χριστούγεννα στὴν ξενητειὰ» (Κ.Φ.).

Δὲν θὰ δημοσιευθοῦν οἱ συνεργασίες τῶν φίλων μας ὡς ἀνεπίκαιρες πιὰ «28η Ὀκτωβρίου» (Ε.Τ.), «28η Ὀκτωβρίου» (Ζ.Χ.), «Τὸ καλοκαῖρι» (Ο.Μ.), «28 Ὀκτωβρίου 1940» (Α.Μ.).

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΤΙΚΟΥ

⁂ Αὐτὴ τὴ φορὰ κανδυλατίτη οἱ συνεργασίες σου θὰ κριθοῦν σωστὰ καὶ θὰ πάρουν τὴν πρέπουσα θέση τους.

⁂ Ὅποιος καεῖ στὸ χυλό, Δημήτρη Παναγιωτίδη φυσάει καὶ τὸ γιαούρτι.

⁂ Γιατὶ μοῦ τὸ ἔστειλες ἔτσι σβησμένο τὸ «Ὁ βοσκὸς καὶ ἡ Ζωή του»; Εἶναι ἀρκετὰ καλὸ Ἰωάννη Γεωργιόπουλε. Ἐξήγησέμο υ.

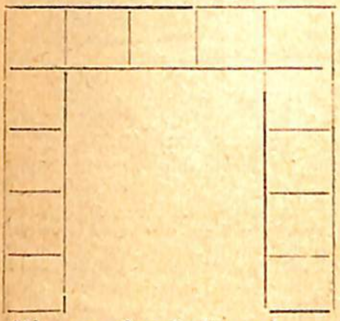
⁂ Μιὰ καὶ Ν. Σαΐνη τὰ ποιήματα ποὺ φέρουν τὸ ὄνομά σου δὲν ἔχουν τὸ διακριτικὸ ποὺ ἔχεις συμφωνήσει μὲ τὸν ἀρχισυντάκτη δὲν τὰ ἔλαβα ὑπ' ὄψη μου.

⁂ Μὰ καὶ ὁ τρόπος ποὺ γράφεις Στέργιε Στεργίου τὸ «Ὁ τσοπάνος» δείχνει πὼς δὲν εἶναι δικό σου ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι πὼς δὲν μοῦ τὸ στέλνεις οὔτε ἐσύ.

⁂ Πάρα πολλὰ γράμματα φίλων μου μὲ παράπονα. Τοὺς ἀπαντῶ: Προσπαθῶ νὰ εἶμαι δίκαιη. Μπορεῖ μὲ τὴν κρίση μου νὰ ἀδικῶ κάποιον ἢ νὰ εὐνοῶ κάποιον ἄλλον. Δὲν εἶμαι θεός. Ἀλλὰ βεβαιώνω πὼς κάθε προσπάθεια καταβάλλω νὰ εἶμαι ἀντικειμενική. Δὲν χαρίζομαι σὲ κανένα. Ὅ,τι γίνεται, γίνεται μὲ τὴν προσωπική μου κρίση, ποὺ εἶναι, αὐτὸ τὸ βεβαιώνω, εἰλικρινής.

Περνᾶτε εὐχάριστα τὴν ὥρα σας

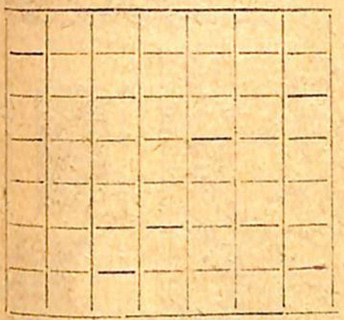
1) ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ Π

Νὰ τοποθετηθοῦν στὰ κενὰ τετράγωνα οἱ ἀριθμοί: 5, 5, 10, 10, 10, 15, 15, 20, 20, 20, 30, 30, 30, κατὰ τέτοιον τρόπο ὥστε ὁριζόντια καὶ κάθετα νὰ δίνουν ἄθροισμα 80.

Χρ. Καμενίδης,
Ν. Πετρίτσι

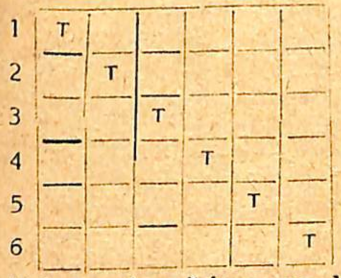
2) ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Νὰ συμπληρωθοῦν τὰ κενὰ τετράγωνα μὲ ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 9, ὥστε ὁριζόντια καὶ κάθετα νὰ δίνουν ἄθροισμα 31.

Ν. Παππᾶς, Ἰωάννινα

3) ΚΛΙΜΑΚΟΛΕΞΟ

Μόνον ὁριζόντια: 1) Ἕνα ἔντομο στὴν καθαρεύουσα. 2) Διεσπάσθη τελευταίως. 3) Θὰ τὸ βρῆτε στὰ πλοῖα. 4) Ἡ ὡραιότερη περίοδος τῆς ἡλικίας. 5) Δοχεῖον. 6) Σ' αὐτὸ ἐκάθισε ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε.

Γ. Παλιοτζίκας,
Θεσ)νίκη

4) ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
σ' ὅλους σας ὀνομαστή.
Ἂν τὴν κεφαλὴ ἀλλάξεις
ἄλλη νῆσο θὲ νὰ φτιάξης.

Θ. Τσακίρης

5) ΓΡΙΦΟΣ

Νὰ διαβασθῆ:
Η — 3 — Η + ΔΟΝ Η

Τ. Βούλης,
Μαστρόγιαννη Καρδίτσας

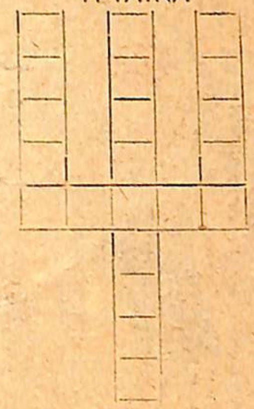
6) ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΑ

Τ' ἀρχικὰ τῶν λέξεων ποὺ ζητοῦμε σχηματίζουν μιὰ ἀπ' τὶς δέκα ἐντολές.

1) Αἰσθητήριον ὄργανον.
2) Δίχως αὐτὸ δὲν γίνεται κοστοῦμι.
3) Δὲν τὴν ξέρει ὁ ἑλληνικὸς στρατός.
4) Ὕψωμα γῆς.
5) Εἶναι ἡ Κρήτη.
6) Ἔνδοξη χώρα.
7) Προσοχὴ γιατὶ σπάζει.
8) Μεγάλο στρατιωτικὸ τμῆμα.
9) Τὸ πολυτιμώτερον ἀγαθὸν γιὰ τὸν ἄνθρωπο.
10) Ἕνας ἀπ' τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ.
11) Μεγάλο νησὶ τῆς Μεσογείου.

Κ. Μυλωνᾶς,
Βάλτη

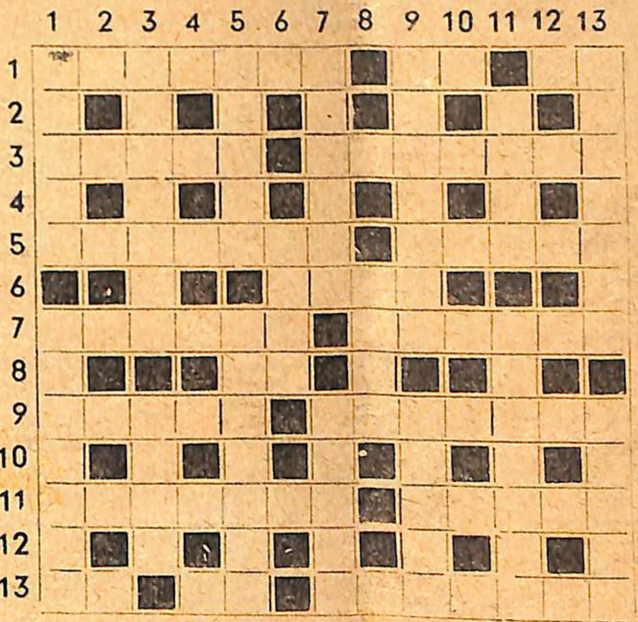
7) ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗ ΤΡΙΑΙΝΑ

Τοποθετῆστε τοὺς ἀριθμοὺς 1, 1, 1, 1, 2, 2, 2, 2, 3, 3, 3, 3, 4, 4, 4, 4, 5, 5, 5, 5, 7 ὥστε ὁριζόντια καὶ κάθετα νὰ δίνουν ἄθροισμα 21.

Ψὺν ὁ τῆς Δρυὸς

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 95

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) Γνωστότατος Ἕλλην ποιητής.— Νότα. — Πρόθεσις. 3) Λαϊκὸ μουσικὸ ὄργανο.— Πόλις τῆς Θεσσαλίας. 5) Παράγεται στὴν ἀτμοσφαῖρα μεταξὺ τῶν νεφῶν.— Πόλις τῆς Αἰγύπτου. 6) Ἐκτείνονται σ' εὐθεῖα γραμμή. 7) Ἀρχαία πόλις τῆς Μ. Ἀσίας στὴ γενική.— Ἔτσι λέγεται τὸ ἀπαραβίαστον ἑνὸς τόπου. 8) Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. 9) Περίφημος θαλασσοπόρος τῶν παραμυθιῶν.— Καλοκαιρινὸ καπέλλο. 11) Ὅταν εἶναι ἔξυπνο προκαλεῖ τὸ γέλιο.— Ἕνα μελόδραμα τοῦ Βέρντι. 13) Μυθολογικὴ ἐρωμένη τοῦ Διός.— Ὑποθετικόν.— Δὲν τὴν ξέρουν οἱ οἰκονόμοι

ΚΑΘΕΤΑ: 1) Δὲν λείπει ἀπ' τὸ γραφεῖο.— Τὸ μικρὸ τῆς ἀγελάδας. 3) Ὁ πατέρας τοῦ Ὀδυσσέα.— Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. 5) Ἕνα ποτό.— Σ' αὐτὸ φυλάσσονται τὰ ἔγγραφα. 6) Τοπικὸν ἐπίρρημα. 7) Ἕλλην μουσουργός.— Ὑπάρχει τέτοιος σωματικὸς καὶ ψυχικός. 8) Μεγάλο νησὶ τοῦ Μαλαϊκοῦ ἀρχιπελάγους. 9) Τὸν ἀποφεύγουν οἱ φιλήσυχοι.— Δὲν τὴν ἐπῆραν τὰ χρόνια. 11) Ἀσιατικὸν Κράτος.— Τὰ πλοῖα δὲν λείπουν ἀπ' αὐτά. 13) Τρώγονται βρασμένα καὶ ψητά.— Ὁ ἀγγλικὸς στόλος ἔχει πολλά.

8) ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ ΧΩΡΙΣ ΕΙΚΟΝΑ

— Τάκη, Ἕλλη, Νῖκο, ἐλᾶτε νὰ δῆτε ἕνα βαπόρι.
— Τί βαπόρι εἶναι;
— Μὰ σᾶς τὸ εἶπα.

Ἀργυρὼ Ζαννίκου

9) ΟΙ ΚΥΝΗΓΟΙ

Δυὸ πατέρες καὶ δυὸ γυιοὶ εἶχαν πάει κυνῆγι. Ἐσκότωσαν τρεῖς λαγοὺς καὶ πῆραν ἀπὸ ἕναν ὁ καθένας Πῶς ἔγινε αὐτό;

Στ. Πετρουπαλάκος,
Βαχὸ

◇

ΛΥΣΕΙΣ 94ου ΤΕΥΧΟΥΣ

1) ΤΕΛΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΕΣ

1) Ὄ - λυμπος, 2) Μ - ῆλος, 3) Ἥ - ρα, 4) Ρ - ῆνος, 5) Ὄ - νος, 6) Σ - άλος = ΟΜΗΡΟΣ.

2) ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

20
40
20 40 60 60 20
20
40
20

3) ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΤΕ ΤΑ ΚΕΝΑ

Ἀθηνᾶ, Πάστα, Ἰθάκη, Πάρις, Ἁλάτι.

4) ΡΟΜΒΟΣ

Κ
Π Α Ν
Κ Α Β Ο Σ
Ν Ο Κ
Σ

5) ΤΕΛΕΙΕΣ ΚΑΙ ΠΑΥΛΕΣ

1) Ζάκυνθος, 2) Ἱσπανία, 3) Ναύαρχος, 4) Τάταρος, 5) Ἐλιάζαρ, 6) Λούθηρος, 7) Ἀμαζόνιος, 8) Ρίμπας — ΖΙΝΤΕΛΑΡ.

6) ΑΣΤΕΡΙ

Ι
Σ Ο
Κ Θ Ρ
Θ Ρ Α Κ Η
Μ Κ Κ
Α Ι
Η

7) ΠΥΡΑΜΙΔΑ

Δ
Π Α Ν
Ν Α Ν Τ Η
Κ Η Φ Ι Σ Ι Α
Δ Υ Ρ Ρ Α Χ Ι Ο Ν

8) ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ

Οἱ Φοίνικες.

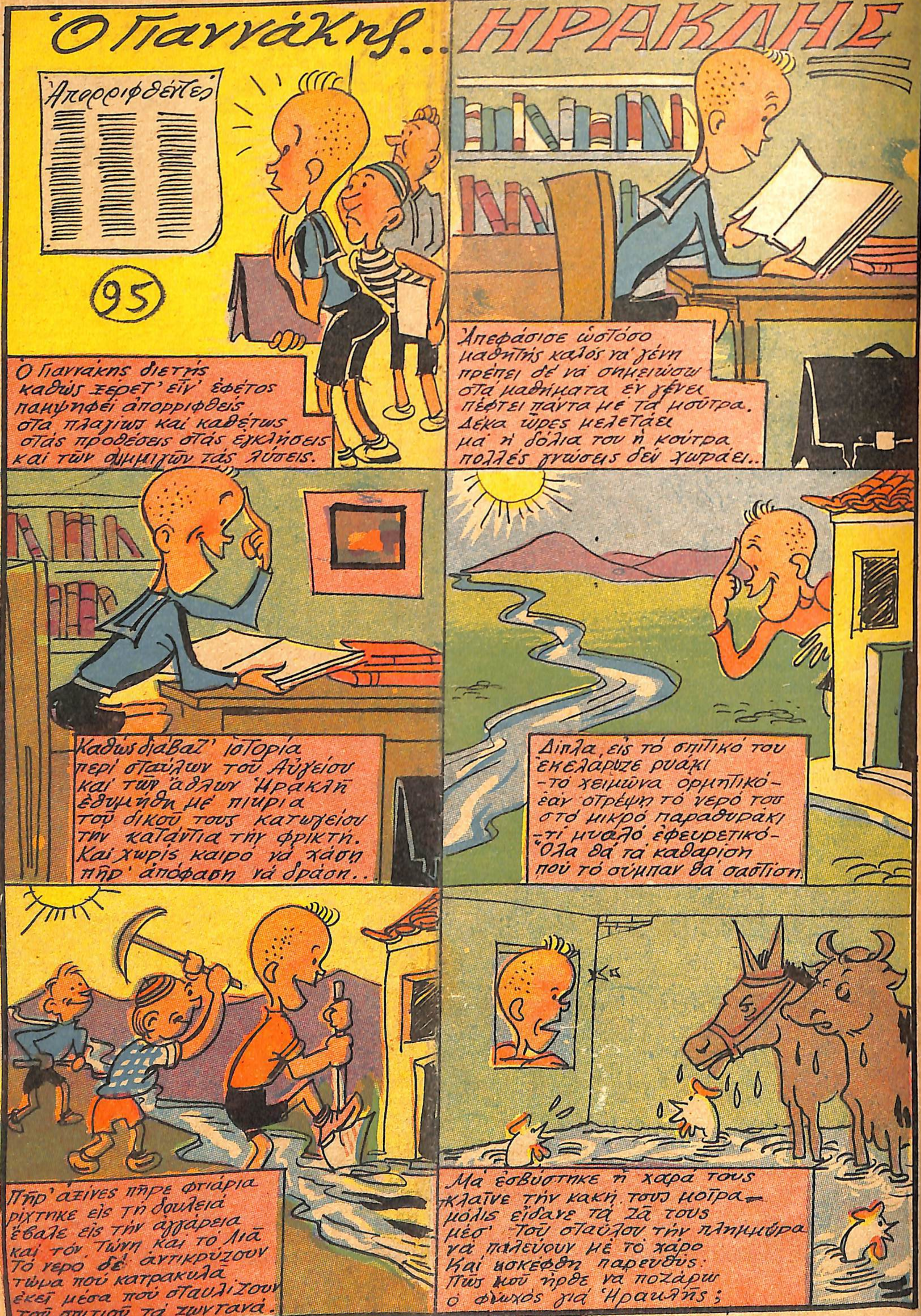
9) ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

ΚΡΑ - ΣΙ = ΚΡΑΣΙ.

ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΑΡΙΘ. 94

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ: 1) ΦΥΛΛΑ — ΚΡΙΝΑ, 2) ΑΡΑ, 3) ΡΗΤΩΡ — ΛΥΣΣΑ, 4) ΩΡΑ, 5) ΣΩΣΟΝ — ΣΟΦΟΣ, 7) ΤΑΣΙΑ — ΑΙΓΕΣ, 8) ΓΑΡ, 9) ΑΣΤΗΡ — ΤΕΡΜΑ 10) ΙΣΟ, 11) ΑΘΡΟΑ — ΣΑΝΤΑ.

ΚΑΘΕΤΑ: 1) ΦΟΡΟΣ — ΤΡΑΤΑ, 2) ΩΤΑ, 3) ΛΩΤΟΣ — ΣΩΤΗΡ, 4) ΟΤΙ, 5) ΑΑΡΩΝ — ΑΓΡΙΑ, 7) ΚΑΛΑΣ — ΑΡΤΟΣ, 8) ΟΧΙ, 9) ΙΩΣΗΦ — ΓΕΡΩΝ, 10) ΟΤΕ, 11) ΑΔΑΗΣ — ΣΤΑΛΑ.

Ὁ Γιαννάκης... ΗΡΑΚΛΗΣ
Ἀπορριφθέντες
95
Ὁ Γιαννάκης διετής καθὼς ξέρετ' εἶν' ἐφέτος παμψηφεί ἀπορριφθεὶς στὰ πλαγίως καὶ καθέτως στὰς προθέσεις στὰς ἐγκλίσεις καὶ τῶν ἀμμιγῶν τὰς λύσεις.
Ἀπεφάσισε ὡστόσο μαθητὴς καλὸς νὰ γένη πρέπει δὲ νὰ σημειώσω στὰ μαθήματα ἐν γένει πέφτει πάντα με τὰ μοῦτρα. Δέκα ὧρες μελετάει μὰ ἡ δόλια του ἡ κούτρα πολλὲς γνώσεις δὲν χωράει..
Καθὼς διαβάζ' ἱστορία περὶ σταύλων τοῦ Αὐγείου καὶ τῶν ἄθλων Ἡρακλῆ ἐθυμήθη μὲ πικρία τοῦ δικοῦ τους κατωγείου τὴν κατάντια τὴν φρικτή. Καὶ χωρὶς καιρὸ νὰ χάση πῆρ' ἀπόφαση νὰ δράση..
Δίπλα, εἰς τὸ σπιτικό του ἐκελάρυζε ρυάκι -τὸ χειμῶνα ορμητικό- ἐὰν στρέψη τὸ νερό του στὸ μικρὸ παραθυράκι -τί μυαλὸ ἐφευρετικό- Ὅλα θὰ τὰ καθαρίση ποὺ τὸ σύμπαν θὰ σαστίση.
Πῆρ' ἀξίνες πῆρε φτιάρια ρίχτηκε εἰς τὴ δουλειά ἔβαλε εἰς τὴν ἀγγάρεια καὶ τὸν Τώνη καὶ τὸ Λιᾶ. Τὸ νερὸ δὲ ἀντικρύζουν τώρα ποὺ κατρακυλᾶ ἐκεῖ μέσα ποὺ σταυλίζουν τοῦ σπιτιοῦ τὰ ζωντανά.
Μὰ ἐσβύστηκε ἡ χαρά τους κλαῖνε τὴν κακή τους μοῖρα— μόλις εἴδανε τὰ ζᾶ τους μέσ' τοῦ σταύλου τὴν πλημμύρα νὰ παλεύουν μὲ τὸ χάρο Καὶ ἐσκέφθη παρευθύς: Πῶς μοῦ ἦρθε νὰ ποζάρω ὁ φουκαρὰς γιὰ Ἡρακλῆς;